

SUN KU - Світло Істини

Прості міркування, зроблені з доброї вдачі, багато самостійності, глибокі, цікаві, як ми можемо бачити взаємодію, з якої вийшли дуже хороші ідеї... Я розповім історію з мораллю або мораль історії...Ця історія про двох віслюків, які подорожували старою Японією часів Великих географічних відкриттів, сірий віслюк був навантажений сіллю, дуже важким вантажем; Чорний осел вів караван до місця призначення, бо мав дуже легкий вантаж, він ніс губку, вихваляючись своєю удачею, а шлях був дуже нерівний. Сірий осел не витримав і вже був готовий померти від зусиль, коли спіткнувся і впав у велику калюжу води, розтопивши половину свого вантажу. Гнаний заздрістю, він кидається у воду, сподіваючись на таку ж долю.

Губка просочилася водою так, що чорношкірому чоловікові було майже неможливо встати, і, що цілком логічно, він знесилів і помер.

Дідусеві розповіді

Любов подібна до веселки, вона не завжди присутня, але вона завжди з'являється! Утопічна теорія хаосу, сформульована $1=1+1=2:2=1$, утопічна спіраль багатофакторної веселки любові закінчується випромінюванням максимальної енергетичної сутності, розквітає в сонце - земля видихає, сонце надихає тими ж кольорами розфарбувати світ - я видихаю, ти надихаєш тим же повітрям люблячого буття, що і я - всіма кольорами розфарбувати твій світ! Все починається з того, як ми відчуваємо речі, і є речі, які об'єднують, інші роз'єднують, але правда не приховує фактів. Мій перший спогад - це просто спогади, де я прокидаюся, поглинута яскравим днем, і готую себе силою світла, щоб вийти з темряви і роздати силу та енергію всій зоряній спільноті. Я починаю думати, що якби одного дня я був блискавкою? Якби одного разу я стала блискавкою, чи була б вона руйнівною, страшною, галасливою, невблаганною, чи була б світлою, красивою, променистою та енергійною. Кожен промінь має різні характеристики, як і люди, різні способи дії, різне світло, тобто кожен промінь/істота є унікальним і ексклюзивним. Що ж, якби одного дня це був промінь, то принаймні він був би оригінальним. Кожен промінь має форму дії, так само, як і в людей, в будь-який момент ця дія проявляється за частки миті. Ми маємо дію на промінь/істоту, ми можемо змінювати його напрямок і призначення. Щодо доль, і тут я вперше згадаю ім'я Бога, одного разу я мав розмову про переконання і віру з послідовником Корану, який розповів мені таку історію, яку я опишу: вам в руки дають гру в кості і ви гаряче просите Бога, щоб вам випав максимальний результат, а вам - мінімальний.

Історію можна підсумувати, але хто ж все-таки кинув кості? Але окрім цієї історії я хочу розповісти вам про те, що

У нас є дія і є блискавка/буття, що діє з середовищем, кожна з них кидає кубик з власною енергією/формою/поведінкою. Я знав, що має відбутися трансформація, і що все буде врівноважено світлими силами, які перетворюють реальність. Оновлена енергія і ті, хто живе незадоволенням, стануть всіма кольорами, щоб розфарбувати ваш світ. Я прокинувся в іншій реальності, ніж зазвичай, і дослідження сфер письменництва через цю книгу мало розширити моє буття. Я розмірковую над тим, як передається думка, і прирівнюю її до світла та його сили. Ми всі думаємо з різних точок зору, існує течія, якій треба слідувати, і в душі бувають моменти неспокою, те, як ми дивимося на них, не завжди є наївним, і енергія розширюється. Розум, занепокоєний неправильною поведінкою, увічнюється, а голос в унісон звучить голосніше за багато голосів, слова - це мистецтво вираження, з цього моменту прийде натхнення. Серцебиття має свій ритм, який поширюється по венах. Репресії відбуваються тихо, тому що все має свою ціну. Ми всі думаємо про зло, а іноді нас змушують мовчати, "але ми всі думаємо", спогади не завжди присутні, і я кажу: не практикуйте ненависть, тому що це погано. Ми всі маємо свободу вираження, але не всі маємо її в потрібний час, немає нічого чеснішого за правду, у нас є різні форми вираження, і бути здоровим - це мати баланс. Баланс - це цикл рутинних дій, нервування - це дисбаланс. Люди люблять коментувати. Кожна людина має чистоту, всезагальна любов породжує співчуття. Сонце - джерело енергії, ненормально те, що нічого не відбувається, всі забувають, коли хочуть, і завжди є кілька точок зору, багато ідей, мало переконань... Є речі, які є непоправними, тому що всі піддаються несправедливості. Любов - це джерело насолоди і завжди самотня і захищена: є

люди, які не люблять думати, але свідомість - це ліхтар, який нас просвітлює.

У всіх нас є вади, іноді у нас є страхи, ми всі говоримо і робимо дурниці. Я не пишу ні для кого, у всіх нас є щось, про що ми не хочемо згадувати, але добре знати, коли нам сумно і завжди визнавати це і нічого не приховувати, тому що у всіх нас є вразливі місця, всі ми відчуваємо задоволення від чогось і, коли є можливість, відкриваємо двері до неї. Завжди є почуття по відношенню до іншого, але "ніхто нікому не належить" і тому кожен має право сяяти. Дружба - це завжди гарний початок знайомства з іншим "я". Дотримуйтесь свого інстинкту того, що ви бачите позитивного. Ми всі можемо бути коханими, а любов є генератором світла, коли нас кохають, ми повинні поважати це почуття, любити один одного і збільшувати народжуваність, завжди зі словами в іграх на перехрестях, без сумніву, антагоністичною фразою, але зі своєю логікою, щоб уникнути страждань. "У старих людей не мудрість, а розсудливість" - послухайте! Чи всі знають, що таке добро і зло? Ми тримаємо в своїх руках рішення бути добрим чи злим, божевілля - це певний здоровий глузд, чи дійсно знання є важливими!!!? Якщо це можливо, щоб закінчити школу життя ... Я буду змінювати себе для вас, для себе і для тих, хто мені подобається. Змінюся для еволюції. Кабель, через який проходить живий струм тривоги, електричний, пробігає по тілах, живлячи надію і щось нове і дивовижне, що залишає нас статичними в русі, але з прискоренням і тривожним мисленням. Паралізована рухом, напруга зростає, обрамляючи нас у реальності, і контрольованими та розміреними рухами ми спускаємося сходами думки, де з'єднуємося один з одним. Саме на цих сходах

мислення ми класифікуємо поведінку, обличчя та рухи

обрамлені в спуск і підйом моментів життя, вогні живлять ескалатор, який без зупинки везе вас до божевілля цієї реальності XXI століття, енергії, магії, фантазії, все з очевидними гармоніями, але будьте обережні зі сходами, не всі піднімаються ескалатором життя, є істоти, які піднімаються сходами, які піднімають себе, і перш за все хтось рухає і підтримує їх, чи цього достатньо, чи це питання рівноваги? Баланс сил є фундаментальним для балансу рухів, злетів і падінь на рівні кожної істоти, але не кожен заслуговує на те, щоб ми спускалися вниз або щоб нас підтримували в підйомі, зусилля і наполегливість є фундаментальними, підніміться тоді до духу жертвності, без травм і зупинок, і це виведе вас до світла мислячої істоти. Не врівноважуючи зовнішні сили, які можуть поступитися, сходинки тверді і живляться кабелями надії, ви досягнете найважливішого електричного кабелю життєвого циклу, тієї енергії, яка живить землю. Моя електрична дошка була тією, що керувала позиціями і долями всесвітнього струму. Це було сонячне світло, яке мало освітити темні надра земної природи. Сталося так, що я відчув на світанку ніжний смуток, який прийшов з настанням ночі, я жив, оживав і відроджувався, я - це він, могутнє сонце (sun)*, променисте джерело, що падає краплями на землю, в цьому джерелі життя і світла. Мій маяк, який безперервно шукає, обертаючись, рух ненормальності. Я починаю відчувати перші удари електричного струму, і галасливі нерви миготять серцевими ударами. Електромагнітні хвилі ходять туди-сюди, думки хвилеподібно кружляють по колу хвиль. По моєму тілу пробігає електричний струм, який втягує мене в коло хвиль. Електричний імпульс впав, і мене трясє від імпульсів, які циркулюють електрично, я завжди знав

ця істина, відкрита поривом, сяє яскраво, настає затемнення і замовкають голоси, змучені світлим відчуттям буття, свічка запалює накопичений біль розплавленим воском. Електричні двері відчиняються з тихим дзенькотом, але зачиняються, не встигнувши відчинитися. Електрична бензопила ріже живим темним корінням ненависті. У світляному димі, що стирає пам'ять, кипить електромагнітна турбулентність у свідомості, бурхливий нескінченний електромагнетизм. Вони поширюються, як електризуючі промені, що паралізують розум, володіючи світлом, електризуючим чорнотою спалахів, переривчасті вогні дошкуляють моєму проходженню безперервного струму. Непрозорі вогні висвітлюють чудесні істоти в темному світлі. Електричні дроти проходять через моє вібруюче тіло, сповнене енергії. Я піднімаюся і просуваюся до 10-го електричного кола, і тут відбувається збій живлення", - непідкупний навіть у темряві електричний удар, і вона впала електричним струмом на словах екстазу і відчуттів. Розсікаючи світляні коси і світляні відлуння, сяюче світло вихоплює зломлений голос, мерехтлива невідомість, де пробіски затьмарюють зорієнтовані на очі істоти, що йдуть. Існує флуоресценція, і вони розквітають і падають, як грім, в усіх напрямках і напрямках. "Засліплення" і ці колючі спалахи блискавок розмивають насолоду інших від відчуттів і поглядів. Розжарення і перехресні дуги глибоко в душі, які тримаються на атомах, динамічні і розжарені поштовхи. Як відтінок, що вбиває в мене невідповідність почуттів, які кличуть сильного і рішучого світла, в моїй сутінковій відсутності, в якій я ніжно згортаюся, в гострих вогнях мого буття, і ніжно захоплюють, як блискавки. Існує загрозливе світло, вони загрожують цим вогням

одужуючих, які мучать нас і дають нам змогу передбачити небезпеку? Існує світло присутності, світло, яке супроводжує нас у буколічні моменти, і, не маючи змоги протистояти йому, ми залякуємо себе, замикаючись у собі. Існує інтенсивне червоне світло, яке блокує нерви, що прискорюються. Гострі і забруднюючі поштовхи розуму без імпульсів поширюються, світло-супутник, висвітлюючи те, що не дається і не відчувається світлом-супутником. Грім скрипить і розбиває шуми, спрагли до насолоди. Потужне світло прирікає чужі життя на вказівки голосів. Немов потужні і рвучкі промені, що розривають узи, які неможливо зв'язати тьмяним світлом, в якому вони затьмарюють свідомість, в яку проникають об'ємними променями. Іntenсивно висвітлюють тумани чорного світла у світлому космосі, проникливому і глибокому космосі, що заспокоює забуття душі. Блискавка нагрівається і темніє, стає нерухомою і мовчазною, але вона скрипить, і шум, коли це відбувається, перехоплює подих і приголомшує, що заражає люттю жити і бути присутнім серед інших вогнів і ілюмінацій або навіть просто минаючої, але вражаючої темряви зітхань, і що порушує найбільш електризуючу тишу. Та блискавка, яка гасить твою свідомість, позначену випромінюванням красномовних стогонів, і яка прискорює знехтувану дію почуття можливості бути нерухомою в момент, коли в цей світ впала ще одна блискавка. Я пам'ятаю фотографію, зроблену з моїм братом (сьогодні вона висить у моїй кімнаті), і я стою на тому місці, де я їв пекельні вафлі, про які я згадую пізніше. Тоді попіл світла, той попіл, який позначає тебе жаром жорстокої і сильної праски лише від одного удару, забруднюється попелом світла минулого і всюдисущого майбутнього, яке ти не забуваєш. Імпульс моменту відрізає тебе і повільно поширюється, розриваючи і виливаючись, кажучи тобі

контролює тебе і кидає в криницю світла, яка тоне в пам'яті нестримних слів і виливає свою жагу до світла. Палаючий попіл магнетичного тіла, що шипить і миготить у твоєму серці, палаючому бажанням чогось, мужнього і мужнього або жіночого і чуттєвого, ця образа роздвоєння особистості, що не піддається ні одній, ні іншій стороні. Цей попіл світла зігриває похмурих і легковажних і має у своєму теплі захист поглинених дощів, які, розливаючись по континентах і позачасовому просторі, вторгаються в нас і дарують нам розкішні осяяння та незліченні і гнітючі насолоди. Тривога малорухомої хімії насолоди, але не вкрита кіркою, а закарбована на наївних обличчях. Чужа емоціям відчуття і буття, вона відчувається чудесною і блискучою і знімає судоми, що відчуваються від надмірностей, надмірностей, які перенаправляють нас в інший вимір, вона розвивається, живиться пороком, не відступає, не коливається і не зіштовхується в божевільному волоссі заперечення. Гіпнотичне світло і дотики, що відчуваються на обличчі, викликають почуття, які дозволяють нам передбачити піддавання бажанням, спонукають нас до динаміки і віри в те, що вона існує, вона бере нас без кредиту без дебету, застигає, як гіпнотичне життя трансцендентних істот, що заплутуються в сухих фонтанах, марять бровами, обтяженими безсоромністю і неробством. Це приводить нас до нових викликів, рівних за думкою, але різних за реакцією, реакцією, яка іноді не вимірюється, коли ми зустрічаємо її з чистим бажанням мати, бути здатними, жити нею, а не керувати нею, наче сипучими шматками глини, що злипаються під час нагрівання.

Мій другий спогад - це якраз фотографія в комбінезоні, де я одягнений в той самий одяг, що і на першому фото, яке сьогодні знаходиться в моїй кімнаті, я в

Я пам'ятаю, як впав на сходах моєї бабусі, де на вході висіли стрічки від мух, які використовували для відлякування мух. Пам'ятаю, як бабуся називала землю, де жила моя бабуся, землею мух, тому що там було дуже шумно, бо повз нас постійно проїжджали віслюки чи коні. У мого батька була синя машина, в якій народився мій другий спогад, - "датсун". Мій "дідусь" розповідав історію, за його словами, між моєю бабусяю і віслюком, який не слухався його, бабуся вкусила його за вухо. Сьогодні, розповідаючи історію, яку ви зараз прочитаєте, жоден зуб не випав. Я бачив груди моєї бабусі лише один раз, і то в дзеркалі під ліжком моїх батьків. Це був найкращий дитячий жарт, який я пам'ятав до найстрашнішого з кошмарів, Я думаю, що це, можливо, найгірше, про що можна мріяти в дитинстві, це смерть в кінці кінців, смерть і тільки як перед смертю або безсмертним це світло, яке розділене між тілами, відчуженими від руху і коливається між двома шляхами, легко освітленими, але без будь-якого життя, існує в гіркоті і жаху системного гіпнозу, який живить і розвиває нас. Свідомо він настільки інтенсивний, що його гасять і навіть стирають з пам'яті. Психоделічні петлі вплітаються в шум відважних блискавок, які підтримують і потенціюють ненормальність, що походить від того, що ми охоплені всім цим психоделічним громом. Що ж, тут все залишається цілісним, без потенцій і масштабів, поступливість була б лише приводом для ненормальності, чорного грому, замкненого в клітці і видає найдивніші і найглибші хрипи поглинання розуму, тому що він гасить себе, скрипить і зміщує себе без мінімуму таємниці, очевидно, у світі психоделічних вогнів, які вражають тих, хто хоче втратити його з поля зору або насолоджуватися масштабованими задоволеннями.

упередженість, забарвлена застійними косими кольорами, небажання творити або просто потурання. Проїняті духом фрагментів думки, фрагментарними насправді є всі ті, хто уявляє собі інший світ, далекий від збурень, які дратують нас, як коли ми чуємо око або просто моргаємо. Цей відчужений рух від іншого руху розжарює і подрібнює розум, далекий і забутий від простого факту того, що його можна зворушити або схвилювати. Грім психоделічний і відлякує духів, але вони не проявляються, і тому що вони не існують, це паралельна реальність чуток і непримиренності, подібно до бугімена, і тут ніхто не живиться химерними особистостями і спорідненими передіснуваннями, навіть якщо вони насправді не існують. Отже, все нереальне має позачасову історію, але воно має, щось, воно має страх, страх, який депортує нас у 5-вимірний горизонт, полігональний і лінійний, але не сприйнятливий або навіть не піддається жодному сліду, сліду, який представляє півкулі трансцендентного і апофеотичного мислення. Ідеї не розквітають і не виростають у нитках абстрактного розуму, а є імпульсами вже побачених, прикрашених образів, рухами наслідування і пристосування до миті, але все це свідомо і мінімально прораховано. Без розрахунку він справжній і непередбачуваний, а отже, настільки непідробно спонтанний, що придумувати щось абсурдно. Голови минулих часів мелють і мелють, вже вицвілі на жовтих сторінках і з'їдені бібліофілами, які без жодної наполегливості залякують застарілою пам'яттю і зробленим та підробленим на їхню мірку. Оточені вимірювальними приладами, абесини етикетування вітають себе, а громи Абіссинії сміються. Тих, хто живе у світлі минулого, закликають, тих, хто вмирає за межею вторгнення

небесних тіл у визначному факті того, що відбувається, безпосередньому. Але це все технічні питання, більш чи менш інтенсивні, але це енергетичні випромінювання, які не сумісні з минулим, навіть з попереднім моментом. Спогади, які, таким чином, випромінюють шкідливі випромінювання, які, однак, не затьмарюють жодної думки, яку людина бажає запалити в будь-яку мить, імпульс або момент. Оскільки минуле перетинається з теперішнім, миттю, імпульсом, секундою чи часткою, але не впливає на нього, ми завжди встигаємо на потужне світло - чистий струм екстазу, який ріже, як вітер в обличчя, щось до цього часу позбавлене намірів і руху навколо задоволення робити або бути, тому що те, що існує і має значення в нашому бутті, - це клацання, що через простий погляд передає світло свого минулого, світло більш-менш інтенсивне, піт минулих життів, але яке не керує принципом розкृतого руху решти імпульсів, без маски, прожитого до секунди, в миті, не так, як ті, що просто повзають навколо вогнів минулого і ні за що не чіпляються. Ну, це синонім забруднення, радіації, ні, дякую! Тому немає нічого сильнішого, ніж засвітитися в миті, і бути завжди з усією силою, але ніхто не кращий за інших, це дійсно питання боротьби, і не треба мені цього вродженого світла, бо кожен має, спраглий волі та уяви і чистої енергії розвитку і творення, чарівні кольори, що відбиваються у відтінках жовтого сонця. Насправді світла не так вже й багато, є лише осередки залишків існування і збалансований спосіб об'єктивації того, що не можна побачити. Отже, воно не існує, воно не є реальним, воно є плодом чогось, що допомагає нам стати свідомими. Але що таке, в біса, свідомість? Що насправді є свідомим чи несвідомим? Тут є бар'єр, який не матеріалізується через

Який би сенс це не мало і як би це не розумілося, ми всі прямуємо до моменту. Ця річ, коли ми ставимо упереджені бар'єри і стверджуємо, що є нездоланими течіями, коли насправді немає ніяких бар'єрів в реальності! Отже, все є уявним, ми всі живемо в цьому ж потоці ілюзій, спраги інших духів, які не впливають на нас насправді, тому що немає, або насправді немає бар'єру між бажанням несвідомого, завжди присутнього у свідомості, і тим, що ми залишаємо тільки для себе, тільки порожнечу, є уявні небесні істоти, які живуть, як кажуть, у світлі минулого, більшістю, яка вирішила, що потрібно мати вагу або міру, але, знову ж таки, хто вони такі, щоб втручатися в це. Спостерігаємо і дивимося на день, поки він не згасне, немає нічого природнішого, ніж це мляве світло, якому ми з радістю підкоряємося. Конформізм, негаразди, конфлікти, просто індульгенції, які слугують накопичувачем поглядів і свідомої проблематики, але не такі глибокі, тому що вони природні. Між природним і трансцендентним немає ні найменшого зіткнення, тому нормальне залучає нас і змушує відчувати себе легко і спокійно, все природне: повітря, радість, яка залучає нас, те, що б'ється і тікає і, перш за все, дотик, ніжний дотик для тих, хто цінує подихи легкості. Енергія, керована в ядрі, потужне джерело опромінює нас, трансформуючи нас, психологічні мутації, давайте тоді вважати, що на нас впливає ця ядерна енергія. Це яскраве світло зростає в очікуючій істоті, яка насправді не страждає, але, як павич, проникає в сприйнятті імпульси, які ведуть нас до акту дії або бездіяльності, імпульсу, цього динамічного і млявого вибуху. Отже, ми скористаємося максимальною експонентою у своїй силі, вони будуть звичайними агентами, які виправляють, руйнують стовпи, які неможливо вивести з рівноваги, тому що це

сила трансформації. І немає нічого сильнішого, ніж
бути

трансформується, перетворюється на щось, що підносить нас і захищає від забруднення. Я пам'ятаю, як плакала і не хотіла йти до дитячого садка в перший день, але згодом я насолоджувалася дружбою, граючи з друзями. У дитинстві для мене було нормальним явищем, коли висока температура викликала звичайний кошмар, коли мене хапали ланцюгами і опускали в палаючий казан, і через марення я думав, що потрапляю в пекло, але раптом я прокидався і був врятований під час останнього відліку, який відбувався. Я знаю, що колись я також навчився відрізняти гаряче від холодного, слухаючись свого брата, який поклав руку на обігрівач, відповідно до того, що він на найхолоднішу частину, а він на найгарячішу, результат: я обпікся на правому зап'ясті, що нагадує мені про ббб або знак звіра, з цікавості мій останній телефон закінчувався на ббб. - Щось змусить нас зупинитися, якщо ми не хочемо продовжувати, але навіщо зупинятися, якщо це дія, яка розгортається і породжує емоції, відчуття і стимули, коли хтось відповідає і реагує на нас, дія, друзі мої, терпіння і розум, щоб зрозуміти іншу протидію істоту. Навіщо дозволяти негативним енергіям паралізувати нас, ніби ми діти без відповіді, мужність, друзі мої, слово - це порядок, який буде судимий, і хто буде суддею розуму, хто буде нормальним чи ненормальним, ніхто! У всіх нас є віра, а у мене є фезада, від якої залишається сумнів у бажанні, у всезнаючому і справжньому бажанні, але як арфа, яка натякає і обманює, передає звуки сирени з галюцинаційними відлуннями. Ніщо інше, як розслаблення, коли ми чуємо вдвічі більше, ніж говоримо, а мовчання - це дія, а не наївність чи відсутність контролю, мало хто може протистояти мовчанню, і це треба спробувати. Вона може бути навіть мучительною, але дасть відповіді на

багато суб'єктивних і об'єктивних питань, товариська тиша німа, але вона може працювати як ідеальна зброя для неконтрольованих,

спраглих до імпульсивності та спраги, тих, хто не може себе контролювати. Заспокойся і слухай, слухай тишу всередині себе.

Одного разу я спіймала пташку, прив'язала ниточку до прасувальної дошки і давала їй хліб, воду... І в той день моя жива іграшка померла. Моя перша гра в лови закінчилася невдало, коли брат був позаду мене, змусивши мене кинутися в той "кут", де я розбив голову, навіть білувата тканина була видна. Я йшов приблизно 4 км вгору по пагорбу, щоб викурити сигарети "Кентуккі" по \$12.50. Під час цих зустрічей мій друг їв лампочки, склянки, все, що траплялося під руку, цирк нещодавно проїжджав через село. Моя перша вправа в велосипедному ексгібіціонізмі була з моїм братом, ми обидва не змогли проїхати кілька цеглин, і в підсумку він забрав мене в лікарню. Майже в той самий час мене вдарила ногою вагітна сука, а потім ми з братом брали участь у крадіжці цегли, щоб помститися маленькому злодію, який згодом став моїм другом і який мав найбожевільнішого брата в селі. Цього друга не запросили на мій день народження, але він подбав про те, щоб подарувати мені моє перше і єдине в житті лего. За кілька днів до мого першого причастя я пішов з другом до соціального центру і вкрав вафлю гріха. Це був лише початок. Потім я почав грати в хованки, і так я сховав свого найкращого друга від мами, залишивши його одного в будинку, знаючи потім, що він був наляканий, і покликав нас, ми відкрили двері. З друзями ми гралися велосипедами, машинками, кульками, любили пригоди... Одного разу ми пішли співати жанейри (традиційні португальські народні пісні) на день святого, заробили трохи грошей і одразу ж їх витратили, пам'ятаю, що пропонували чурісу (копчені свинячі ковбаски) та іншу копчену їжу.

Я замінив його, шкільний майданчик був на стадії будівництва з великою кількістю піску і ям, але я наважився, коли прийшов на урок і вперше мене збиралися "вдарити" за таку зухвалість, я наважився прибрати руку до того, як вчитель вдарив мене, вдруге перед учнями він пробачив мене і вдав, що нічого не бачив. Вже в 4-му класі я продавав однокласникам обкладинки татових колекцій, на кшталт тих додатків, які зараз продаються в газетах. Пам'ятаю першу відьму, до якої мама повела мене, тата і брата, я бачив, як відьма торкалася їхніх геніталій, а він не наважувався, і я зненавидів його. Одне Різдво я зустрічаю з двоюрідною сестрою і братом, і він отримує від першої платівку Pink Floyd - The Wall, двоюрідної сестри. На згадку про перше причастя в травні 1986 року в церкві Freixo de Espada à Cinta, це була інтенсивна прогулянка в тісному взутті. Настав час їхати до Естаррехи, залишивши друзів і знайомих, мені вдалося приховати свій від'їзд від усіх, завдяки тому, що я поїхав незадовго до початку навчального року в 4-му класі, що було компенсовано пізнішим листом від вчительки, яка була здивована моїм мовчанням. Коли я приїхав до муніципалітету Естаррея, я поїхав жити в Парділхо, де я залишився на кілька місяців, тут я почав своє повсякденне життя, я знаю, що в той час, те, що сьогодні називають булінгом, я був жертвою і боявся цього, я навіть боявся, коли їхав з дому до школи на автобусі, там був один, хто мав смак "мочити суп"! Першою роботою, яку я пам'ятаю, була мийка батькової машини і написання рахунку на машинці, і він мені заплатив. Я вступив до 5-го класу зі спеціальним дозволом, тобто підписаним моїм опікуном зобов'язанням вступити до 5-го класу школи с+s Avanса, оскільки я не досяг мінімального віку. Я навіть згорнув

Я користувався тільки туалетним папером і курих - я навіть хотів, щоб весь світ зупинився вчасно, щоб я міг насолодитися пограбуванням банку і т.д... Але того року я отримав свій перший атестат, в якому було зазначено, що учень брав участь у шкільному кросі 1988/89, посівши 15^е, непогано для того, хто ще не подорослішав, я також відчував себе досить дорослим, щоб перестрибнути через сітку і піти купити сигарети. Я ходив без велосипедних гальм і витрачав підшви своїх черевиків, коли почав серйозно курити, я був винен величезну суму моему сусідові, найкращому таверні Естаррехи, так рано я віддавав перевагу шведському столу і не їв в їдальні. Пам'ятаю, перший похоронний обряд, на якому я був присутній, був похорон мого бідолашного папуги, якому підрізали крила... Я грався на подвір'ї, заліз на колюче дерево, коли зістрибнув на землю і розчавив папугу! Тут починаються мої продовження; я заснув, плачучи від того, що втратив цю тварину, в результаті я зібрав мозаїку і поховав його там. Все дуже добре, але наступного дня прийшов кіт і забрав його! Результатом цієї історії стала собака, яка попросила різдвяний подарунок, але була знайдена як безпритульна біля дверей мого будинку, ми привітали цього "теко", і він отримав інструкцію напасти на цільового кота, мій "теко" вбила кота. Я навіть з цікавості стукнув камінцем по запальничці, і вона вибухнула.

У перші дні роботи в пекарні, де я працював, я розважався, що це був за жарт... Я брала газету в туалет, щоб почитати і викурити одну-дві сигарети, але тоді, щоб мене не застукали брат і невістка, я так боялася, що викидала пачку з вікна в машині. У мене був досвід з тіньовим вовком: я загубився, але знайшовся. Захищений, але тільки за власним вибором. Свою спритність він живить хімічними речовинами і

незамінною водою.

У чистоті власної "тіні" він пірнає за пригодами і приземляється карикатурно. Як вовк, він був захищений, але лише своєю поведінкою, занурений у позірну самотність. Сьогодні я пишу як вовк Карікуао, зустрічаюся з його світом та інтерпретую його. Незалежний друг не живе без своєї дикої, але милосердної натури справжнього послухника життя, зародок якого в карікуао, де я закінчив школу, має кров молодшої вірної, чесною, передусім безстрашною натури, лютою в своїй суті, але відданою і шанобливою до свого супутника і друга. Тому вірний попутник і співучасть завжди сприймається з любов'ю і мовчанням. Я прожив з ним досить довго, щоб знати тіні карикатурних "вулиць" і компаній. Але я бачив у вовку відвагу, і він встановив зв'язок мовчазного довірливого друга і статут своєї свободи. Якщо у вовка і була свобода, то це була свобода, бо він був один, один, один! І вільний! Вовк-тінь випромінював енергію, надлюдську у своєму способі існування. З його нав'язливим гавкотом, у його дикій незалежності від природи генів. Я вирішив розділити відповідну духовну тріску, вечірню вечерю наодинці з лобо, або краще карикатурним тіньовим вовком, які в той же час з'єднані однією тарілкою, вільні в унісон, по-братськи розділяючи також відповідний напій. Ми самотні за власним вибором? Звісно! Ми вільні мислити так, як нас формує природа. Це був подарунок мені на Різдво, мультяшний вовк, але він дикий за вродженим генетичним середовищем, але його хромосоми тягнуть до відчуття вільного стану чистоти його власної природи. Загадковий щодо способу життя, але підживлюваний жагою жити і насолоджуватися своєю самотністю, але вільний від будь-яких обмежень чи нав'язування. Я і вовча тінь - друзі, нехарактерні у своєму нестандартному способі дій, у примусі інших, ми

вільні від рук матері-природи, і тому ми вирощуємо і спонукаємо те, що вони проникають у нас. Гаванський клуб - це, по суті, божевілля тієї самої жаги до революції, до того, щоб взяти на себе відповідальність за наше буття, це вільний, але самотній пакт із співпрацею тваринного інстинкту.

Коли я був молодшим, я називав свою бабусю Сурукуку, одного разу граючи в м'яч теко, що я стрибнув, що здавалося йому 30 см, тому що він був низький і впав з висоти 2 метрів, я побіг дзвонити батькам, коли я прийшов туди, маленький вижив, що Різдво мої бабуся і дідусь були вдома, я мав дискусію з батьками і навіть сказав бабусі перед смертю, що собака. Я приїхав туди, де я зараз знаходжуся, в місто Естарреха, і почав відвідувати 6-й клас школи Донасіано, тут я зустрів свою велику підліткову пристрась, яка буде супроводжувати мене протягом всієї моєї юності. Я провів більше 10 хвилин, дивлячись на коханку мого батька, і я думав, я думав, що якщо вона видасть хоча б найменший звук, у мене будуть проблеми.

Мені завжди подобався мій брат, але одного разу він вдарив мене кулаком і образив мого батька, коли я втік у піжамі по вулиці в Пардільйо, муніципалітет Естаррея, і опинився на задньому дворі будинку біля кущів. Мені навіть довелося наносити макіяж під час моєї звичайної недільної прогулянки через сліди на моєму обличчі. Я їхав без гальм і зносив взуття, щоб гальмувати, я продав велосипед, на якому їздив без шин, тільки з ободом, який мені подарував дідусь, і продав його на вагу, де виручив за нього 300 доларів. У цій школі я закінчив з двома двійками, однією з математики, а іншою з рукоділля, я ніколи не усвідомлював, що був настільки поганий у рукоділлі. Природно, будучи залученим у суспільство та його звичаї, я почав грати у

1989 році

Як футболіст, я починав як нападник, забивши один гол з трьох за свою довгу кар'єру, але це було в тренувальному матчі проти "Оваренсе". Потім, коли я виріс, я повернувся на позицію центрального нападника, потім лівого вінгера, потім правого півзахисника, потім центрального півзахисника, поки не дійшов до захисту на позиціях центрального і ліберо. Наприкінці моєї кар'єри я був відомий як спортсмен з сумнозвісною нечесною грою, я все ще маю зареєструвати 2-й гол, забитий в той день, коли я попросив тренера бути капітаном команди і грати на позиції центрального півзахисника, в тій грі я забив гол, я зробив різницю і подолав відстань від півзахисту до воріт суперника, зробивши "трусики" воротареві. Я думав про те, щоб брати кеглі на футбольні матчі, щоб вигравати ходи на полі.

У 1990/91 році я навчався у 7-му класі середньої школи в Естаррежі, я був погано інтегрований у цю школу, оскільки був непокірним і розповідав історію про те, що одного разу я мастурбував у класі, за що вчитель історії назвав мене носієм патріотичної ракети - це було під час війни в Іраку, і я фатально провалився на 4 бали. Найбільше мені коштувала двійка з португальської мови, оскільки вона була першою і єдиною в моїй шкільній кар'єрі. Я вирішив повернутися до школи в Аванці, де закінчив 5-й клас. Після 1991/92 навчального року мене почали називати "СНІДом" серед моїх однокласників, я навіть отримав репутацію поганого учня, але мої шкільні успіхи дозволили мені закінчити цей рік. У той час, коли мене запитали, чому я приїхав з Естаррежи в Аванку, я сказав, що мене виключили зі школи в Естаррежі. Я робив дірки в дискетах низької щільності, щоб подвоїти їхню ємність

Я їздив на заняття з Естаррехи в Аванку на своєму "велосипеді", а потім спеціально їздив в Овар, щоб вкрасти жуйку і цукерки в супермаркеті. Найкращий м'яч за всю мою кар'єру я зіграв після прямого удару, і це було проти Бейра-Мара, клубний фургон навіть приїхав забрати мене додому. Я поклав муху в бутерброд з маслом друга під назвою "мінете", перші порнофільми, які я побачив, мене вразили, одна жінка мала член і цицьки одночасно, що змусило мене задуматися, інша - про змії та вугрів, сцени з мого батька ... Між поїздками з Естаррехи та Аванци у мене був пропуск для них, але коли тютюнова залежність почала погіршуватися, замість того, щоб купувати пропуск ... Я вже був на тому етапі, коли їздив автостопом лише для того, щоб мати гроші на тютюн, і ходив до пекарні, щоб з'їсти половину житнього хліба і випити літр пива разом з моїми колегами. У будинку мого дідуся я вистрілив з пневматичної рушниці, і свинець зрикошетив і ледь не влучив у мене. Одного разу я пішов на день народження, спалив жувальну гумку, і вона почорніла, через що люди подумали, що це гашиш. Перед тренуванням я кликав додому друзів і крав у батька пляшки шампанського, і ми пили перед тренуванням, а потім нас кілька разів виганяли з дому. Одного разу один з цих друзів так напився, що його довелося госпіталізувати. Його батько навіть зателефонував моєму батькові і поскаржився. У футбольному клубі у нас була спеціальна підготовка, тобто нашим суперником була команда збірної штату Авейру в пошуках нових талантів. Я пройшов грізну підготовку, і саме тоді мене взяли на тренування у відборі до збірної Авейру, і я дійсно отримав місце. Я грав як нападник, на лівому фланзі поля, і вийшов на заміну замість гравця, який був більш

Пізніше це було для FC Porto. На 11-07-1992 відбір до 13 років мав би зустріч, в якій зіткнувся відбір Авейру з відбором Лейрії, що закриває сезон 91-92, саме тут, в цій грі, я мав свою можливість і увійшов у другому таймі, як повідомляв щоденний Авейру, вівторок, 14 липня 1992 року - Авейру, 2 - Лейрія, 1 "гра на полі спортивного комплексу с. Жасінто. "Після повернення з роздягалень команда Авейру вийшла на поле з іншою рішучістю. На відміну від першого тайму, в якому домінував "Лейрієнсес", "Авейру" взяв гру під свій контроль і, краще експлуатуючи оборону суперника, дав "волю" результату. Вони зрівняли рахунок, завдяки Філіпе Моура, який пробив по дузі в нижню частину воріт". Я навіть не знав, що я робив у тій грі, я пам'ятаю, що багато бігав, поки не міг зловити м'ячі, я був або занадто повільний, або занадто швидкий, але врешті-решт я забив 3-й гол у моїй футбольній кар'єрі, того року не було турніру між національними збірними з фінансових причин, чи міг я розвинутися більше? Ніколи не знаєш. Настав 1992/93 навчальний рік, коли я пішов до 8-го класу школи с+s Аванса, і я вже курих на кожній перерві, я вже був бунтарем з девіантною поведінкою. Я розповідав другу, що ходив до військового училища, я заходив до класу французької підтримки з туалетним сидінням на голові, кажучи, що я пан туалетне сидіння, я не мав сміливості подивитися в очі батькові до першого інтернування, я жував трави перед тим, як іти додому після футбольних тренувань, перший і останній раз, коли мене побили, я грав у складі новачків на тренуванні, "я взяв одну" і вдарив його, і сказав, щоб він почекав на мене на вулиці, що я візьму ще, і він почекав... У мене навіть голова вдарилася об

Його прозвали "Пардільо". Свою першу дискотеку я влаштував на горищі і назвав її "ку*". Я заліз через даховий люк на дах будівлі і навіть мав ковдри на даху, серед інших речей, з друзями я кілька разів кував вовну, з нуно, моїм другом, я дійшов до краю межі біля димаря, вилетіла сова і вивела мене з рівноваги, і я ледь не впав з даху. Розлючений синій промінь вторгається в мою істоту, сповнену енергії, яка проростає в брудних порах упереджень і нетерпимості, до яких цей синій промінь дотягнеться. Світло, вироблене всіма істотами, згортається в безсоромні вигадки, які важко не назвати надуманими нешкідливими штучностями. Це лазерне світло проникає і невидимо проникає навіть у невидиме і невідчутне. Воно є провидцем і провідником світла в припущеннях і перехрестях, чужих самому провидцеві. Непомітне і невинне, воно провокує своїм променем всмоктування думок і упереджених ідей, отруйних власною отрутою і протиотрутою. Горищне світло, той дим, що пронизує світло розуму, загорнутого в лахміття спогадів, що розгортаються в головах без напрямку і дії, дії, той мотор, що охолоджує ешелон шалених думок повільного і масивного нескоординованого розуму. Проникаючи в бездіяльність моменту, він збуджується і розподіляється між мозковими і збудливими вогниками в блукаючих електричних подразниках. Він посилюється в гіпнотизуючій і паралізуючій масі тіла, як спусковий гачок рим у словах без зв'язку. Ці високі вогні входять у будь-яку інженерію кінчиків голів. "У когось маленькі мавпочки, у когось просто горища! "Інші вогні, що затьмарюють головний вхід, я хотів би проникнути на горища зі спогадами, думками, життями, прожитими без великих причин, але з багатьма

спогади. Спогади, які освітлюють розум, назавжди відкриті або закриті в скринях... Я брала касети VHS і не мала чим платити, оренда розтягувалася в часі і борг збільшувався, я рідко спала, думаючи про те, що я заборгувала. Касети накопичувалися місяцями. У 1993 році я почав хотіти мати власні гроші і після запрошення вирішив піти працювати в зал ігрових автоматів. На той час мені було 15 років, і я вже мав великий авторитет, бо слідкував за порядком у приміщенні та забороняв заходити особам, молодшим за 16 років. Саме тоді я вперше спробував гашиш, який став моїм основним наркотиком протягом наступних 17 років. У цьому середовищі я зіткнувся з іншими реаліями, але я заперечував і завжди відмовлявся від вживання героїну та кокаїну, даючи зрозуміти, що якщо я і вживав їх протягом життя, то без наміру чи навмисно, або мене могли "підсадити", але я ніколи їх не вживав. У мене було невідповідне ставлення до споживання, і я вже був відомим "артистом", будучи ведучим вечірки на честь закінчення навчального року для випускників 9-го класу в 1993/1994 роках.

Генератор, генератор любові або генератор любові - це те, що живить це невіртуальне плотське бажання, це прозоре і спрагле поцілунків емоційне сплетіння чогось життєво важливого для розвитку енергій емоційних і електричних зв'язків. Цей генератор живить его і особистості з прихованими обличчями в щоденному уявленні, як у прийнятті сніданку, або вечері, або води, яка живить енергію повсякденного життя. Без масок і слізних думок ми вписуємо в реальність енергію любові або в любові електризуючу і ріжучу енергію проникливих і репрезентативних поглядів любові і самотності, які живляться кабелем, який ніколи не від'єднується, непідкупною, але справжньою енергією, завжди! Завжди

електризує погляди, спраглі бажання і

деяке терпіння, вигадане монотонністю днів і косими обличчями, які нічого не представляють у цьому електричному середовищі, вони - вільні нитки. Пориньте в уяву вродженого і нестримного двигуна реальності, але з задухою миттєвого контакту. Неодмінний контакт для моторного життя, двигуна, реальності консенсусу буття і небуття, присутнього, але відчуженого від інших реальностей, майже непомітного для бажання свідомості, але він є! Вона завжди присутня в сенсі можливості безпосереднього, тому засоби не можуть бути водянистими, якщо не слизькими в думках породжуючої любові до засобів і наявних ресурсів; що стосується породжуючої любові, то вона завжди пов'язана і шукає будь-які інші засоби, не віртуальні і контрольовані цим самим буттям поблажливого, і тоді вона не може відчужувати себе від задоволення, яке вона породжує, і розростається в тих постійно присутніх обличчях грудки душі, яку ви завжди хотіли придушити. Бо ви не можете відчужити жодного шматочка, бо енергія єдина і мультикультурна у своєму відчутті задоволення, задоволення, яке розвиває різні реальності, бо ми віртуальні і уявні, тільки в присутності інших або в самому дзеркалі ми ховаємо нову регулюючу енергію в дусі нейтронів, які є справжніми звірами світла. Сяючі дракони можуть світитися, і цей струм, який проходить через нас і щодня оживляє нас, дає нам силу і міміку сяючих і ходячих істот, так! Андантес, тому що в ньому може бути сила світла або хворого і одужуючого гніту, який протистоїть дуалістичній і гнітючій реальності. Не потрапляйте на цей струм негативних полюсів, які проникають у підсвідомість і зменшують глибокі болі негативістської критичної особистості, але живіть себе позитивом і трансцендентною реальністю хімічних і антихімічних ланцюгів, які живлять дух

інновацій та досягнень, досягнень, які є особистими і не передаються, як годівниці шалених перегонів до відсутності задоволення, але які втягують розум у хвили думки та її передачі. Передача думок є реальною і розвиває ланцюги, які ніхто не може заперечити, і ці ланцюги мають струм, який поширюється у позачасовому повітрі пригнічених відчуттів і задоволень, тому що всі ми є бета-блокаторами зовнішніх стимулів, але вони підсилюють нашу жагу до життя. Тому ці імпульси впливають на наші міркування, іноді виникають або розвиваються конфлікти в думках, але які можуть принести щастя, яке зі збудженням протонів виведе нас у зовнішню реальність. Синє світло, вивільнене з сильних емоцій синє світло, яке перетинає мости і сходи і проникає в силу почуттів, які він живить, розвиваючи цей духовний потенціал, де він вітає своїми надчутливими променями красу прозорості красномовної дружби, яка прагне чогось "синього", сильнішого, інтенсивнішого, і розвиває в нас сузір'я з глибокими розгалуженнями почуттів і відчуженості в цій герцівській хвилі. Ця сила впливає на косі уми, позбавлені відчуття життя, бірюзова блакить впливає на глибоку і міцну дружбу, вона несе в собі магичні промені божевілля і насолоди любителів рідкісної і тонізуючої краси. У нитках сутінкової інтенсивності вона розвиває і передає вітальну і захисну енергію зла і насолоди з мукою і тишею, ні, це не маска, яка вводить нас в оману і натякає на абстрактну думку, це скоріше сильне і посилююче світло справжньої і уявної насолоди, але яке впливає і завжди впливає на тих, хто несе себе в ньому і залишається без обмежень для внутрішньої і тривалої дружби. Вона закохується і ніби позбавлена розуму, але

Він слугує їжею для емоцій, він приходить і приносить насолоду і хтивість, ця насолода калорійна і захоплює все в шаленому збудженні цього первинного кольору, який лягає і згортає накопичення енергій, які з часом спустошуються, але не зникають в теперішньому майбутньому, тобто він завжди присутній, захисний, він не дає нам еволюціонувати на рівні блискучої неконтрольованої насолоди.

У 1994 році я почав навчатися на електрика і тоді ж отримав прізвисько, як мене досі називають, "фейська", тому що мене вдарило струмом через обірваний дріт, і в результаті не було електрики. Я почав виходити на вулицю вночі, і під час моєї першої поїздки на дискотеку затемнення в 1994 році я став "ловцем чашок". Я досі пам'ятаю той день, коли я пройшов тест на вміст алкоголю в крові, і результат виявився більше 2,0 перед тим, як я почав працювати. Та ніч була фантастичною, я зібрав усі пляшки на дискотеці, і один з менеджерів відніс мене додому з головою, що звисала, і там він залишив мене вдома, це було чудово, влітку останнього року затемнення я дійшов до кінця як бармен, який робив шоти і заміняв барменів посеред ночі, які не могли більше триматися на ногах. Я покинув Аванку і приїхав до Овара, у 1994/95 навчальному році я вступив до 10-го класу на спортивну секцію школи Жозе Маседо Фрагатеїру, я завжди був одним з найгірших у фізкультурі та спорті, це також було пов'язано з моєю поганою поведінкою, у мене навіть була медична довідка, в якій на момент плавання йшлося про алергічну реакцію на хлор, але чого я не знав, так це того, як плавати! У мене була футбольна команда під назвою "les bifons", тобто "пердуни", і мені навіть вдалося зібрати для неї кошти в торговому районі Естарреха. Я проходив практику перед глобальними тестами в середній школі,

де "підводні човни", суміш пива і

торти стали посміховиськом.

Коли ми їхали на випускний в Албуфейрі, я вийшов із супермаркету з візком, повним пива, яке ми завезли до квартири, де заповнили порожніми пляшками плінтус. На дні народження моєї подруги в Фурадуро я так напився, що заснув за столом, де щойно подали суп, а коли мене розбудили, мене збудило за обіднім столом. Потім мене підвезли додому, а я хотів залишитися на вечірці, а не вдома. Коли мені було вісімнадцять, я подивився фільм "Пересадка", і мені завжди здавалося смішним, що людина заходить в туалет і пірнає в море лайна. Я часто розмовляв з бабусею, і мені подобалося говорити з бабусею про те, що з мене виходило, тобто про лайно. Я став чемпіоном у футбольному турнірі у складі команди під назвою "tchetchenos" і продовжував прогресувати. 1995/96 року я вже навчався в 11-му класі школи Жозе Маседо Фрагатеїру і зміг отримати перехід до 12-го класу, але, маючи позаду математику та фізичну хімію, я так і не зміг наздогнати їх. Я вистрибнув з класу через вікно і зайшов у двері, сказавши, що вийшов до туалету. Тим часом я бігав і дуже скаржився на м'язи, через які згодом мені довелося робити операцію з приводу грижі в 1996/97 навчальному році, не відучившись один рік, я збирався проходити військову службу, і на військовій комісії мене визнали непридатним, я скаржився, що не можу бігати, тому що у мене болять ноги.

ноги. З друзями він робив три-турбо, тобто з фільтри. Я провокувала ситуації булінгу, що впливали на "задню" групу школи, яку я називала "ета". Я сприяв зустрічам по 4 і 5 осіб в місті Овар в обідню перерву, справжнім нападам на свободу вираження поглядів гостей, які збиралися разом, і разом з моїм найкращим союзником Нуно ми примушували групи до своєї дії. Я перекажу наступну заяву: "Він працював спостерігачем у професійній програмі для дітей 1-го циклу базової освіти "Активні канікули" протягом липня, серпня і вересня 1997 року. У Сантаремі, сказавши, що я йду на виставку, я пішов до друзів, навіть пукнув і обісрався, викинувши свої труси з вікна. Очікування і він, він ходив, бажаючи, бажаючи, стрибаючи, стрибаючи і курячи, він ходив, не йдучи до місця призначення. Тривога змінюється з віком, хоча людина завжди живе в дуже тривожному очікуванні чогось, ми завжди чогось хочемо, все в нас мимоволі стає на заваді нашій власній волі. Того року я склав таку передвиборчу пропозицію: з великою рішучістю і почуттям відповідальності ми балотуємося на виборах як учнівська асоціація середньої школи Жозе Маседо Фрагатеїро. Нашою метою є сприяння культурним та розважальним заходам, щоб гідно представити цю школу, яка так потребує внутрішньої та зовнішньої підтримки. Для досягнення цієї мети ми пропонуємо:-

Сприяння проведенню культурних та спортивних заходів для всього студентства, а саме: молодіжного тижня, турнірів з футболу, баскетболу та волейболу (чоловічий/жіночий). Організація щомісячних дебатів з метою навчання та інформування учнів про проблеми суспільства - сприяння створенню шкільної газети - навчання її членів - придбання басейну для настільного футболу - організація тижня молоді з різноманітними заходами - налагодження контакту зі "ЗМІ" з метою висвітлення діяльності нашої школи, зокрема, ініціатив учнівського об'єднання. "Під час кампанії я роздавала презервативи учням і підтримувала контакти з медичним центром для проведення дебатів, які були заплановані, але не відбулися через те, що медичний центр хотів, щоб учні були позбавлені можливості відвідувати заняття. Під гаслом кампанії "ми віддаємо своє обличчя за вас!", "йдіть нашими кроками" і навіть "грайте нашу музику", з плакатами соціалістичної партії, яка підтримала цю кампанію, надавши в розпорядження штаб, вони хотіли отримати відповідника, тобто войовничого для партії, були роздані картки войовничого, але жоден войовничий не переміг цю політичну силу нашої асоціації. Що стосується інших проектів, то виконавча рада купила більярд для настільного футболу і залишила собі половину з 20 ескудо, які коштувала кожна гра. У день інавгурації, цитую: після виборів, які відбулися 14 січня 1998 року з 10-ї до 20-ї години. У них брали участь два списки, а і б, представники яких включені в досье кандидатів, і згаданий акт відбувся в межах норми. Після закриття виборчих дільниць, де проголосувало 740

Після того, як студенти проголосували, голоси були підраховані. Результати виявилися такими: десять незаповнених бюлетенів - п'ятнадцять нульових голосів - п'ятсот сім голосів список а - двісті вісім голосів список б. Згідно з голосами, список а став абсолютним переможцем у першому турі голосування. Після цієї презентації позитивного балансу немає. Слід також зазначити, що попереднє об'єднання мало у своїй власності письмовий стіл, металеву шафу, стілець, табуретку і два шахові комплекти (некомплектні). Через кілька днів після кампанії в школі поширилося анонімне звинувачення, в якому мене прозвали королем левом і Аль Капоне, тому що я іноді вдавав з себе цих персонажів на уроках, для мене все ускладнилося тим, що виконавча рада також вважала мене споживачем гашишу, а психолог школи стверджував, що я був натхненником цього процесу. Наприкінці 1998 року Psp Ovar відкрив розслідування, і було розпочато міліцейське розслідування. Коли я зайшов до поліцейського відділку, я якраз викурив косяк і заперечував, що курих, що пробував і що мені не сподобалося. Того року щодо випускного вечора виникли підозри і звинувачення в несплаті за ту вечерю, аморальна річ, тому що вона була оплачена в наступні дні з першої роботи мого найкращого друга того часу, список, який з'явився в тому ж році

Наступні боялися, що ми не заплатили за вечерю, що було зроблено, чутки. У січні 98 року мене запросили на тиждень освіти, приніс спогади про свого колишнього президента республіки Хорхе Сампайо, який призначив фотографію з наступною присвятою "групі Авейру, особливо директору школи Жозе Маседо Фрагатеїру, з дружніми обіймами". 24 січня 1998 року - президент республіки, я обідав, стоячи в музеї електрики, де я привітав сеньйора президента. Того ж року я отримав можливість працювати на дискотеці а pildrinha у фурадуро, там як бармен я розважав клієнтів пляшками та жонглюючи трюками, які нагадують мені фільм "Коктейль", була ніч, коли я обісрався і мав відчуття, що дискотека згоріла, вірячи в це, навіть після того, як прокинувся, коли я побачив себе весь у лайні, я викинув свої трусики у вікно, Вони падають на парасольку в кафе, через кілька днів мама мого друга повертає чисті трусики, каже, що, можливо, вони впали звідти. Я часто випивав дві пляшки "Голден Страйк" і абсент разом зі своїм партнером. Якось на вечірці я обслуговувала клієнта на очах у боса і почала наповнювати келихи, розливаючи рідину по всій стійці, і мене одразу ж звільнили. Один з менеджерів був з клієнтом, і я налила йому дві чарки, розливши все, а він просто сказав мені: "Забирайся звідти!". Я був на весіллі кращого друга мого брата, курих траву у ванній кімнаті і так напився, що поставив на стіл черевик, який виконував роль мобільного телефону. Вночі, завжди в супроводі окулярів і гашишу, які я вживав, я писав формулу Ейнштейна на обкладинках шкільних обкладинок 1998-1999 рр. Бар "Монхо" - барменом тут я був якимось

місяці подачі окулярів. Я провів фінальну вечірку 2-го періоду, як завжди на дискотеці-конкурента Fénix було 900 чоловік, на першій вечірці тогочасно я зібрав 700 чоловік проти майже 200 чоловік, що залишилися на вечірці суперника, це був успіх. Після вечірки я запросив усіх членів асоціації на вечерю, заплативши власнику тогочасно за вечерю і не даючи йому більше грошей за вечірку. Того ж року я розпочав свої знижки як працівник на фабриці "Філіпс", де я пропрацював два місяці з майже двома тижнями прогулів. У той час я влаштувався на роботу в Uniteca/Quimigal. Я був барменом/аніматором з моїми жонглерськими трюками на дискотеці "Дакаска", і саме тут я спожив свою першу "жуйку", я розламав її надвоє і приймав у різні дні, половинки здавалися мені такими, що все, що я робив, відбувалося зі швидкістю тіла, як, наприклад, гортання цілого журналу і нічого не прочитав, або прихід додому, включення музики і неможливість встигнути за нею. Це був перший і єдиний досвід з цими речовинами. На дискотеці "Дакаска" піарник і охоронець, коли забирали мене на наступний робочий день, розповіли, що напередодні з пляшками і моїм жонглюванням я вдарив клієнтку по голові, і вона потрапила до лікарні. Через запізнення на 3 години, коли я була з подругою, я приїхала на місце, а мене замінили на збирача напоїв і звільнили на місці. В Естарреха відкрився новий бар, де я був у 1998/99 роках барменом/героєм бару, в одну з тих ночей я позичив книгу про "двері", і "американець" загинув, він і моя книга потрапили під потяг. Я навіть зробив депозит у 100 доларів, щоб зняти 1.000 доларів... протягом 2 років як швейцар і поки вони не спалили

двері мотоциклетним бензином, але я ніколи нікого не провокував і ні з ким не зв'язувався. Я організував вечірку 1998/1999 року в барі "Faiska & friends" у героїв організації "Faiska & friends", куди покликав усіх своїх друзів на Новий рік. Я відправляю всіх клієнтів бару піти до півночі, закриваючи бар і новорічну ніч. Я йду до бару "Рокс", де на мене нападають за те, що я рекламував інший захід у закладі, я подаю заяву в поліцію, і вони йдуть до бару, де їм кажуть, що я ламав попільнички всередині, це чиста брехня. Я навіть звернувся до прокурора, але не довів справу до кінця через відсутність свідків. У новорічну ніч 98/99 року - герої бару av. Visconde de Salreu Estarreja Я склав програму, в якій: 12 дзвонів за одну ніч [і день] ... ді-джей на контролі, резидент Сергій, гість ді-джей. Вітіньо та інкогніто. Посеред вечірки, щоб переодягнутися вдома для вечірки та зустрічі з друзями, я вигнав усіх відвідувачів з бару, де я був швейцаром тієї ночі наприкінці року. У своїх думках я ставлю під сумнів порядок алфавіту і думаю, що аб або абба були далеко попереду, я думаю про створення системи безпеки між чоловіками, наприклад, підморгування або дотик і відчуття іншого, і всі прискорюються, щоб побачити, що не так або страждання і допомогти. Я дивлюся телевізор і думаю, що виноски містять послання до мого розуму. Я дивлюся телевізійний канал і думаю, що в цей день я отримаю Нобелівську премію. Я думав, що одного разу я їв людські органи, а в той день вони продавалися в продуктовому магазині на кілограми, я думав, що бите скло на вулиці - це діаманти, я дивився фільм "Викрадення / porcos e diamantes" в кінотеатрі в Авейру, коли я думав, що я актор у фільмі, я починав роззуватися, входити і виходити з кінотеатру, це був мій фільм. В Естаррежі я втік в акті найвищої свободи

до річки і

Я думаю про лазіння по деревах, я занурюю половину тіла в річку і думаю, що я геній і що пан президент республіки спостерігає за мною, я контактую з коровами, які паслися, і намагаюся донести до них свої думки. Я думаю, що вони крадуть мої ідеї і що вони хочуть завдати мені шкоди, я починаю відчувати дивні речі, ізолюю себе, я робив такі речі, як обертання всієї кімнати, читав книги з психології, щоб спробувати зрозуміти, що зі мною відбувається, я почав марити, манії переслідування, або що за мною стежать і контролюють або телебачення, або щоденні газети, Я навіть думав, що мій батько збирається купити мені бар, і що він найбільший у світі, він тільки робив дивні речі, змушуючи моїх батьків серйозно хвилюватися, в цій загальній плутанині хтось зателефонував до GNR і пожежників, які все ж таки доставили мене до лікарні, звідки я тікав, дрейфуючи, протягом декількох годин, поки мене не знайшли солдати GNR, які сказали мені: "Ми дійсно шукали тебе", мене відвезли до лікарні в Авейру, а потім до психіатричної лікарні швидкої допомоги в Коїмбре. Мене забирають пожежники, прив'язану до нош, після розмови я думаю, що мені зроблять укол, і я йду до дівчат після розмови з завідувачем психіатрії, але мені роблять тільки укол... Коли я прокидаюся, я в палаті в психіатричному відділенні! Я втекла, взяла таксі і поїхала з Коїмбри в Естарреджу, де попросила таксиста почекати, а сама пішла попередити маму... На наступний день я прийняв таблетку, яку мені прислали психіатри, не знаючи, що це було зроблено навмисно, щоб мені стало погано, попросив їх відвезти мене в лікарню, я пробув більше 20 днів під режимом фізичного обмеження, тобто прив'язаний ременем до ліжка! В Естарреджі привітання інтермаршу здавалося запрошенням увійти в сусідній будинок, я навіть зайшов у сад, думаючи, що я

Вони навіть написали скаргу, але потім в ДНП сказали, що дійсно шукають мене і відвезли в лікарню. Згідно з бюлетенем госпіталізації - психіатрична служба - пацієнт був госпіталізований до цієї лікарні 1999-01-03 і виписаний 1999-02-15 - нормальний стан здоров'я. У лікарні Коїмбри він отримав перший номер журналу "Superinteressante", в якому чоловік перегорвав газети і був названий Спарксом. Брав участь у турнірі з настільного футболу, що проводився в психіатричній службі - чоловіки нас 11 лютого 1999 року в Коїмбре до мене підійшов завідувач психіатрії, який курив зі мною і поклав попіл у пластиковий стаканчик і ввів мене в оману, сказавши, що я буду успішним, матиму жінок і подорожуватиму, коли врешті-решт прийшла медсестра, і я подумав, що ти збираєшся взяти мене на якусь вечірку на каналі "ФТБ", і це буде лише секс, коли врешті-решт це була ін'єкція, яку я мав би зробити на наступний день, коли прокинулася, то побачила, що я перебуваю у кімнаті, з якої не знаю, звідки прийшла, Я вийшла за межі лікарні, йдучи в напрямку проїжджаючих машин і освітлених будинків або там, де був рух, думаючи, що зі мною взаємодіє поліція, в кінцевому підсумку мене забрав назад джентльмен, який проїжджав повз і побачив мене в піжамі, я попросила їх відпустити мене і дати мені термін відповідальності на підпис, факт, який проігнорував весь медичний персонал, незважаючи на те, що я вже була повнолітньою. Вихід звідти був схожий на землетрус у моєму соціальному житті, я стала вразливою на наступні кілька років, у мене навіть з'явилися страхи, наприклад, коли я йшла в кафе, я боялася, що чашка впаде і люди будуть коментувати моє ім'я.

Як 3-й клерк у 1999 році я розносила пошту та рекомендовані листи, в той час я вибілювала волосся,

розносила пошту на машині, не маючи при собі листа, по периметру заводу, де я перебувала.

Їдучи зі швидкістю 30 км/год, я хотів вперше відчути, як машина, навіть потрапивши в аварію, розбиває бампер, і мені дійсно потрібно було це виправдати.

Я не сплю, тому що не хочу спати, я хочу жити тут - це перешкода, яка не дає мені спати, і я збираюся зіткнутися з нею через безсоння.

Я вступив до externato luís de camões, попросив еквівалент португальської мови з 11 значень і повторно пройшов курс навчання в одиницях середньої освіти, що пишуться з великої літери. Декларація ірj, працював інформаційним аніматором, як стипендіат, з 01 березня 1999 року по 05 лютого 2000 року ходив по школах, щоб рекламувати здорову поведінку для молоді. Почав переглядати порнографію в Інтернеті та спілкуватися в чатах. "При виконанні своїх обов'язків показав себе зацікавленим і динамічним, правильно виконуючи свої завдання, а саме: обслуговував користувачів, поширював інформацію, що цікавить молодь, оновлював інформаційні носії та контактував з Португальським інститутом молоді", Авейру, 09 березня 2000 року. Я поїхав на Тенеріфе один в останні дні, я починаю думати про жінку мого життя і пишу 3 листівки з ім'ям Ракель Мамеде - Бомбарраль Португалія, а через кілька днів отримую від неї телефонний дзвінок з Албуфейри, разом з подругою я симулюю поганий настрій, їду на квартиру, щоб побути з Ракель, а через кілька годин опиняюся з колишньою. Я посеред нічного клубу з моїм другом, який стрибає з балкона на балкон, попереджаючи мене про колишню. Через кілька хвилин вона також стрибнула і прийшла до мене, я втекла до вітальні квартири і сховалася під простирадлами моєї найкращої подруги на той час, вона запитала, де Філіп, і я вилізла з-під простирадл і

Я сказав, що я тут, вона вибігла з квартири, я гнався за нею вулицями і навіть ставив їй підніжки, щоб заспокоїти, а вона так і залишилася лежати на підлозі. Я отримав атестат про повну загальну середню освіту 1999/2000 року з підсумковою оцінкою 16 з 20 - 11 грудня 2000 року я складав іспит з міждисциплінарної області і вийшов з середини і закінчив зовні, після чого віддав його іншому вчителю, через два дні я прийшов до нього в кабінет і вибачився за нечесність, а вчитель прийняв ще один іспит і поставив оцінку 20, максимальна оцінка, яку поставив вчитель, була 16 з 20. Я отримав 11 з португальської мови, 15 з англійської, 15 з французької, 17 з міждисциплінарної області, 18 з філософії та 18 з інформатики, я списував на іспитах, таким чином отримавши схвалення на курсі. Під час навчання я працював у готелі "meia-lua", був найманим працівником, з професійною категорією "стажист рецепції 2-го року" з 8 лютого 2000 р. по 31 травня 2000 р. "здобував знання в цьому готелі в секціях рецепції/прийому та бару. Протягом цього періоду він продемонстрував велику здатність до навчання, незвичайну відданість справі, а також почуття відповідальності. Ми високо цінуємо його доступність та його стосунки з усіма нами. Овар 28/07/00.тут я спав у готельних номерах, влаштовував вечірки в барі і ходив до басейну за відсутності відповідальних осіб. У мене була дисциплінарна процедура за напад на колегу з бару, тому що він змусив мене відчутти себе приниженим, оскільки знав, що я був госпіталізований у психіатрію. Потім я поїхав до Лісабона і влаштувався офіціантом у кав'ярні в торговому центрі "Імавіз". Це був 2000 рік, і я часто ходив на дискотеку в торговому центрі, де танцював допізна, уявляючи себе найкращим танцюристом того часу.

перед готелем "Шератон", ця пляшка була моїм 2-м досвідом роботи з хімічними речовинами, але я більше ніколи в житті не робив цього і не шукав її. У 2001 році я брав участь у карнавалі працівників Естаррехи - entrudo або нічого! Entrudo або нічого! декларація оварської міської ради - відділ культури, бібліотеки та історичної спадщини. Заявляється, що він виконував функції адміністративного помічника, в режимі контракту на визначений термін, з 06 серпня 2001 року по 30 травня 2002 року, в службах обслуговування населення муніципальної бібліотеки Овара та в музеї Юліо Дініса - будинку яєчника, "що він робив з великим почуттям відповідальності та наполегливості", у нього були документи бібліотеки, і я змусив зникнути реєстр "втрачених справ" 2001 рік - лікарня GNR лейрії між лейрією та битвою є донос по радіо на далекобійника, який заважав дорожньому рухові, на місце викликають БТ, після того, як вони евакуюють машину, вони кажуть, що штрафу немає, викликають підкріплення і відвозять мене в наручниках до лікарні Лейрії. У Caldas da Rainha мені здалося, що я бачив снайперів і людей, які спостерігали з вікон. 26/11 - 07/12 2000, в лікарні Infante d. Pedro 2001 - мене забирають без прав ДАІ, я повертаюся додому з машиною, але вже без прав, і більше ніколи не сідаю за кермо. Я отримую лист із суду, що мене оштрафували за дуже серйозне порушення (без мінімального штрафу). 30 днів на касацію, я відвожу права в ДАІ, де вони залишаються, і кажуть, щоб я взяв інші, тому що за законом я не можу керувати автомобілем більше ніж 2 роки. Я навіть перевернув свою кімнату догори дном і думав, що мене знімають камери і що за мною стежать шпигуни. У Лейрії, я думаю, зі мною працював Інтерпол, коли я поставив 5,01 центів. Одного разу я заправився на 5,01 цента і заплатив 5 євро, думаючи, що відкрив формулу, як виграти і стати

мільйонером. У ті дні я думав, що у мене під машиною російські шпигуни.

Я думаю, що я фокусник і що я керую автомобілем за допомогою мого розуму і мозку, приклеєного до машини, яка постійно обертається, що змушує мене ризикувати посеред дороги в нижній білизні з надувним м'ячем, який приходить до мене, що м'яч був запущений в Калдаш-да-Райнья і вдарився об землю перед судом і піднявся на його дах. Мене допитує бригада GNR командування b5, що розглядає регіони Коїмбра та Авейру, я починаю думати про переслідування і кладу газети в машину, яку буксирують за наказом bt в Лейрії. Декларація liscont - контейнерні оператори, працівник з категорією практикуючого в адміністративній області. На даний момент я приліг в туалеті в Лісконті, я не курив гашиш 2 місяці, а коли повернувся, у мене боліла голова і почалися проблеми з раннім виходом з Лісконта, глибоке кохання, вистраждане кохання відчувалося, а також забуте в глибині душі, наполовину втрачене, шкодував і жив. Я мандрував під хмарами я літав під небом я був на планетах на марсі і на юпітері на марсі я вирішив любити тебе і на юпітері я хотів мати тебе і ось моя істота, перелітаючи з пера на планету була сила, була енергія, радість була чимось, що передавало любов у вигляді квітки. Вона мала силу сонця, вона рухалася, як соняшник, вона мала власну волю в безперервному пошуку чогось гарячого, вона була мрією, завоюванням, метою, все з пристрастю, без виміру, вона була грандіозною, дивовижною, коротше кажучи, дуже люблячою. Я виглянув у вікно, помітив горизонт, перевів погляд на пагорб, подивився вперед, побачив твою зірку, блискучу, сяючу, підняв очі, побачив місяць, мій і твій, це був пейзаж, подорож, я бачив, як ти мандруєш сушею і морем, я супроводжував тебе, ми мандрували, ми підкорювали одне одного сушею і морем, це було лише місячне

світло. Я сумувала за тобою, хотіла, бажала, кохала,
думала, відчувала. Я сумую за тобою і хочу мати тебе.

Тут, бажаючи зустрітися з тобою, кохаючи тебе, завжди думаючи про тебе і відчуваючи твою присутність, сумуючи за тобою і будучи без тебе, думаючи, бажаючи, відчуваючи і кохаючи тебе, не бачачи тебе, бажаючи тебе п'ятьма почуттями: зором, який бачить тебе, не будучи там, нюхом, не відчуваючи запаху, слухом, не чуючи шуму, смаком, не куштуючи тебе, і дотиком, не торкаючись тебе. Пам'ять про те, що заради тебе я страждав, відчував, любив, жив, ніколи не кохав іншу, яку цілував, бачив, входив у тебе, є любов'ю, яку я завжди пам'ятатиму. 30 травня 2003 року шлюбне кохання мар філіпе моура 02 червня. Лісабон - Мадрид Гавана Мадрид 09 червня. Лісабон 10 червня 2003 р. Я їду на Кубу і в Гавані купую на 100 доларів марихуану, яка насправді виявилася лайном. До вступу я 4 місяці не курил косяки, потім закурил і у мене розболілася голова, почалися інтриги з босом, і я взяв лікарняний і пішов шукати роботу. На факультеті мистецтв я спав в аудиторіях і курил косяки. Câmara Municipal de Lisboa biblioteca orlando ribeiro Наляканий контактом з молодшими, я створив фобію займатися з ними будь-якою діяльністю. Після того, як я захотіла прояснити деякі сумніви з старшим техніком, я сказала, що звільняюся і беру лікарняний - я надіслала листа президенту Ісела з описом фактів, а саме: мені не дозволили зайти в туалети і залишити сир в тостері, я пішла... Я написав своє незадоволення на листівці від ctt і відправив її собі, щоб отримати її. Відправляю листа президенту республіки, в якому звітую про свої останні 8 років. Безробіття, я звертаюся до служби соціального забезпечення в магазині для громадян в Лісабоні, де мені кажуть, що я не маю права на допомогу по безробіттю, хоча насправді я її отримував, я сперечаюся з дружиною і тещею і їду поїздом до Фару з думкою сісти на літак до Люксембургу.

поговорити з Дураном Баррозу в Європейському Союзі, щоб він дав мені роботу. Кульмінація - це ще одна мить, мить, що впливає з цієї вашої думки, можливо, ми всі існуємо не просто як добродесний образ, а як функція зовнішнього вигляду або стану, розум не вмирає в той момент, коли припиняється все фізичне існування і раптово все гасне, або ж він може досягти кульмінації.

Я почув командирські голоси, які казали мені покінчити життя самогубством, за мить до цього я сказав дружині, що я "хакер", що у мене є професія, написав папір про те, що я завжди їх любив, пішов до міні-маркету, купив дві пляшки гіркої мигдалю і випив все це разом з кількома таблетками. Коли моя дружина зайшла і побачила, що я в такому стані, вона подзвонила в поліцію, і незабаром приїхали пожежники, дали мені оливкову олію, а коли я прокинувся, то опинився в лікарні в підгузку. Через кілька днів я розповіла сусідам, що це була взаємодія наркотиків, і вони навіть підказали мені найближче кафе, чи не була це одна з кавових чашок, які я пила 02.02.2007 р. 1-а спроба самогубства.

Якби моя душа випарувалася в мені, не залишилося б нічого, крім таємних уламків, чужих фантазії. З підриву, що виник, впливає бездіяльність ще однієї, окремої миті. Відсутність, якби я доторкнувся і побачив твій світ, була б брудною, без німого дотику чуттєвості, принаймні віри комусь, перевершує мою реальність. Мій простий смуток, як і будь-яке щастя, досяжне і недосяжне, є недосяжним. За помахом чарівної палички, без іронії кажу тобі, доторкнися і відчуй мене, як ти дивишся на мене, і ти побачиш, ким я не є і що я відчував ніколи так не страждав, нічого більше не бажав, не вмирав за тебе через мене для тебе я писав так багато страждав і ніколи не вмирав і не вмирав

por ti nunca perdi perdi só senti ser junto a ti num ardente fósforo que queimima a dor que em me encerra quando tudo queimar. Я ніколи не заби́рала тебе, більше того, в тобі я скажу, що ти страждаєш, бо я ніколи тебе не залишала, і знай, що я тебе любила і завжди буду любити. Він лікується в лікарні Каррі і Кабрал, де він був у "комі", а потім приходять до тям і бачить на собі лише підгузник, я не пам'ятаю розмови з психіатром, який, однак, дає мені наказ про його викидання тварин з вікон поверхів і мав ідеї знищення або вбивства людей неймовірно порушення я відчував порізи в тілі і рвані рани дуже тривожні стани душі і емоційно збуджений бажання, я благаю вас дати мені поцілунок, як ті, які ви знаєте? Поцілуй мене потайки, як ті, що ми крали одне в одного, коли бажання зростало, поцілуй мене, м'який, такий, знаєш. Ніжний, солодкий для тебе. Я тебе поцілую від себе. З усією повагою, дозволь нам з тобою! Що ви думаєте про мене, а я про вас? Я вдячний вам за те, що ви мене прочитали, можливо, зрозуміли! Минаючи частину міркувань, якщо ви вже прочитали мене, то вони вже забрали ваші еласи, принаймні красномовний подарунок розгорнувся в законний час вже маса півня чи гра півня, ось страшне питання!? Рефлексія до комунікативного екстазу зрозумілий до мінімуму і просте відлуння тиші, що віддаляє нас від актів, є словами болу навіть у простому запалі відторгнення. Фізично нездоланна перешкода, але не гормональною і духовною хімією світлого створіння. Небесні тіла вторгаються в нас заради розквіту досконалої любові. У пошуках конюшини любові, бо багатство полягає в розумінні багатогранних істот і завжди є що додати до цієї точки зору. Ще одне доповнення, ще один приріст, це бажання співчуття і ніжності, яке засилає нас до

самооцінки

репрезентативним у соціальних колах. З точки зору єдиного і неподільного "я", жодна воля не є відчуженою, незалежно від того, скільки воля виникає в колі. Цього золотого кола, союзу доброї волі, вірності та поваги, передусім обов'язку, не існує. Ми чисті і дикі у своїх діях, і немає нічого більш егоїстичного, ніж "я", яке, будучи таким, завжди вторгається в життя іншого зі своєю точкою зору. Коли розум запалюється від простого протистояння ідей, ми повинні апелювати до здорового глузду. Коли ми повинні поступитися або накласти своє "я" на іншого. Немає нічого банальнішого, ніж відкинути те, чого ми не хочемо, це легко. Любити, а любити - це відчувати іншого, а не себе. Конструктивне ставлення сполучної ланки між нами істоти. Закарбовані в інстинктивній поведінці, ми думаємо лише про себе, потім про мене, і, до речі, знову про мене. Конфлікти через те, що одне "я" перетворюється на "я", і ми ніколи не знаємо, скільки "я" ми повинні витримати, перш ніж поступитися іншому. Це свого роду прихід до нас, який завжди відкривається. Постерігайте за "я", яким "я" маскує вас, і який це рівень егоїзму. Що ж, одного дня броня "я" буде настільки розбита тими "ти", які існують і які є "я" плюс "я", що вони розірвуть цю броню. Любов: любов перемагає все. Розлучення в серпні 2007 року... Шипуче світло - воно падає і шипить, розріджується і розширюється в розгалуженнях непереможного бажання, бо це ілюзія, як і всі видимості, які потім руйнуються при зіткненні із зовнішньою реальністю. Обдаровані злобою і фальшивими спорадичними епізодами божевілля шипучого бажання, як любов, що розширюється і заражає, займає всі думки і дозволяє домінувати і панувати над собою, це обмін енергією, що оживляє, світлий зміст є там. Освітлене небо, немає нічого сильнішого, ніж бажання досягти ідеальної

рівноваги освітленого неба, бо це зірки, які дають
йому життя і рухають думками

ідеї чи факти, від бажання до конкретики, немає нічого прекраснішого, ніж небо, освітлене зоряними енергіями, які вимагають постійної взаємодії між зірками, а зоряна сила є унікальною. Мене лякає те, як енергії зникають у безполум'яному диму, це не є бажанням інтерпретувати космічну реальність. Мене розчаровує, коли життєва сила пригнічується пристосуванством, а кристалізація почуттів, без сумніву, є маскою політкоректності. О душе, перетворися на магію і пролітай над умами, які не мають імпульсивного потоку істини фактів і постійної мутації речей, зміни є етапами і циклами, через які всі проходять і розвиваються, але ніколи не на шляху страху і страждання почуттів. Звільніть себе, розширюйтесь і, перш за все, переживіть мутацію життя, цю зміну, яка рухає нами. Світло життя, занурте пристрасті божевілля. Чому? Інстинктивно ми любимо і хочемо бути коханими, пристрасті і розчарування прокладають шлях до різних ілюзій. Ошуканий і закоханий, я зосереджуюсь і концентруюся на всій методології істинно любити, це пронизує будь-яку фальш. Оголені в полі дії любові, ми стикаємося з істинною ідентичністю буття, тому любов вимагає від нас глибокого усвідомлення того, за що нас люблять, і в той же час існує необхідна дихотомія добровільної віддачі і любові, ця діалектика передбачає, що $1+1=1$, коли логічно ніхто не може насолоджуватися чимось. Тож логічно $1+1=2$, правильно, але поведінка не буде продуктивною, якщо не буде технічного зв'язку між ставленням і цінностями та поведінкою в цілому, отже, в середині любовного життя існує єдина позиція. Зрозуміло і чи буде ця істина єдиним джерелом задоволення, чи індивідуалістична істота бажає іншої дії, дії, що розуміється як справжня свобода. Ну, я не відчував

Я не хочу бути абсолютно впевненим, тому час від часу уявляю себе віслюком, а в наш час віслюків важко знайти, але є штучні віслюки, які обманюють тих, хто справді ставить себе в цю роль, робить висновки самі. Я тут не для цього, насправді я боюся божевільних вчинків і позицій, яких я не роблю, оскільки божевільна людина є божевільною лише за певних обставин і коли її оцінюють інші, що часто залежить від "середовища проживання". Трохи відхиляючись від цього міркування, хочу сказати, що я божевільна, я припускаю, що мені подобалося кілька людей і звідси, що ми ніколи не задоволені, ми хочемо більше любові і все більше і більше любові, звідки стільки амурних амбіцій, як я поставила питання. Я беру свої слова назад, кажучи наступне: ми всі вільні робити божевільні речі в коханні, ми вразливі і часто маніпулюємо. Ми хочемо вірити, що це правда, що ми любимо, чому, тому що нас любили, це почуття, яке пробуджує прихильність і запускає мудрість життя

11/2007 2-а спроба самогубства за допомогою таблеток, ескалація в лікарні Каррі і Кабрал Як тільки я заходжу в медпункт, до мене підходять медсестри: "Так ти намагаєшся вбити себе в цей час за допомогою бензодіазепінів?!", після аналізу, який мені роблять внутрішньовенно, я виймаю голку, і з неї витікає кров.

Жити, вмираючи, між життям і смертю? О, вибачте, це підходить? Звичайно, хто ніколи не вбивав себе? Всі ми вже перестали жити на мить, всі без винятку думаємо, що зараз помremo, а потім будемо жити, це протиріччя смішного. Після свого дня народження я намагаюся вийти "за межі", прокидаюся через 20 годин повністю понівеченим і під заспокійливим, я вижив, але

одного разу. Я брала участь у відкритому конкурсі, мене оцінювала команда з трьох лікарів на посаду адміністративного техника, я отримала 17,41 бала, посівши друге місце в конкурсі, напередодні я не спала і викурила більше 10 косяків, співбесіда була рано вранці. Це було на медичному факультеті в Порту. Через кілька днів я навіть пішов туди, бо мав суїцидальні думки, і там, де мене ніхто не бачив, я чекав, але мені набридло чекати. Світло спрямувало мене до течії екстазу повсякденного життя, висвітлило мені нездорове і нерозумне майбутнє, бо тоді так, громи врізалися в мене і вибухнули, як динаміт, позбавлений похоронного задоволення. Тоді так, я вилікувався і вийшов з калорійних надр суворості і точності. Але я не знаю, чи прояснить воно моє минуле, бо боюся, що воно не має енергії. Отже, є два полюси, дві крайнощі, і мене вразило позитивне і зцілююче світло, а не чорне і переслідуюче. Це світло походить від ясності емоцій і раціональності сутінок безпосереднього і імпульсивного, без переходу і непрозорості почуттів, а не від почуттів, вбудованих або прибитих до емоцій, задоволення жити і насолоджуватися на повну силу тим, що рухає нами на землі і дає нам силу, ні, хапай талант, який ти маєш, і сила, як блакитний промінь, що розрізає і звільняє від неживих задух і злісних і проникаючих думок, які стають нашими жертвами, як тіні, все має рух, але він присутній і ніби виявляє себе, проникає в органи зору і показує нам ясність думки крізь тишу часу, і ніби мовчазний, він загартовує думку і насолоджується безславними нездатностями, які інші передають за допомогою негативних або позитивних енергій. Зі швидкістю думки, миттєвої, секунди, частки, миті, а мить є миттєвою, отже, не буде ніякого

ні в скороченнях на картині, ні в найбезглуздішій поведінці, бо кожен має право, незалежно від того, чи має він позитивний ефект, чи негативний. Вже розриваючий ефект чорної фейси відбувається в нейтральному полюсі чуттєвості і несеться в божевіллі живої енергії, спраглої насолоди і світил, тому я раджу вам використовувати власну енергію, щоб бути враженим світлом, і воно розміє палаючу посмішку, як попіл, позбавлений тепла, але несамовитий, коли збуджений. В іншому квадранті ми маємо блакитний промінь з незворушними думками про ялинкові вогні та стреси, які змушують нас відволікатися. Саме в цьому переході ми стикаємося з прагматичними енергіями, які не витісняють, а заважають нам переживати миттєве, грім розбухує і помітно впливає на звукову хвилю, яка розвиває надзвукову швидкість, але не настільки потужну. Те, що є реальним і здається нереальним. Життя, у вічному утриманні, воно ставить себе там і тоді немає можливості зіткнутися з ним, обійти його або маніпулювати ним - це жах дисидента, який шипить і досягає кульмінації в одній точці паралічу розуму творення, уяви або просто намалювати квітучу риску зеленого відтінку і схопити життя в цьому тоні живого розквіту, ось маркер, на який ви завжди хотіли вказати, живіть інтенсивно.

01/2008 Роблю татуювання з літерами

Блискавка, іскра на лопатці і напис "Сила світла "08
Після цього татуювання я більше ніколи не намагався протистояти життю.

2007-11/2008-01 - Комерційний фаст-фон Я найкращий клієнт боса, купує 5 мобільних телефонів для компанії, перестає з'являтися на роботі. В Естарреха в бібліотеці на місці, відведеному для паркування інвалідів, я сів і ліг на

місце, натякаючи на свій протест

про те, що бути іншим означає не бути іншим, тобто закінчилася скаргою на розмір самої книги, яка почалася і закінчилася плагіатом з книги про "бути іншим", що стояла у вітрині при вході, яка через день була заповнена правилами хорошого виховання та етикету з більш ніж 20 томами на підставці. У бібліотеці Естарреха 02/2008 я ходжу в блакитній касці і, як працівник громадських робіт, пишу на дверях кімнати наступне: в мені панує тиша для страждання. Я погрожую своєму братові смертю, і влада забирає мене за цим звинуваченням на психіатричну експертизу. Я йду з власної ініціативи в лікарню Visconde de Salreu, де мене приймають як пацієнта, де починається дискусія про те, хворий я чи ні, про те, що комп'ютерна система визнала мене хворим тільки тому, що я хворий?! Я пропоную поїхати до психіатричної лікарні Коїмбри, прибувши з військовими ГНР, які підвезли мене додому, наступного дня. Я оголосив словесний страйк і залишався німим більше 10 годин. Я купив світлове та звукове обладнання зі 100-ватними підсилювачами і поставив на максимальну гучність компакт-диск з маніфестом проти Дантаса через вікно моєї спальні, про Жозе де Алмада-негрейроса, поета-футуриста Орфея і все таке інше. H.U.C. - Бюлетень стаціонарних пацієнтів Університетської лікарні Коїмбри - психіатрична служба - пацієнт, який поступив до цієї лікарні 2008-02-02-02 і був виписаний 2008-02-18 - звичайна хвороба, міняє підгузники своєму сусідові по палаті, з іншим я сперечаюся, а потім йду посеред лікування. Мене привезли в лікарню в наручниках і навіть не показали психіатру, примушуючи до лікування проти моєї волі, прив'язавши до нош і зробивши укол. Я взяв книги, які взяв напрокат, і

Я кинув їх в озеро біля ратуші і зняв сорочку в той день, я показав своє татуювання з малюнком сили світла перед масою людей на вулиці, я навіть залишив 15 євро в процесії. Мене викликав до себе член ради з питань культури міста Естаррея і сказав, що якщо я не віддам книги, взяті з бібліотеки, то буде порушено кримінальну справу, а найгірше те, що компакт-диск був подряпаний, і в день ходи книги були кинуті у фонтан ратуші.

Коли я став німим через хворобу, я задумав план, як зберегти багатомільйонну таємницю. Я подумав, що не буду говорити, бо не хочу, залишуся німим, і мій син з арабською книгою, написаною мною, матиме найбільший скарб у світі.

У палаті Коїмбри мені поставили діагноз "шизофренічний психоз" - можливо, я тільки зараз думаю, що я шизофренік... Я слухала розмови на зборах медсестер, найрозумніша помічниця помітила, що я слухаю, і сказала колегам, що моя черга... Я написала в бланку "небезпека втечі" "зберігати піжаму" і подумала, що це смішно, хіба я коли-небудь втечу в піжамі?! Щоб вийти з цього примусового інтернування, я зобов'язаний підписати судовий документ про те, як я збираюся дотримуватися режиму лікування. Під час співбесіди в лікарні в Авейру я сказав, що хочу лікуватися під псевдонімом "повелитель світла", що харчуюся лише фруктами, що впали з дерев, і не люблю вершкове масло та полуничне варення. Що там було у звичайних стравах. Я думав про те, як покінчити життя самогубством, як скинути себе зі стандарту "Відкриття" і т.д...

Живучи, я відчуваю страждання, яке заважає мені бачити, я хотів би бути справжнім, з поведінкою завжди лояльною, але, як сумний клоун, я фальшиво

посміхаюся, радію зсередини,

не підкоряється зовнішньому. Я відчуваю коливання, яке змушує мене покинути звичне місце, подорожувати і зупинитися в точці, яка знаходиться далеко від власного зору. Я відчуваю бездонний крок, неприродне явище, але, як дикий звір, відчуваю жорстокість і зі швидкістю вириваю, душу і вбиваю, ніби вроджена сила приречла мене на невдачу в цю мить. У поїзді безслідно залишається образ бунтівного, ненависного і воістину грішного, ось клятва в небі при температурі того часу, цей насильницький імпульс розквітає і росте, це не що інше, як невдалий момент, вся жорстокість досягла кульмінації і досконалості, я одягаюся клоуном і в кепці - інформувати Португалію в кафе "Венесуела". Я йду в СТТ (поштове відділення), щоб забрати лист із суду, кажу працівникові, що через хворобу не можу розписатися, ставлю свій відбиток пальця, тобто залишаюся без письма. У Коїмбрі в лікарні, як і в готелі, я знайшов шматок картону, щоб наклеїти на дверні ручки, на якому було написано: "Не турбувати! Не турбувати!" Я носив його на зап'ясті по периметру лікарні і зловив себе на тому, що зриваю листя з дерева, а з листя і пилку роблю сигарети з гільз, які позичив у Томаша, якого прозвали "парашутистом".

Я вийшов з лікарні через тиждень, і мене знову забирають до лікарні з історією психіатричної експертизи під командуванням GNR овара - в Коїмбре я влаштовую виставку обмежувального крісла з конституцією, запропонованою асамблеєю республіки і відкритою в оборонній частині за відсутності органів влади. Я вмикаю і вимикаю світло, промовляючи про силу світла, вимикаючи вимикачі в лікарні Коїмбри, купую суперцікаві речі, і з'являється чудова тема, присвячена походженню диявола "гашиш / вульто". Оскільки

психіатричне відділення змішане, я навіть займався оральним сексом з пацієнтом у чоловічому туалеті та в спальні. Я був

Я лежала в лікарні Авейру і дихала через відчинене вікно шириною 5 см. І я просто хотіла дихати повітрям, яке віяло, і я бачила сад, і людей, які бігали і насолоджувалися життям, і я просто хотіла дихати...
Відчути свободу

Продовжуючи бути: спосіб життя

Справжні історії про

Нельсон Брас Перейра

Те, що проголошено, для чого призначено. Спосіб життя, тобто все те, що ми успадковуємо від наших предків, те, що ми маємо місію продовжувати, коли досягаємо повноліття, те, що проголошується законами суспільства, де ми живемо в демократичній державі.

Тобто все, що ми можемо набути, знання, тобто все, що ми шукаємо, коли знаємо, що ми побудували.

Чому?

Тому що, коли ми маємо справу з суспільством, в яке ми потрапляємо силою розуму, ми завжди повинні жити так, щоб бути прийнятною істотою, щоб саме суспільство бачило в нас джентльмена, ми не можемо бути підлими, тільки більш гідними, ніж можемо бути; це те, заради чого ми живемо, ми також знаємо, що між допомогою є і допомога.

Чому?

Тому що ми створені для того, щоб служити один одному, тому виникає проблема: говорити правду, коли зло для мене є більшим.

Чому?

Тому що ми можемо бути соціальною істотою, але можемо жити як дика істота.

Коли нас не б'ють рівні нам істоти.

Але є і завжди буде сумнів, недовіра, яка завжди нас переслідує, якої нас навчають, якою нас навчають і якою ми йдемо, поки ми впевнені, що ми дійсно довіряємо, тоді ми служимо собі добре, тому що ми робимо добро.

Ми хочемо порадувати всіх читачів, які вміють читати, цими моїми книжками, які ви можете знайти в будь-якій книгарні, де вас зачарують теми, які ви хочете слухати і читати перед сном.

Це буде гарна компанія, вони ніколи не прочитають і не побачать таких правдивих розповідей.

Як і ті, хто відчуває, що я даю з правдивого досвіду того, хто вже помилявся, але знав, як зцілитися від усього зла, що переслідувало мене.

Якою буде тема цього випуску?

Звіти з польотів, можливо, це тема, яка не буде занадто шокуючою, ми не хочемо шокувати читачів, але звіти правдиві і розказані так, як це було пережито в крутий спосіб.

Через те, що я мав досвід в рамках закону, віруючі, ми уявляємо собі тисячу і одну річ, ми відчуваємо шкірою справжнє відчуття тваринного інстинкту.

Ми хочемо перемогти силою, і ми відчуваємо, що мусимо це зробити.

Поза законом та істота, про яку ми всі дізналися, може знайти нас, і вага цього впливає на те, як ми звикли жити разом, тому що, незважаючи на все зло, яке

ми можемо зробити, це ніколи не можна вважати злом.

Я думаю, що в кожній істоті буде реінкарнація.

Амбіції, бажання жити, те, що ми хочемо, - це жити так, як нам здається легким, але це не так просто і стає важким, коли ми потрапляємо в лабету закону, і, коли у нас немає грошей, щоб заплатити хорошим адвокатам, ми платимо вищу ціну.

Чому?

Якщо ми не віримо в смішне, ми не можемо бути смішними.

Це моя історія, історія молодого людини, сина португальського батька, але народженого в Африці, я виховувався в Понтіньї, після розлучення між батьком і матір'ю.

Відтоді почалося моє справжнє життя, в якому я хотів жити легко, але, як я вже згадував вище, легке може стати важким.

Чому?

Тому що я завжди вірив, що закон прихильний до нас, коли ми покаємось.

Але коли факти доведені на 100%, чи діє закон, яким керуються суди, де злочин може бути по-справжньому доведений лише тоді, коли він дійсно стався, якщо не зважати на різні фактори, які, можливо, заплутають читача.

Чому?

Тому що їм було б важко передати читачеві справжнє відчуття болю від непростення і можливості відчути смак скоєного злочину і відчути

зло, яке ми чинимо.

Коли ми покинуті суспільством, і ми є тією окрасою району, на яку всі люблять дивитися.

Чому?

У вас є око для пошуку, яке походить від індивідуальних здібностей. Тому що ми завжди народжуємося зі спадщиною, щоб розвиватися в житті, так що ми також можемо навчати і передавати гіркий життєвий досвід, і я все ще плачу за це!

Я народився в Африці, у мене було три сестри: Ельвіра, Кандіда і Сан. Ось вам гарний початок історії, яка могла б стати блискучою, але виявилася не дуже гарною життєвою історією.

Я не відчував особливої злоби з боку чоловіків, які виконують цю функцію, так званих тюремних охоронців, я завжди вважав їх ворогами, тому що мені не хотілося визнавати, що я дійсно міг вийти сухим з води на цьому суді.

На своєму життєвому шляху я скоїв кілька злочинів.

Він використовував цей термін, який був на сленгу, з ким ми мали справу, це була форма сленгу, або ми також можемо термін "орієнтований".

Це були місця, які ми шукали, і завдяки способу життя, який ми вели, вони завжди були тим причалом, де не було насильства, або насильство не було спокусливим чи провокаційним, тому що ми дійсно відчували себе добре в тому, що ми робимо. Це не дуже помітно в очах суспільства, тому що жодне суспільство не визнає, що інші можуть жити за рахунок злочинності, якщо це не розглядається як потреба споживати речовини, які

можуть здатися жахливими, але вони існують.

І як такі ми всі маємо свої вади, але як такі ми завжди сприймаємо погано, коли нам не подобається щось, що завжди було непомітним для нас, як погане, але це має велике бачення місць, де ми всі вирости, вони є нашими засобами, і співіснування робить наше формування бажанням і амбіціями жити добре і бути кращими за інших.

Діти, з якими я зростав, були дуже прискіпливими, але серед них була дівчинка, яка мені завжди подобалася, відколи я з нею познайомився, її день народження був у той самий день, що й у мене.

Вона мені завжди подобалася, з того дня, як я її зустрів, вона мені завжди подобалася, вона багато жила зі мною і вона багато жила з моїми сестрами, у нас були стосунки, які були дуже схожі на її, це не було кохання з першого погляду, я вірю і вірив би, що ніколи не буде такої жінки, яку я любив, коли я вперше поцілував її, я відчув себе справжнім левом, нам усім подобається бачити себе в савані.

Той, хто має право на життя, рівне з усіма чоловіками, мати дружину і створювати сім'ю.

Хоча вона приймає спосіб життя, яким я жив, і ця любов буває лише раз у житті, я не відчуваю себе мудрецем, і ніколи не вважав себе таким, але я зустрів їх усіх, вони були інтегровані в той чи інший спосіб, ми всі повинні дзвонити, я заплатив великий рахунок, але все це було тому, що я хотів мати гарне життя.

У мене добре виходило те, що я робив, я почав займатися пограбуваннями, почав з найпростіших пограбувань, зробив кілька збройних пограбувань. Але потім я деградував через надмірне вживання кокаїну,

мені було приємно курити, і я не

хотів піти.

Це зводило мене з розуму, але я ніколи ні на кого не нападала під час своїх пограбувань, якби не було реакції, мені не було б потреби застосовувати насильство, мені завжди доводилося б пом'якшувати покарання в суді.

Я знаю, що той, хто йде під дощем, мокне, він просто хотів отримати гроші або забрати цінні речі, які вони принесли.

Я виріс у Понтінії, Лісабон завжди був для мене цікавим, я дивився на це місто, як на місто, про яке читав у книжках з історії, як на місто, що має історичну та культурну цінність.

Я бачив прогрес у тому, щоб мати гарне життя, можливість жити гарним життям, як таким, іншими словами, я просто хотів грошей, я знав, що у мене все добре, я просто хотів грошей, і мені було погано від цих вчинків, все, що я хотів - це задовольнити свою залежність і відчувати себе соціально, в соціальному середовищі, бути в хороших стосунках з людьми і відчувати себе нормальним, нормальним у соціальному середовищі, у стосунках з людьми.

Я відчував себе домінуючим, я думав, що я лев у гриві, який завойовує свою територію і домінує в житті. Ось так я зустрівся з життям, коли у мене була жінка! Ну... Я зіткнувся з таким способом життя в позитивному сенсі, з тією шкодою, яку він може завдати людям, я ніколи нікому не завдавав шкоди так, щоб жорстоко руйнувати інших і залишати їх ні з чим.

Я лише скористався обставинами моменту і робив це лише за гроші, для швидкого отримання, щоб курити кокаїн, але я завжди продовжував те, що було

неминучим, тобто те, що не народжується з людиною, або навіть, можливо, ми можемо успадкувати, те, що є причиною, яку вивчають, як це є

Чоловік, який вживає алкоголь і курить наркотики, реагує на розмноження генів у спадковості, яка залишилася в результаті запліднення.

Я не є "експертом" у цьому питанні, щоб розшифрувати все це і передати читачеві цю притчу, такого типу, щоб говорити про це, тому що я повинен був говорити про це, це способи життя. Іноді вони бачаться в хорошому світлі, іноді в поганому.

Чому?

Тому що спосіб життя, якого ми навчилися, як я вже згадував вище, не завжди можна діяти зі злим умислом, його потрібно прощати, його потрібно схвалювати!

Чому?

Тому що ми живемо з цього, зі стандартів, ми живемо з відчуття, а відчуття керує життям, це форма амбіцій, щоб мати можливість мати гарне життя.

Стосунки почалися, коли мені було 22 роки, я служив в армії, але не хотів йти, але закон вимагав. І ось тоді у мене з'явилися справжні стосунки, пристрасть, якої у мене ніколи не буде, як у Крістіни, і тут почалися стосунки, до яких ми всі прагнемо, ми всі хочемо знайти свою справжню кращу половину.

Я жив інтенсивним життям, я відчував, що коли вона була далеко від мене, я почувався погано, і саме тоді вона, ймовірно, скористалася тим, що мала трохи більше влади наді мною.

Я любив дівчину, я ревнував, але це не були хворі ревності, це були здорові ревності, і в цих ревностях не було справжньої хворобливої злоби, яка могла б змусити мене змусити когось залишитися зі мною своїм нав'язуванням.

Чому?

Я думав, що я самотній, і якщо я втрачу її, то втрачу жінку всього мого життя, але це сталося. Я хотів піти у верхній район, а вона хотіла піти на дискотеку в Кампо Пекено, ми посварилися, і тоді ми розлучилися, можливо, не з її волі, її старший брат ніколи не сприймав наші стосунки добре. Я посварився з ним, але це було до того, як я почав кохати Тіну, але це пройшло, це був момент збігу обставин, але він мені подобався, але він не приймав мій спосіб життя, він ніколи не говорив мені про це, але він також ніколи не показував, що він на моєму боці, знаючи, що я добрий.

Це не було дуже боляче, але він не приймав моїх стосунків з його сестрою. Він жив зі мною лише через обставини, що склалися, ми жили в одному районі, тож у нас були такі стосунки, які склалися в результаті нашого виховання.

Її мати була з Неласу, Дона Консейсана, її батька я не знаю, але він був хорошою людиною, Раулем.

Він навчився жити тільки за рахунок дружини, в якийсь момент в районі ми проголосили його дільничним інспектором, він був дитиною, але вже мав відчуття часу, вже вчився.

І саме тоді я швидко побачив, незважаючи на мій юний вік, що треба боротися за життя і за те, що я маю: батька, матір, дім, мені ніколи не бракувало їжі, і ніколи не бракувало. Тому що, незважаючи на низьку зарплату, яку отримувала моя мати, вона платила 11 тисяч ескудо за оренду житла, а мій батько платив тільки за оренду, але їжі ніколи не бракувало.

Тож це був початок кінця, тобто відчуження може призвести до забуття, я думаю, що це було те, що

залишився в підмайстрах, втративши батька, я мав реагувати так само, як і він.

Я дивився на нього як на героя, бійця, сина скромних людей, бабуся, Ельвіра, була тією, з ким я жив до 6 років, поки не пішов до школи, що буває Я звик до бабусі, я закінчував школу, незалежно від безпосереднього супроводу батька, але в той час мої очі ще не були широко відкриті, але у мене було відчуття часу.

Я відчував момент.

Це одні з найчистіших рахунків, які тільки можуть існувати у світі. Чому?

У наш час будь-хто може вийти на перший план через свій спосіб життя, незалежно від посади чи соціальної ієрархії.

Саме тому звідси починається уявлення про те, що нікого не можна звинуватити в чомусь без конкретних доказів, тобто в конкретний спосіб.

Чому?

Це те, як регулюються закони, і ми всі маємо до них доступ, ми не повинні вбивати, красти і гвалтувати.

Але ми можемо повернутися до світанку людства, і такі події слідували одна за одною, тому що історія на цьому базується.

Ми є безперервністю, тією безперервністю, яка завжди буде безперервною, тією, що призначена нам долею.

І це абсолютна впевненість, що ми живемо для чогось, ми не є продовженням перебування та існування на землі.

Не знаю, це могло б урізноманітнити тему, але це могло б заважати читачеві читати, могло б відволікти увагу від реальної історії, що сталася.

Але це притчі, які впродовж всієї книги будуть існувати завжди, тому що ми будемо уточнювати і робити зрозумілішими ситуації, які були пережиті.

Чому?

Щоб ми бачили, що все це відбувалося в суспільстві, де завжди було здорове життя і порозуміння, частиною суспільства, тому що в очах інших ми можемо бути навіть Юдою, але є одна дуже важлива річ у житті: що ми сіємо, той плід і пожнемо.

Але в майбутньому до тебе повинні ставитися добре, ти повинен бути зразком, мій батько завжди бачив мене і хотів бачити мене королем, але я і є король, воїн, який не завжди може перемогти, і я почав дуже рано.

Коли я згадав, що легко - це не просто, а складно, я назвав це полюванням.

Після того, як я вдарив її по обличчю, я відчув, що втратив її, я бачив це в моїх очах, пізніше вона намагалася повернутися до мене, але я не прийняв її, і тоді почалася справжня історія злочину, але у мене вже було минуле, я вже був розлучений, коли я відсидів шість місяців у військовій в'язниці в Сантаремі, це була військова в'язниця.

У той час Арнальдо був засуджений, тобто історія цієї людини вписується в мій шлях у тюремному середовищі, в продовженні книги читач зрозуміє справжнє соціальне середовище, в даному випадку

У в'язниці, через півроку він був помилуваний Папою Римським.

Це все були інвестиції, щоб я міг жити добре, я вже розлучився з Тіною. І що я зробив? Випробував удачу.

Я навіть працював у метро в Понтінї помічником теслі. Чорношкірі боялися мене, я працював з чорношкірими з Кабо-Верде, хорошими людьми, які хотіли кращого життя, якого вони не мали у своїй країні походження.

Вони шукали в Португалії кращого життя, якого вони не могли мати в своїй країні, тому пошуки привели їх до імміграції з власної країни.

Португалію було легше шукати через її близькість.

Я почав відчувати близькість кабо-вердійців, жити з ними, кабо-вердійців називали поганими людьми, тому що їм доводилося боротися з нерівністю, і коли вони приїхали сюди, в Португалію, вони були людьми, яких не дуже добре приймали, тому що заморська війна минула, і в той час я був ще дитиною, маленьким хлопчиком, я прокидався і починав те, чого ніхто не хоче від сина, я починав мандрувати, я ніколи не був блукачем, я був мандрівником.

Я вже мала досвід минулого, я бачила розлучення батьків, коли мені було 8 років, я вже вчилася, і тому я вже знала, що це не буде добре для мене, я відчувала відчуження чоловіка, який був моїм героєм.

Побачивши цю втрату, ще в юному віці я зрозумів, що повинен допомагати мамі, але я щиро любив свого батька.

Щоліта я проводив з ним, поки мені не виповнилося 17.

Я продовжував пізніше, коли був в армії, але потім почалася ломка, що цілком природно.

У той час він навчався у Фігейра-да-Фош у школі транспортного обслуговування, де я проводив з ним канікули.

Мій батько був важкою людиною, у нього було важке дитинство, він втратив батька у віці 14 років.

Батько розповів, що його прощання було люблячим, саме воно йому сподобалося, тому що воно було поспішним, оскільки після прощання він більше ніколи не побачить батька, але він ріс, старанно допомагаючи матері, він був сином, який найдовше прожив у будинку своєї матері.

Я прожила з бабусею 6 років, але яка вона була жорстка, вона вийшла з самого низу, виросла суворою, ніколи не давала своїм дітям голодувати.

На той час він був шахтарем. Він шукав пропозиції з видобутку руди, але не досяг успіху, він також був велосипедистом, в той час він пішов до армії і продовжив свою кар'єру там.

Він став нормальною людиною, він потрапив туди за життєвою необхідністю, оскільки забезпечив собі те, що ми всі повинні забезпечити, - самодостатність.

Так сталося, бо він був жорсткою людиною, другом свого друга, другом своїх дітей, але був небагатослівним, але поважним і чесним.

Це те, з чим він завжди хотів мене залишити, але це було, ось так, це була розлука, я трохи відійшов, я не продовжував подальший моніторинг способу буття і способу життя, труднощів, які потрібно було подолати, і життява перешкода забезпечила мені посаду

працювати, щоб забезпечити майбутнє, щоб мати можливість продовжувати рід, вони всі хороші діти, ми гідні бути його дітьми, але також не вистачало розуміння і лояльності з мого боку, я стала негідницею, як я вже казала.

Психологічний удар батогом від цього почуття лише погіршив моє самопочуття, тому що я більше ніколи не міг бачити, що добро потрібно практикувати, але оскільки через розлуку я отримував лише зло, то в моїх думках було лише зло.

І так все це тривало до самого акту засудження. З чого все почалося?

Я вже пройшла через розлуку, тоді я почала входити в самотність, але це був мій спосіб життя, який я вже мала з минулого, і там я відчувала себе в безпеці від тривоги, від розчарування, яке я відчувала, але там я поклялася, що ти покидаєш мене, я ніколи більше не здамся.

Я продовжував свій життєвий шлях - споживати і красти, і тоді я все ще шукав її, шукав кілька разів, і тоді вона захотіла прийняти мене знову, я не знаю, що ти змусив мене страждати, я не хочу знову відчувати це почуття, це було боляче, але я завжди повинен був жити, і я все ще маю її.

Я все ще маю її в думках, ось чому я прожив стільки років у в'язниці, завжди маючи її на увазі, завжди був присутній в моєму естві, ось чому я так поважаю цю пристрась, я не пережив жодної іншої, подібної до неї.

Ліньйо, після трьох місяців профілактики я потрапив до в'язниці засуджених Ліньйо, моя історія там починається з хоробрості істоти, обмеженої хоробрістю, з того, що нам доводиться мати справу зі світом інших, відбувається наступне, оскільки я знав, що шлях може бути дуже

довгим у монастирі, я звернувся до джунглів, щоб
впоратися з цим, це був шлях.

з тими, хто скоює злочини і сидить у в'язниці, легше мати справу, це світ, де панує закон дурості, і коли ти маєш справу з дурними людьми, ти повинен знати, як з ними поводитися, але якщо ти занадто розумний, то можеш впасти, тому життя там не повинно вести ні до землі, ні до моря, Це був мій порятунок, це був метод, який я обрав, і який приніс мені перемогу, але мій початок буде довгим, і це був неспокійний початок, тому що я бачив себе без дружини, без свободи, я бачив себе в пастці, загубленим, а я був молодий, я думав про все, що могло статися за роки, які я міг би провести там. І що я зробив? Я почав з того, що завоював повагу, це нелегко, хоча я не хочу вступати в жорстокі конфлікти, вони трапляються, тому що проходять через рутину, яку я пізніше зрозумів, рутину, побачивши яку, мені стало огидно жити, я ніколи не думав, що люди можуть завдати один одному стільки шкоди через те, що одні продають наркотики, інші є споживачами, тому що життя у в'язниці обертається навколо монополії на наркотики, тому що саме так я почав курити героїн, Оскільки я вже потрапив до в'язниці за надмірне вживання кокаїну, я вирішив почати курити героїн, але в жартівливій формі, дивись, я буду курити героїн, але коли я помітив, що вже підсів, я нічого не міг зробити, але я навчився це робити, але про це буде розказано пізніше, тому початок був таким, щоб мати життя у в'язниці, незважаючи на реальність, яка уникає задоволень, я лише змирився з вживанням героїну, тому що знав, що віддалився б від ідеї займатися сексом, я був підживлений хімічною речовиною, яка б не давала мені думати про це. У мене було платонічне кохання, це законно, і воно було чудовим, але це те, що гарантовано, але недостатньо просто експериментувати, недостатньо просто хотіти курити, завжди є аспект бажання бути лідером, щоб бачити інших з

Я вирішив нікого не жаліти, тому що я теж був там, я віддавав борг правосуддя, але мій шлях був дуже поганим, якби я засвоїв цей урок раніше, я б виграв, а не програв, тому що вийшов би на середині терміну, але мій імідж був спалений, я був досить референтним, є звіт про те, як я пройшов ці роки у в'язниці, це був початок кінця, важкий початок, за який я не шкодую про роки, що курих наркотик, він допоміг мені звільнити велику потребу, яку ми всі відчуваємо, логічно мати задоволення, мати свободу, щоб мати можливість ходити і насолоджуватися нею, у всі ці роки у мене також були кохання, які я будував всередині, але це залишимо на потім, зараз я збираюся поговорити про шлях, який є довгим, я не знаю, як кожен починає на вході, коли він засуджений, а саме шукати благополуччя, навіть всередині монастирського життя, але це все суб'єктивно, тому що в нашому благополуччі можуть не сподобатися ті, хто на нас дивиться, можуть не сподобатися в різних моментах, по-перше, можуть вкрати, по-друге, можуть стати рабом, працювати, по-третє, можуть стати нянею або домогосподаркою вдень, всередині в'язниці стільки різноманітних людей, що не завжди можна знати, що у кожного в душі, що кожному до душі, багато хто обирає добро, щоб не бути скривдженим, але крім усього цього є ще більш важливий момент, ви ніколи, ніколи не можете купити дружбу, навіть якщо вона оплачується у в'язниці, протистояння у в'язниці дуже жорстке, є ті, хто не має нічого, протистояння у в'язниці слабке, слабке з одного боку і сильне в цілому, я б віддав тисячу мільйонів або скільки б я не віддав, щоб повернутися назад, щоб вийти сухим з води, але я хотів йти цим шляхом, я хотів йти важким шляхом, це був шлях, яким я завжди йшов

Зрозумійте, моя сторона завжди була більш психологічною.

Саме відтоді я більше ніколи не знаходив шлях до добра у в'язниці, я не вірив у добро, я бачив лише зло. Чому так сталося? Тому що я відчував огиду до самого себе, тому що в очах інших я був нічим іншим, як піраньєю, піранья - це сленговий термін, який ми використовували, він означає нероба, той, хто не хоче присвятити себе жодній справі, крім того, що він готовий робити, він завжди йде шляхом того, хто завжди підкоряється божественному, сила походить від цього, від надії і віри, і я завжди носив його з собою, я бачив там вбивства.

Але мені було начхати, і вони залишили мене жити, ніколи не намагалися мені нашкодити, чесно кажучи, і саме з цього все почалося, я була дуже нестабільною, непередбачуваною, і директор школи заохочувала мене продовжувати навчання, але я зробила висновок, що тільки не всі, хто навчається, мають підтримку сім'ї, гарантовану підтримку.

Це завжди існує, коли вона забезпечена легальним способом життя і можливістю вимагати все, що не так, ось чому це називається гарантованою підтримкою, в рамках закону саме вони дають нам несправедливість, коли нас штовхає і перемагає система, тому що, не маючи грошей, ми потрапляємо в систему, де, якщо є гроші, все йде дуже добре, правосуддя працює, тому що, якщо їх немає, воно вже не працює.

Незалежно від того, наскільки вони вам вірять, вони не можуть нічого змінити, тому що вони є посадовими особами, і вони просто зобов'язані повідомити, що не можуть діяти без виконання вимог, які передбачені правосуддям, - від доносу до відкриття розслідування, але якщо вони відкриють розслідування, то

Я завжди був у безпеці, тому що знав, як пересуватися всередині в'язниці, знав корумпованих охоронців, тих, хто перевозив наркотики до в'язниці, комусь це сходило з рук, а хтось опинявся у в'язниці.

Деяких із заарештованих копів я вже знав, я виділявся і мав епізод з одним із них, Альфредо, він був людиною ночі, королем ночі, оператором нічного клубу, справжнім королем мафії, він заслуговує на краще життя, він був колишнім копом, але став на шлях злочину. Я дуже радий згадати його у своїй книзі, тому що навчився від нього кількох речей, хоча він був поліцейським, і в мене з ним був менш позитивний епізод у моєму житті, мене намагалися вбити у в'язниці Лін'йо, тільки на той час я вже був ветераном, я відсидів там п'ять років. Я знав весь персонал, і вони всі знали мене, і цей епізод був поганим для всієї в'язниці, по відношенню до ув'язнених, тому що я був стимулом для всіх них, я був прикладом, який вони бачили в мені, для забезпечення безперервності в монастирі, тому що ми повинні були бути там, і коли я згадував вище, що кабо-вердійці будуть моєю спілкою, я не помилюся, вони, насправді, хотіли відплатити за той епізод, вони намагалися мене вбити, мене запросили стати на чолі, але я не хотів використовувати чиюсь спілку, я просто дав йому зрозуміти, що якщо він мені потрібен, то він буде мертвий.

Але за іронією долі нічого цього не сталося, його тільки побили, не вбили, він спокутував свою провину і намагався зміцнити мою дружбу з ним, але в глибині душі знав, що ніколи не забуде той епізод, я пробачив йому тільки те, що він мав смирення і був обманутий тим, що про мене говорили, не в'язні, а тюремна охорона, і

Він знав, що не зможе перемогти мене, бо заплатить ранню ціну смерті, тому я дозволив йому йти, а коли зрозумів, що він смирився, я навчився поважати і приймати його, бо він не був би живий, якби не був мені потрібен, але він не був того вартий, це була просто висока ціна, яку треба було заплатити, мене критикували звичайні в'язні, які ненавиділи копів, мене зневажали.

- Нельсоне, як ти сприймаєш цього хлопця?

Я прийняв його, бо крім того, що він був професіоналом, він нажив собі могутніх ворогів у середовищі, в якому жив. Будучи копом, він мав багато знань, знав впливових людей, які могли допомогти. Він погрожував мені, щоб я припинив спілкуватися з цією людиною, інакше ми перестанемо їх поважати, а вони - нас. Але я залишив його в живих, але я дозволив йому жити, він був одним з наших, капевердіанці, про яких я згадував, були Нельсон і Карлос, вони жили саме в тому районі, де я виріс, вони були моїм плечем, на яке я міг спертися, а те, що вийшло, з'явилося пізніше, і вони хотіли бачити цю людину вбитою, але я дозволив йому йти, мені нічого не потрібно від цієї людини, попри все, я не маю нічого проти нього, і історія тих братів Карлос, був застрелений агентом рсп, на нього посилалися, він був дуже побитий, він грав зі мною в шахи, він був "експертом" у цій справі, він умів грати лише на гроші, я завжди казав йому, що це того не варте, ми граємо через любов до сорочки, але на той час він вже був здоровий, Мене спонсорували Мануель, Романо і Бадона, ми вели справи як брати, була взаємодопомога, все було між нами, посередині, де злочинність підстерігає в будь-яку секунду до тисячної частки секунди, є багато речей, і іноді ти можеш бути спійманий посередині, і після того, як ми це зробили, я вирішив продовжити свій шлях, я зробив багато супроводу всередині

в'язниці, тобто забезпечував добробут одних, і заробляв свої, тобто рука руку миє.

Це був девіз, девіз взаємодопомоги, але завжди існував ризик потрапити в ситуацію, якщо нас покличуть, було вбивство в Ліно, я ніколи не сумнівався в цьому, це були хороші дні і дні задоволення, тому що я навіть був сповнений рішучості зробити це, я не міг цього зробити, я завжди думав про себе, я ніколи не думав про інших.

Все йшло дуже швидко, аж до мого переведення в долину євреїв після восьми років у ліно, вони ніколи не хотіли мене і прийняли добре, вони хотіли нашкодити мені, але вони поважали мене, вони завжди чекали моєї необережності, якої я ніколи їм не давав. Була одна жінка, яка працювала в юридичному відділі, я їй подобався, і я їй пробачив, але я пробачив її з радістю, день, коли вони влаштували мені пастку, був саме тим часом, коли я був сильнішим, ніж будь-коли, я ніколи не розмовляв з ними, з поліцаями, це була небезпека, я був готовий до всього.

Незалежно від зла, зла, яке могло статися зі мною через те, що я отримав освіту, орієнтовану на майбутнє, і з цим я міг би жити, це сильний фактор, щоб бути таким, і звикнути до цього, і прийняти вчення, що життя таке, що ми живемо, щоб померти, ми просто приймаємо це, але коли мене перевели до Вале-де-Жуа, все, що залишилося за новим циклом, почалося, але все це залишилося позаду, почався новий цикл, це був мій спосіб життя і спосіб мислення, не допускати жодних зловживань, у мене був свій характер, я варився в невеликій кількості води, і коли я прибув до Вале де Жюдес, я вирішив взяти новий курс, я хотів позбутися кошмарів минулого, хоча вони у мене були, минулого,

насправді у мене їх не було, це був простий спосіб сказати, що йде туди, але це не зовсім так, що йде туди, йде сюди;

просто дозвольте собі піти, дозвольте заколисати себе фантазією, що ми дійсно є домінуючою істотою і стаємо власником всієї галактики, тобто все дисфункціонально і все підготовлено до цього, тому що вони є роботодавцями і не контролюють працівників своїх пригод крадіжки і можливість сказати, що це легалізовано, це форма обману, одним з моментів, за який я найбільше прославляю себе в ліно, було моє завоювання, тому що, окрім того, що я завоював своє ім'я на площі, у мене було ще одне. У мене була ще одна річ, це був момент "все або нічого", без можливості втечі від перемоги або смерті, це був девіз, який я мав всередині себе, сила жити і насолоджуватися тим, чого я не мав, поки був ув'язнений, я ніколи не застосовував безпідставного насильства по відношенню до моїх товаришів, я майже плакав слізьми, Я ніколи не застосовував безпричинного насильства по відношенню до своїх товаришів, я мало не плакав від того зла, яке я бачив, яке чинили інші товариші, над якими панувало насильство і яких, можливо, змушували робити все, що хотіли наркоторговці, але я не пішов більш важким шляхом, хоча і тримався за героїн, я поклявся собі, що заради життя у в'язниці я буду готовий вбивати і жити гідно, щоб вони, врешті-решт, не турбували мене, Зрештою, це все негаразди моменту, з якими нам доводиться мати справу, хоча це не було моїм бажанням створювати ворогів там, де їх немає, і ходити погано з собою, були ті, хто намагався нашкодити мені, я не подобався керівництву, і тоді вони це зробили, вони послали своїх інформаторів, щоб бути присутніми весь час, коли я був відкритий, У них була нечиста совість, але одна річ привернула мою увагу і змусила мене змінитися, я багато в чому спирався на вчителів, які у мене були, до деяких я

відчував платонічну любов, і тоді все йшло добре, але
човен

потім все змінилося, вони схопили мене і відправили в долину євреїв, це було важко після восьми років ув'язнення в ліно, я залишив велику історію на тюремному рівні, тому що я знав їх усіх, а вони знали мене, і тому вони ніколи не хотіли покарати мене на сто відсотків, мене часто карали дисциплінарними покараннями, деякі за агресію, інші за словесну агресію по відношенню до охоронців, і саме так я зрозумів, що насправді маю справу з мафією, яка була могутнішою за мене, але в дійсності вони були не більшими, ніж я сам, у них були тільки книжки і диплом, які відрізняли їх від мене, тому що тоді вони вже були такими, я багато грав у підкидного, для розваги, насправді я грав у все, що тільки можна було грати, я грав найвищим козирем, який тільки можна було зіграти, тузом пік, дехто казав мені, що мені може не пощастити з цією картою, що часи змінюються, і саме тоді я почав усвідомлювати, що життя не всередині в'язниці, а зовні, але я ніколи не хотів це засвоювати, але я знав, що це моя сильна сторона; Почалася драматична історія, яка закінчилася вбивством, було три брати, і всі вони вживали героїн, і героїн для них був потребою моменту, вони були залежні від нього, вони були наркозалежні.

Але в глибині душі вони були смиренними людьми, вони мали добрі серця, бо їм треба було допомогти, бо життя, яке вони вели, і я теж, було важким життям.

Але все це - результат способу життя, того, що рухає справу, тому що я навіть вірші писав у зв'язку з досвідом і контекстом ситуації, з усім цим.

Вони просили мене написати вірш, чи то написати своїй дівчині, чи то щось інше, вони завжди просили мене написати вірш, але я збився зі шляху, і саме під час споживання я прийняв такий спосіб життя, я знаю те, що знаю, і я не хочу нікого вчити, тому що в мене був досвід для цього в минулому, це зробило мене героєм того, хто потрапив у сміття і зміг піднятися.

До цього все зводилося, до досвіду, до способу життя, до того, що треба було дістати наркотик, щоб курити, тому що якщо мені його пропонували і давали, я не купував, я ставав сутенером для дилерів, щоб продавати, вони повинні були забезпечувати моє щоденне похмілля, з порошком для куріння, саме тоді я став сутенером для дилерів, мене за це прозвали, вони всі хотіли мені допомогти, вони давали мені наркотики для продажу, і я їх вживав, у мене було найкраще дозвілля, яке тільки може бути у наркомана, - бути залежним і курити наркотики.

Але я був відомий своєю спортивною майстерністю, своєю практичністю на тренуваннях, тому що я тренувався щодня, і це бентежило людей, які бачили мене і дивилися на мене.

Це завжди передбачення несподіванок, я, чесно кажучи, звик до такого способу життя, і мені було важко інтегруватися після в'язниці в соціальне середовище, тому що це середовище, яке ми знаємо, це дуже маленький простір, де щоденне спілкування призводить до того, що ми всі знаємо один одного, але фізично.

Ми всі хочемо бути головними, бо відчуваємо, що маємо на це право

хотіти завоювати простір, в якому ми можемо бути впевненими в собі, опинитися в середовищі, в якому ми завжди маємо справу зі страхом, але це не страх, це просто впевненість, що ми можемо подолати ситуацію, знаючи, як бути, знаючи, як говорити, знаючи, як бути в найтемнішому бізнесі, який тільки можна собі уявити, світ наркотиків, дуже великий, Він величезний, і все, що ви можете придумати, коли говорите про злочинність, все, що ви можете придумати, що не служить для отримання прибутку, у спосіб, який вважається правильним або прийнятним для суспільства і в очах закону, тоді починається суперечка, ми всі хочемо виграти, навіть якщо для цього нам доводиться вигадувати, в даному випадку крадіжку, торгівлю, коротше кажучи, важкі звинувачення, Це також експлуатація, коли є хронічна залежність, в якій самі залежні знають, що у них немає виходу, вони дуже залякані фактором залежності, ними командують, їх підпорядковують, вони вимагають гроші у сімей, які відчувають біль від того, що бачать сина, залежного від героїну, і вони припускають, що все, що можна втратити людської гідності, іншими словами, втратити всі цінності освіти, яку ми отримали, бути людиною життя, жити так, як нас навчили жити, тому що це цінності, які ми звикли дотримуватися соціального порядку і етичних цінностей, які залишили нам наші батьки і які ми будемо проголошувати незалежно від того, скільки дітей ми народимо, це виховання, яке ми будемо викладати, завжди є продовженням життя.

У Біблії написано, що ми народжені для того, щоб продовжувати рід, але ми також можемо прочитати в Біблії, що Каїн убив Авеля, свого брата, але був благословенний і прощений, він був введений в оману. Іноді в житті трапляється так, що ми

спонукає до помилки, фатальної, те, що написано правильно, тому що воно написано досвідом і формою законів, в яких він жив і виріс.

Чому?

Сила розуму завжди перемагає, і всі судження, які ми можемо виносити про життя, іноді можуть бути не найправильнішими, все зважуються одним фактором: наклеп, не бути смішним і не піддаватися на милість, бути тим, кого всі хочуть зневажати, принижувати; Їм так добре, і коли не вистачає економічної сили, ми завжди обмежуємося грою, тому що вважається, що це теж гра, тобто є люди, які кажуть, що треба вміти грати, це популярні приказки, щоб удача посміхнулася тобі і дала тобі те, що ти шукаєш, благополуччя, бути в ладу з собою, вміти допомагати, тому що нас цьому теж вчили, ми живемо спільним життям з нашими батьками, з нашими братами, сестрами, дідусями і бабусями, тому що це наше покоління, тому що ми є продовженням їхнього продовження, тому що вони бачать, що ми походимо від їхніх нащадків, тобто вони знають, що ми маємо здатність пізнавати себе, знати, що вони наші і вони наші, які завжди на нашому боці, але вони ніколи не люблять дивитися, мати в сім'ї члена, який не може їм сподобатися, у них є образ, щоб зберегти життя, був зроблений цей шлях прогресу, союзу, добробуту, ніхто не любить мати або бачити когось з нашої сім'ї або когось близького нам, тому що, врешті-решт, ми всі люди, ми повинні мати справу один з одним, і сімейне середовище іноді хоче нас занадто вітати, вони відчують, що вони є власниками того, що вони створили, і вони роблять це способом життя, який написаний у всіх

богословські читання, які можна читати, тобто вивчення релігій.

Ми всі отримуємо моральні уроки, і це правильно, що ті, хто відчуває таку вірну близькість, хто робить все навколо, щоб бачити наше добро, наших близьких, бачити їх добре, незважаючи ні на що, і ніколи не бажати їм шкоди, з огляду на образ, який вони зберігають, і той, якого їх навчили, цінності, якими вони керувалися, не дозволяють їм добре поглянути на ситуацію, яка, можливо, могла б бути вирішена, якби її іноді не розуміли неправильно. Це все дуже красиво, і засоби масової інформації також передають це так, як фасад, давайте покажемо гарну картинку, на них також тисне влада, яку ми всі приймаємо як правлячу, це дуже важка тема, але вона має відношення до всього цього, що буде повідомлятися, вона існує, ми існуємо, ми будемо продовжувати існувати, освіта також дається тим, хто стверджує, що вони є власниками розуму, і іноді вони передають і хочуть роз'єднання, у них є одна спільна риса, яка полягає в тому, що вони хочуть підтримувати добробут, добробут, який може дати їм оволодіти всім, до чого вони можуть прагнути, і бажати добробуту для суспільства, але всі вони жили і виховувалися з батьком і матір'ю, їм були створені відповідні умови для того, щоб вони могли просуватися в кар'єрі, до якої прагнуть, але вони також зазнають невдач, але вони завжди забувають і керуються іміджем; Я зберіг цю промову, тому що моє життя величезне, я багато чому навчився, я розвинув те, що повинен був розвинути, хоча я був у в'язниці, я ніколи не думав про кінець, я завжди прагнув мати прямий контакт з персоналом установ, де я був, моя тюремна кар'єра, я можу назвати це так, це буде краще інтерпретувати з точки зору слова так, але це повинно бути, це повинно бути інтерпретовано в найбільш

чесному і

найщиріше, що є в житті. Це стосується двосторонніх відносин, це відносини, які регулюються всіма націями, це питання суспільного інтересу, щоб захистити блага, щоб ми могли дати добробут, який встановлений у світі, свобода - це найважчий предмет для розмови, ми можемо віддати всю нашу свободу, найпрекраснішу річ у світі, це найбільша насолода, яку ми можемо мати в житті, це бути у свободі, ми повинні знати, як подолати всі перешкоди, які ми можемо зустріти в житті. Існує величезна кількість таких перешкод, я міг би почати з головної: соціальне благо, у нас всіх є одна спільна риса, ми подобаємося собі, ми можемо бути потворними, красивими, це не має значення, ми звикаємо жити разом, зовнішність - це ще не все; іноді за гарною зовнішністю я можу знайти менш гарну сторону, але це була сторона Аполлона, сторона краси, описана Ніцше, я йшов за його автобіографією, тут немає великої причини, сторона краси - це те, що змушує нас мріяти, що змушує нас обожнювати, вона несе все хороше, але ось воно, добро ходить пліч-о-пліч зі злом, як описав Ніцше, це була діонісійська сторона, тобто добро і зло, втілені в інстинкті людської істоти, коли ми говоримо про всіх істот, які існують на вершині землі, ким би вони не були, чи то політиками, чи суддями, чи мерами, чи президентами асоціацій, кожен може бути, навіть телеведучі можуть бути харизматичними і мати почуття вдячності, але також ніхто не може бути прощеним, власне кажучи, прощення, ми всі маємо причину і коли нам ставлять питання, ми повинні припустити, що все, що ми робимо, ми робимо заради так званих законів, які керують суспільством, і що ми можемо віддати належне слову "закон". Саме тоді вони отримали право не бути покараними і бути визначеними законом, тому що

Все це збігається, зловживання існує, існувало і буде існувати - це пролог.

І пролог походить від трансценденції, пізнання потойбічного, ми всі живемо, бо знаємо, що трансценденція - це більше, ніж потойбіччя, це буття, можливість бути, вчити і мати все, але є ключове слово, яке все це позначає: філософія, спосіб життя, задоволення від життя - це те, що складає один з факторів трансцендентності, ми продовжуємо бути і продовжуємо жити так само, в еволюції буття породжене буття, покинуте буття не робить нікого злим благословенне добро, яке ми можемо практикувати - це божественне, те, якого ми вчимося, це наша доля, ми вчимося всьому, що нам залишено у спадок, це великі цінності, тому вони вихваляють себе у словах, які пишуть, але це все прославляння для того, щоб зберегти владу і бути у піднесенні, бо все це могло б бути прекрасним, якби це все справді було виконано і написано, що це було дуже добре.

Чому?

Ми вступили б на найширший шлях людського гниття, ми - раби узаконеної демократії, експлуатації ситуації замкненості і підпорядкування суворішим правилам; іноді реагувати не так, як зазвичай, заспокійливо, називається трансценденцією буття, перетворенням на найжорстокішу сторону буття, це те, що я відчув, я дізнався з досвіду, що гнів - це засіб до існування, щоб жити, жити і виживати, це видно і так доведено цінностями науки, які домінують як безпечний спосіб життя, коли це повинно бути так, ми не можемо уникнути питання, наші характеристики, які нас складають, різноманітні, але всі походять від одного і того ж, містифікації, немає більш досконалих істот

ніж будь-хто інший, кожен знає, як жити, для цього йому потрібна гарантована і надійна підтримка всього буття, ми працюємо у співпраці, ми отримуємо гроші, щоб інші могли мати краще життя, безробіття, справедливу справу, це досвід, яким ви всі поділитесь зі мною, я назвав цю історію продовження буття, вона буде продовженням цього видання.

Все почалося після того, як мої батьки розлучилися, мене прийняли до коледжу для монахинь у Сан-Мігелі, так називався коледж, я проводила канікули з батьком, це було близько, але після розлучення у мене не було добрих стосунків з батьком, і саме звідти все почалося, моя мати переїхала до Понтінї після розлучення, мені було близько 10 років, коли я приїхала і познайомилася з Понтінєю, я втекла з коледжу, я не приймала такого способу життя, але вони мене спіймали, Я був невинним, я знав, що існує сила закону, мій батько був військовим, я наважився по дорозі через історії, які мені розповідав батько, про те, як бути людиною, інтегрованою у військову службу, він служив нації, суворий чоловік, як я вже згадував, але він дозволив собі захопитися пристрастю до іншої жінки, хороший чоловік, фізично сильний, інтелектуально теж, я скористався цим, успадкувавши його гени, він був для мене героєм, це було навчання, яке згодом трансформувалося.

Чому?

Домінування, яке я знала, що можу здійснювати, з моменту розлучення, оскільки я залишилася з матір'ю, я стала незалежною, у моєї матері з'явився коханець, працюючий чоловік, він працював на пошті і працює, він людина цінна, це також почалося там, мені потрібно було допомагати матері, і я стала домінуючою, тому що це все було добре, я шкодувала про це, я плакала, але

Я виграла, я думаю, що це найбільш підходяща тема, я любила їх, як ніхто інший, на щастя, у них все добре, у них своє життя, це було нормально - сперечатися, але вони завжди були праві, це в мені спала трансцендентність бажання більшого, я хотіла мати, нічого не роблячи, я думала, що це легко.

Я почав працювати, щоб допомогти матері, але незабаром зрозумів, що не дозволю, щоб мною керували, тому почав працювати каскейро (помічником оббивальника), який виготовляє конструкцію, що підлягає формуванню та оббивці.

Там працював ливарник, чоловік з конструкції для оббивки дивана, він був кремезний на вигляд, і я більше не хотіла миритися з ним, агресивною манерою спілкування, я вже пережила це з батьком, тому я вирішила переламати ситуацію, Я відчував, що маю можливість жити далі, це не обтяжувало мене, але я міг зганьбити себе в той день, заради того, щоб не завдати йому болю чи травми, але щоб убезпечити себе, я кинув камінь розміром з долоню, але я кинув його відхилено, я хотів зробити попередження.

Мене все одно прийняли, я продовжував там працювати, потім пішов за власним бажанням, але і власник помер, поглинутий ВІЛ-інфекцією, це була ситуація, яка мені не подобалася, я бачив, як він страждає від хвороби, але завжди поважав його, я втратив роботу, я став активним, тобто на сленгу це означає бути провідником, а не миритися з босами, ми хочемо незалежності, я відчував себе сином лева, і поводився як такий.

У березні 1996 року мене знайшли в підземному переході на проспекті Авеню, там вже сталася серія пограбувань, надходили доноси про злочини, які там відбувалися, і стався випадок, коли повз нас проходив полісмен і попросив у нас посвідчення особи, і все, вже був попередній випадок, за тиждень до цього я був на станції Бенфіка, звинувачений у пограбуванні читального залу, але хлопець, який мене супроводжував, Рікардо, був обережним, недосвідченим, він приїхав з Овара, він не знав міста, але він знав, як пройти, він був наркоманом, і в той час, коли я вживав кокаїн, я подумав, що це гарна ідея мати милицю безпеки, тобто убезпечити себе на майбутнє, тобто мати силу, об'єднання для прогресу.

Але тут вступає структура, один з головних факторів здатності людини до лояльності, починається блуканина, так я виявив те, що вже знав, що не можна довіряти, якщо ти не знаєш, але мій досвід був величезний, величезний, я був упевнений у собі, я був хороший у своїй справі, я вже здійснив кілька збройних пограбувань, я обрав шлях, щоб нікому не завдавати шкоди, просто отримати гроші.

Навіщо?

Щоб жити, я увійшов у цей спосіб життя, і в березні 1996 року, точніше 28 числа, мене попередили про ордер на арешт, про який нібито повідомлялося, мені потрібно лише додати вступ до цієї теми, за тиждень до того, як мене заарештували на суперстанції Бенфіка, я виявив, що сплю в машині, Власником був підполковник військово-повітряних сил, людина, яка вже була за кордоном, я спав там, але в мене ще був будинок у Понтіньї, власне, тієї ночі я був з Рікардо, ми вкрали зчитувач і заснули в машині,

Ми були здивовані і розбуджені агентами PSP, вони належали до суперзагону "Бенфіки", але я не ображався і сказав Рікардо, щоб він не ображався, він повинен бути сильним і сказати "ні" до кінця, не було ніяких доказів протилежного, але він попередив мене, що можуть з'явитися копи, але я заспокоїв його, сказав, що все в порядку, я випив багато віскі, і мені хотілося спати, і мені не хотілося йти додому, а я жив неподалік. Це сталося, це був найгірший сумнів, який може відчувати людина, коли вона навчає і тренує ситуацію моменту, який може статися, в той день мені все зійшло з рук. Йому вдалося підкоритися моєму правилу нічого не говорити, але їх це не переконало, і вони пішли обдзвонити всіх паркувальників, що стояли поруч, щоб дізнатися, чи не знають вони про якесь пограбування, про синій cd-плеєр, але ми скоїли кілька злочинів раніше, і всі вони були пов'язані з пограбуванням і викраденням людей, ми поїхали у відділок на проспекті підземки, поліцейський відділок знаходився на вулиці маркіза де Помбала, у столичному відділку поліції Лісабона, нас допитували, я нічого не сказав, я не знаю, про що говорив Рікардо, але оскільки я вже мав досвід пережитого минулого тижня в ідентичній ситуації, я довіряв йому.

Того дня ми вийшли з відділку, мені не було чого сказати, я повірив його свідченням, щоб мені все зійшло з рук, я тоді отримував водійські права, я працював, але вже отримував допомогу по безробіттю, я продовжував отримувати права, пішов здавати на права, здав, я вже був за кермом, Я почувався добре, я чудово проводив час, і саме тоді мені вручили повістку, я отримав ордер на мій арешт від судової влади, вони забрали мене вдома, я прийшов зі спортзалу, я тренувався більше місяця, коли

я прийшов до судової влади, я зрозумів, коли мене допитували у відділку поліції "Маркіз", коли мене допитували у відділку поліції "Маркіз", коли мене допитували у

маркіз де Помбал Я нічого не сказав, але Рікардо сказав все, я продовжив свою заяву, на стадії встановлення фактів це було судове розслідування, мені не було що їм сказати, нічого не було доведено кричущим фактором. Тому я не міг прийняти це рішення, це було б все одно, що здатися, можливо, було б краще мати іншу позицію, сказати правду, співпрацювати, покаятися, але я судив по своїй мудрості, я також хотів пограти з правосуддям, суддя, який виніс мені вирок, був людиною, яка мала проблеми в житті, одна з його дочок померла від передозування, а інші сини, що залишилися, також піділи на наркотики, адвокат попередив мене, що або я кажу правду, або я стану міцним горішком, який важко розколювати, але я довірився самому собі.

Вона не захищала мене так, як повинна була, вона не знала, як діяти в рамках законності обов'язків, які вона повинна виконувати, як представник закону, в той час у мене не було особистого адвоката, і мені його ніколи не надавали, я повинен був найняти цього адвоката після арешту, після того, як мене засудили, після того, як я був засуджений, я найняв цього адвоката, це була вся енергія, яку я хотів акумулювати, я знав, що я на роздоріжжі, були свідчення, які я не хотів брати на себе, я заплатив високу ціну, через відсутність співпраці, і все це призвело до того, що я був дуже впевненим, що я думав про те, що я можу покінчити життя самогубством.

Це був сумний день для мене, я поклявся собі, що переживу будь-яку несприятливу ситуацію, яка може трапитися на моєму шляху, це був початок кінця для мене для всього, я втратив свободу деякий час тому, я взяв важкий ланцюг і зумів вижити.

Саме в часи перемоги я навчився мистецтву вміти піднімати власний захист через себе, мене всі поважали,

в тому числі адміністративна влада, яка виконує функції в'язничної установи, тому що саме з цим пов'язано те, що

коли ми хочемо виграти щось, ми повинні мати справу з ними, вони є власниками шматка, тобто вони володіють територією, на якій вони панують, вони думають, що вони є такими, їм наказано робити те, що повинно бути зроблено, йти шляхом лояльності, незалежно від того, як це може здаватися, може бути і що кожен може мати, але є підкорення, яке є дискваліфікацією, коли вони займають таку позицію, вони думають, що можуть бути господарями ситуації, вони не змирилися з найпростішою істотою, яка повинна жити, це прогноз того, що вони вивчали, і катастроф, які вони скоїли, не одна, не дві, не чотири, вони були різноманітні, дуже різноманітні, я називав їх розп'яттям найнещасніших, але я підняв свій бойовий дух, тому що він завжди був високим, все почалося, коли я приїхав до Інституту.Р. до Ліньюо це був важкий вступ, дуже важкий, я був сповнений люті і волі до перемоги, я навіть думав втекти, якби у мене була така можливість, мені вдалося втриматися, все тому, що я здобув повагу ветеранів, які були в І. Р., і вони були опорою для мене, як і для інших.р, і вони були для мене справжніми опорами в навчанні життя в монастирі, я боровся, я бився, я досяг успіху, якби це було не так, я був би в забутті, всі мене пам'ятають, всі люблять мене згадувати, я був характерним образом, я став похмурим і холодним лідером, який не вмів любити, і саме так я завоював славу всередині в'язниці, це були холодні вчинки тих, хто повинен був знати, як жити і залишатися на вершині землі, щоб перемогти. Я швидко продемонстрував вихователям, помічникам, охоронцям і безпосереднім, що вони допоможуть мені виграти важку битву, я не відчував підтримки, я просто дивився на обставини моменту і допомога була варварською, сталося те, що не могло статися, я став дияволом в собі, але я не шукав неприємностей, я просто хотів жити і вижити, це був

момент обставин.

Ізабель - так звали директорку школи, в якій я підтримував здорову і приємну повагу, вона завжди супроводжувала мене, завжди допомагала мені, але згодом стала викликати в мені лють, але я завжди поважав її. І все це через сильний тиск, який чинила адміністративна система, директора якої звали Жоао Ж. Чоловік, який приїхав з-за кордону, він втік, коли його намагалися вбити, його історія добре відома, він очолював адміністрацію ліно кілька років, до мого переведення, я добре його знав, і він навіть був людиною, з якою можна було поговорити, він був комунікабельним, він цікавився темою, Він неправильно зрозумів мене, можливо, через заступників, я був добре помітний у професійному середовищі, на рівні товариських стосунків мене всі поважали, а цей директор хотів досягти піку своєї кар'єри, тобто я тут, щоб домінувати, я тут, щоб перемогти за будь-яку ціну, я буду добре помітним, це була його мета, крім усього іншого, він міг би сказати і більше. Однією з справ, яку він найбільше захищав, була торгівля наркотиками, йому подобалося допомагати наркозалежним, але він вимагав за це монету, він грався з законом, він мав владу впливати на застосування умовних виїздів і виїздів з відкритим режимом, він не був поганим хлопцем, тільки ті, хто бере приклад зі своїх, не деградують, а я обрав складніший шлях, шлях, яким ніхто не любить йти, але я вирішив йти, йти шляхом, який був мені визначений, коли ми говоримо про долю, іноді ми маємо рацію, ми не будемо дуже далекі від реальності, у мене було багато мрій, коли я був дитиною, і це були мрії, які перетворилися на кошмар, прохід у пустелі, який я вже передбачив, я вже бачив своє майбутнє, але це все було зображено мені уві сні, мене супроводжували відьми, яких так і називали, вони передавали мені

Я не міг не бачити снів, тому що їх довелося пережити, сила жінки була великою, вона допомогла мені, але після арешту у мене прокинулася цікавість, я дуже сперечався з братом і хотів бути кращим за нього, здорова суперечка, він хотів бути і є рівним мені. У той час ми ходили на полювання на водяних змії, щоб прицілитися, ми грали в снукер, іноді ми стикалися з сильними супротивниками, але завжди перемагали, я знав, що він хороший; сьогодні він лейтенант в армії. Мій батько надавав мені найбезпосереднішу підтримку, яку тільки міг, він передавав речі, допомагав йому з навчанням, і все це тому, що вони розлучилися. Ми знаходимося в середині мого в'їзду до Лін'ю, це було сміливо, прямо на вході охоронці хотіли дізнатися про мене більше, це був нормальний в'їзд, якщо говорити про атмосферу, то це було середовище пошуку, і охоронці, і в'язні хотіли перемогти, там був хороший директор, Мануель, але він був корумпованим, але він нікому не шкодив, він просто перемагав і робив свою роботу, а також допомагав, три роки я був під керівництвом цього директора з 1996 по 1999 рік, його зняли з посади директора, але він став президентом парафіяльної ради, але він так і не зміг позбутися того, що змусило його покинути лін'ю, він був хорошою людиною, він хотів добробуту для всіх і в той же час нікому не шкодив, була потреба в роботах, у крилі в вважалось крило вбивства, його прозвали крилом вбивства, для всього, для інфраструктури зверху, і коли приймали відвідувачів, у вітальні падала вода, це було результатом відсутності розмірів інфраструктури, ми повинні були тримати парасольки відкритими, тому що ми жили в корумпованому середовищі, до того, що директор прийняв пропозицію, засновану на грошах, які він міг експлуатувати, від генерального управління

тюремних служб, він легко відбувався, пропозиція ґрунтувалася на тому, що він

ремонт тренувального поля, тобто футбольного поля, воно було брудним, дуже брудним, це було його прізвисько, він також міг назвати його неохайним, але він був хорошим, він також вмів ходити, він знав, як маніпулювати системою, якщо існувала корупція, ми повинні були скористатися моментом, Я був на півдорозі до 16-річного ув'язнення, я відсидів вісім років за довіру до секретності, але це не закінчилося б найкращим чином, тому що були ті, хто постраждав би, тому що так мало бути, це частина системи, система влаштована таким чином, що має бути виправдання, і так минув ще один рік, Це був третій рік, коли я був у Лінью, і прийшла справжня дилема корупції, продаж наркотиків, санкціонований начальником управління, вони керували всім за допомогою ув'язненого, якому довіряли, впливового наркодилера, який добре заробляв на продажі наркотиків, його звали Луїс Торрес, у нього навіть була дитина у в'язниці, надійшла пропозиція від компанії "Скіп" виготовляти, наповнювати пакети і платити їм гроші, мене запросили туди працювати, я не погодився з тим, що люди, які мали виконувати цю функцію, санкціонували оплату наркотиками, і вони зберігали гроші, які потім переказували через комп'ютер, ось тоді і виникла справжня проблема для Мануеля Т. До того часу я був директором, але мало що можна було зробити, було судове розслідування, були навмисні перекази, іншими словами, давайте очистимо наш імідж, але їм не вдалося очистити все це, вони звернулися до суду, у судовому розслідуванні були відповідачі та широкий спектр свідчень, але я не давав свідчень, мене навіть не викликали, я не збирався багато говорити, я просто хотів убезпечити себе, я відчував, що краще розібратися зі справою, я міг би отримати щось, якщо б промовчав, як тільки я знав, що це станеться....

платити важку ціну.

Охоронця Горобця залишили поза тюремною службою, начальникові Амориму довелося достроково піти на пенсію, а Мануелю Т. - ні. Він все ж таки став президентом парафії.

Відбулася зміна керівництва, Жоао Ж. Він був наступним, хто очолив адміністрацію П.Е. У нього були амбіції, занадто великі навіть для цього контексту, коли почалися роботи у крилі "Б" з реконструкції умов, половина крила була закрита для проведення робіт, я опинився в камері з Карлосом, сином матері університетського професора, він був секретарем директора школи, але час від часу він був наркоманом, він крав сумку вчительки, щоб мати гроші, він був хронічним наркоманом, я співчував йому, бо бачив, що він завжди програє, він не міг розвиватися, він змирився зі споживанням, але він був розумним, він був проникливою людиною, але в наркобізнесі босами були чорні, у нього були проблеми з ними, він навіть просив захисту, коли я сидів з ним в одній камері, але це смішно, ніхто ніколи не говорив зі мною і не вимагав грошей, боргів, які він мав сплатити, я навіть захищав його, але його зрадили і залишили мені борг героїном перед людиною, яка вже побила його за борги, я прийняв і був йому винен, я не боявся, бо героїн перетворив мене на дикуна, тотальне домінування, відтоді мені довелося вести важке життя, це був пік моєї люті, коли я бачив, як хтось страждає, тому що вони всі давали мені причину, я мав кілька сутичок врукопашну, вони не могли мене перемогти, я перемагав, вони всі потребували моєї підтримки після цього, щоб функціонувати, продавати і бути в порядку з собою, у мене був безкоштовний героїн, він задовольняв мене, тому що він мав ефектну цінність, він був компаньйоном, він був другом.

і я відстоював цю справу, але мене дуже злило те, що мені ніхто не перечив, хоча я був на героїні. Вони всі навчилися мене поважати, це були хлопці з кримінального світу, вони всі знали один одного в тому середовищі, куди ми потрапили, їх поважали, вони самі мене ненавиділи, вони запропонували мені героїн, щоб я пішов вчитися, це був єдиний спосіб, на їхню думку, мати здорове заняття і вчитися, це було продовженням циклу споживання, я відчував себе добре, я звик до цього, і це забирало у мене бажання їсти і займатися сексом, це був ідеальний спосіб провести час в монастирі, не турбуючись про проблему сексу і їжі.

У 1998 році мене перевели до Vale de Judeos, і я пішов на курси столярів.

Я потрапив одразу в ув'язнення, це був так званий режим 111, суворий режим, коли ми чекаємо на розслідування, яке може призвести до дисциплінарних санкцій або наслідків, я заплатив, я заплатив ціну за те, що відстоював своє право мати телевізор, радіо, але в мене все це забрали, і всі знали мене за ім'ям, яким я називав свій телевізор, "Сусана", яке мені дала мама, це було вражаюче, тому що телевізор завжди був у мене в камері. Іноді я його вигадував, брав, закладав, брав напрокат, щоб подивитись у дні, коли почувався слабшим, але я мав безмежну любов до нього, я був готовий його вбити, якби хтось мені його зіпсував, я робив це кілька разів, коли почувався погано.

Я зайшов до 111, і мене почув начальник в'язниці, начальник в'язниці, шеф Аморім, виходець з Мозамбіку, але португалець, високий чоловік, але худорлявий, непоганий хлопець, він просто хотів, щоб на території панувала тиша, він хотів, щоб тут було спокійно, він був

тоді він сказав мені, щоб я припинив так говорити, інакше ми засмутимося, я сказав, що так, я можу засмутитися, я був готовий це зробити, тоді я зайшов до кабінету боса, тобто до його столу, я працював там багато років, охоронець баптист, багато пив, але чесний, він не хотів нікому заподіяти шкоди, він був таким же, як бос, він хотів, щоб все було добре, я був здивований цим охоронцем, він намагався напасти на мене, але не зміг, там було ще кілька охоронців, які були там, у прохідній, і побачили безлад, вони оточили мене і знову намагалися напасти на мене, вони не змогли, це тривало ще кілька хвилин, але їхня наполегливість викликала мій опір, саме тоді з'явився охоронець років 50-ти, залізний охоронець, він заговорив зі мною, сказав, щоб я зупинився і що ніхто не збирається на мене нападати, але я вже напав на охоронця Батісту і начальника в'язниці, боса Аморима, я не завдав їм особливого удару, я знав, що програю, Тоді він сказав мені: "Ти підеш у наручниках до павільйону безпеки", мене закували в наручники в присутності начальника, це він наказав, залізний охоронець наказав, і я пішов до павільйону безпеки, начальник наказав мені зняти наручники і сказав, щоб я зайшов до камери, оскільки я буду під охороною до завершення слідства.

Чесно кажучи, я здобув повагу до цієї людини, він був людиною, він був начальником, він показав приклад, як установи, які представляють сили репресій, повинні добре командувати, щоб усім було добре, щоб усім було добре. Для мене він був найлюдянішим начальником, якого я коли-небудь зустрічав, я отримав покарання, як це було б логічно, я мав би заплатити за сам вчинок, але я також здобув їхню повагу, вони перестали втручатися в безпосереднє життя, в те, що треба виживати, навіть у в'язниці людина живе, я називав її негостинним місцем, тотожним буттю самої

фрази, місцем, де немає нічого, ми живемо тільки для того, щоб жити, але ми повинні

Повірте, я вже чув про вбивство, було кілька *mateações*, це сленгове слово, яке використовується в кримінальному житті, тобто означає вбивство, тому я вже встиг потрапити в деякі ситуації, які можуть піти не так, як треба в тюремному середовищі, Я познайомився з ним, коли відбував покарання в павільйоні охорони, я побачив молодого хлопця, якому вже було кілька років з ліно, і я вступив з ним у контакт, він дав мені сигарету, але я залишив його в спокої.

Комісія не змогла зустрітися з ним, оскільки ми були дуже пізно.

Це був момент обставин, це був момент, ну, я бачив його там, він був там, у крилі "Б", крилі, яке вважалося вбивчим, він був у крилі "А", спокійному крилі, там містилися ув'язнені, які працювали і хотіли бути спокійними у в'язниці, але були й споживачі наркотиків, були наркаторговці, і був один, який досі у в'язниці, його звати Делфім, я поясню його історію за мить, він розшукав мене, я швидко побачив його при першій зустрічі, він був кмітливим, хорошим хлопцем, але у нього також було дике дитинство, через шлях, яким пішли його батьки, він повернувся до Кабо-Верде, він шукав кращого життя, через історичні зв'язки, які існують у свідомості і розглядаються як такі, їм довелося нелегко, вони жили не дуже легко, їм довелося жити в кварталі угорців, в кварталі, де мешкали переважно вихідці з Кабо-Верде, будинки були збудовані не дуже якісно але вони пропонували мінімальні умови, щоб не спати на вулиці, мати дах над головою, якими б нещасними вони не були, вони були освіченими, будинки утримувалися в чистоті і були охайними, як у тих, хто мав справжню освіту, але ось бачите, існувала соціальна нерівність, їм доводилося важко працювати, і ці люди були

хороші люди, вони любили балувати своїх дітей, але у них не було часу на них, вони повинні були працювати, щоб мати чесне життя, життя в достатку, це їхнє власне, і іноді відчуження може викликати шок, діти починають рости, вони проводять багато часу далеко від батьків, законна вимога, коли ти хочеш бути дорослим, мати незалежність, мати самодостатність, шукати те, що добре, але він підсів на наркотики, це був контакт, такий самий, як у мене, коли я відбував покарання, Але потім я відпустив його, оскільки я втратив зоровий контакт і оскільки у мене не було часу на більш прямий контакт, я не пам'ятав його, але він прийшов до мене, я був у крилі "Б" і багато займався спортом, і він проходить повз мене і каже, що хоче зіграти в карти, типову кабо-вердійську гру біска, і я подружився з ним там, але це тривало набагато довше, це триває до сьогоднішнього дня, але на той час він вже вживав героїн, і саме тоді я згадав, що бачив його в інтенданті, там уклалися темні угоди, чорний ринок, де все гаразд, поки ніхто нікому не шкодить, це був дикий час, і я з першого погляду зрозумів, що хлопець був проникливий, у нього була душа, його зовнішній вигляд представляв великого раста, дикого, але добре вихованого, це був образ першої миті, коли я його побачив, і я зрозумів, що це був хлопець, який в очах суспільства сприймався як такий, розбійник, людина, яка живе на узбіччі суспільства, але ми всі хочемо мати гарантований добробут, щоб мати можливість бути впевненими в собі, мати можливість дбати про свій добробут, про людську рівність, де варто сказати, що ми всі живемо з усім цим, що ми створили, але ми також знаємо, що добро ходить пліч-о-пліч зі злом, дії, які можуть походити від цього, призводять до найскладнішого шляху до життя, його перевели з крила "а" до крила "б", він залишився в камері...

Того ж ранку після ночі переведення Тікінью повернувся до крила "А", він домовився з керівництвом про співпрацю, поклавши іншого на голову бика, це ще один вираз, який також використовується в сленгу, що означає "залишити іншого висіти на шиї", Тієї ночі ми розмовляли через вікно і змогли таким чином зв'язатися один з одним, ми були дуже близько, і я почув багато шуму в камері, це привернуло мою увагу, у в'язниці ми повинні мати відчуття небезпеки, це те, що змушує нас жити і допомагає нам перемагати, це приносить нам душу, якою ми хочемо бути, душу, яку ми всі любимо втілювати, сильну душу, сповнену мужності, спритності і хитрості.

Тієї ночі перед наступним ранком ми розмовляли через вікно, коли я почув шум, я запитав:

- Хто там?

Він сказав мені, що чув якийсь шум:

- Я Хьюго, я тут, і ще Тікінью.

Це був їхній спосіб покарати його за те, що вони скоїли того ж дня, коли їх перевели до крила "Б", це була рутинна, він сказав мені, що коли відкривають двері, в цьому випадку камери йдуть зі мною до крила "А", але він сказав мені мовчати, але я подумав, що мова йде про Уго, він був зіркою, він був людиною моменту, він був залежний від героїну, він вимагав, щоб наркоторговці постачали йому наркотики, не маючи на це грошей,

Це був обов'язок, він вимагав цього, дуже непокірний хлопчик, саме тоді стався напад, я залишив двері відчиненими і не вийшов, але я знав, що він вийде, я знав, що в крилі "А" було гаряче, сленгове слово "гаряче", яке на кримінальному сленгу можна розуміти як рутинну подію, що відбувається з тими, хто гуляє під дощем і намокає.

Потім я вийшов з камери, зробив свою звичайну рутину - поснідав, потім пішов на тренування, до школи, на заняття, того ранку, коли я снідав, мені було дивно не бачити їх, тому що це була моя рутинна - теж шукати, я був залежним, але я ще не був по-справжньому залежним, але я вже встиг здійснити кілька пограбувань і вже вимагав гроші, вранці вони прийшли, щоб розповісти мені, хлопців, які також вживали наркотики, називали піраньями, вони шукали життя більш чесним шляхом, але завжди обманювали, тому що залежність також вела їх до цього, Хьюго пішов до павільйону охорони з Тікіньйо, але з'явився ще один, Зе Бола, він жив у Челасі, і я ніколи не мав з ним добрих стосунків, тому що я дав йому штани від спортивного костюма Еміліо Байро Альто, і він хотів пограбувати Емілію. Він знав, що це мої штани, і вже кілька разів провокував мене, але мені було байдуже, Емілію Байро-Алто виріс тут же, в Байро-Алто, і він був зухвалим, ми були з одного виховання, і він хотів захистити те, що належало мені, він хотів захистити честь бути байристом і мати зв'язок з дитинства: Зе бола був міцним і важив близько 90 кг., Емілію був сухим, типовим африканським хлопчиком, він був худорлявим, тому захищав свою честь і протистояв ситуації.

Це було нелегко, але він знав, що має достатньо розуму, щоб жити, і мусить пережити цю проблему. Після того, як Зебола зняв штани зі свого спортивного костюма і тримав їх у руці, вони почали сперечатися; Я знав, що Еміліо переможе, але ніколи не думав, що все так закінчиться. Він хотів скинути його з третього поверху, схопив за ноги, Еміліо зробив те, чого навчився, в останню чергу, я той, хто повинен врятувати себе, він схопив його за шию і змусив його зламати її, тобто в той момент, коли він схопив його за шию, він не відпускав, перед ним були поручні або біля входу до камери, Це не давало великої безпеки, в цьому випадку це стало непередбачуваним, оскільки в перший момент я подумав, що вони впадуть, я передбачив передчуття дії, але потім я подумав, і у мене ще було кілька секунд після того, як я побачив і передбачив, і я подумав, що цього не станеться, але це сталося, Еміліо схопив його за шию і не відпускав, і з тією силою, з якою це зробив Зебал, він поєднав дві монументальні сили, Вони впали з 3-го поверху, я навіть думав, що пошкодження будуть більшими, я навіть думав, що один з них може померти в цій ситуації, але, на щастя, вони були врятовані, сила розуму завжди перемагає, я думаю, що це життя, я втік від теми, щоб мати можливість пояснити весь курс, який був пройдений, в цьому контексті, в якому ми завжди зустрічаємо людей, Ми підтримуємо контакт, тому що саме вони допомагають нам говорити і обговорювати ситуації, все приємно, якщо це бачиться і робиться таким чином, ми можемо навіть мати життя, пов'язане з наркозалежністю, але ми відчуваємо себе добре, тому що ми залежні від наркотиків, але ми люди, які обговорюють найрізноманітніші теми, від найбанальніших, від найпростіших, таких як футбол, до найнауковіших, ми багато читаємо, щоб потім ми могли

обговорити, це завжди було нашою силою - читати, ну, добре, я пішов далі, просто хотів продемонструвати, чому я кажу, що у мене ніколи не було хороших "почуттів" з Зе бола, Зе бола зламав руку, з Еміліо нічого не сталося, він був неушкоджений, але в той день спав у лікарні, для профілактики. Я був радий, що їм все зійшло з рук, я пробачив йому цей вчинок, але я знаю, що він завжди ображався на мене, але я зрозумів ситуацію і відпустив його.

Того дня вранці, десь об 11 годині, Зе Бола також пішов до карцеру, я знав, що з ним був Уго, я бачив його кілька разів, вони були в карцері, і там було найсуворіше покарання у в'язниці, воно називається "карцер", це ізоляція, у камері не повинно бути нічого, окрім найнеобхідніших речей, рушник, простирадла, книжка для читання, не можна мати запальнички в камері, і ти замкнений 23 години на добу, це завжди важко подолати, але врешті-решт ми звикаємо до цих санкцій, тому що ми вже проходили через це раніше, були в ув'язненні, були в ув'язненні і жили в такій ситуації, але нам не подобалося так жити, ми знали, що той, хто ходить під дощем, мокне.

Все зло полягало в цьому і в тих, хто здійснив покарання, і на цьому все зупинилося б, але ні, Хьюго під час пограбування двічі вдарив Дельфіма ножем у живіт, вони погано поводитися з людиною, щоб пограбувати його на дрібниці, кілька грамів героїну та близько 30 конто, це було б близько 10 грамів, людина, яка заплатить ціну за своє прізвище Дельфім, патіни, патіни, тому що його заарештували за пограбування поїзда, з нього зробили мерця, це було

Дуже відоме і обговорюване пограбування того часу, топ-пограбування, тому що мова йшла про великі гроші, це була непомірна сума, в той час це були потяги, які перевозили гроші з банків між Сінтрою і Лісабоном. Пограбування сталося прямо там, на виході з поїзда Сінтра-Лісабон, і був один мертвий чоловік, але так і не вдалося довести, що саме він скоїв злочин вбивства, так і не вдалося довести, що саме він був справжнім організатором вбивства, але він був засуджений, і протягом усього свого тюремного життя він зазнав кількох обшуків, які приходили і забирали у нього наркотики, він нікому не давав наркотики, тобто він їх продавав, він зберігав свої власні наркотики, у нього були сейфи в камері, тільки батогом можна було туди потрапити, але це на цей час.

Він мав прізвисько каченя, його так прозвали за те, що він нікому не довіряв, нікому не давав, він знав, що рука руку миє, тобто міг давати, міг допомагати, коли люди просили його про допомогу, а Хьюго був непокірним хлопчиком, він був причепливим. Після цих подій почалася послідовність, Дельфіма перевели до Коїмбри, в Тікінью Вале де Єврей, а разом з ним і мене; це був 1998 рік, точніше 27 червня, я вже розлучився з Уго, він був в іншій камері, були фактори, які призвели до цього, інші товариші, які шукали його, були піраньями, тому що кожен день вони крали близько 30-40 грамів, щоб курити і вживати, вони приваблювали натовп тим, що завжди були орієнтовані, Це називається наслідки наркоманії, і саме в той час, коли він відійшов від кульгавості, ми вирішили, що будемо сидіти в одній камері, але ці піраньї завжди погано відгукувалися про мене, тому що для них я був ще одним каменем на шляху, це забирало у них простір для маневру, тому що вони знали, що я - це

Справжня шльондра, я приваблювала друзів, бо вміла з ними ладнати.

Я знав, як віддати себе на волю контексту ситуації, і це були такі люди, які співіснували зі мною в обставинах моменту, вони говорили про мене погано, вони говорили про мене погано, все з наміром скористатися тим, що влаштував хлопець, вони хотіли уваги до них, і вони хотіли уваги до них, щоб вони могли бути ними, щоб їм було добре, іншими словами, щоб завжди було похмілля, я не переймався цим, я знав, що життя таке, що всі хочуть бути в доброму здоров'ї, і бути вдячними за їхній зиск, за їхню вигоду, за їхню вигоду для них же самих, але вони завжди були мені потрібні, я був потрібен їм, ми стали єдиною силою, тобто, якщо вони хотіли пограбувати, ми їм допомагали, але за це теж треба було платити, і саме тоді мене перевели на курс у Vale de Judeus, я вже провчився два чи три місяці, коли Хьюго Раста перевели у Vale de Judeus, коли прибув Уго Раста, я прийняв його як брата, через дружбу, яка вже була у нас з ним. у в'язниці Vale de Judeus є чотири крила - крило а, b, c і d. я був у крилі d, я був у крилі з дельфімом, якого вже перевели з коїмбри до Vale de Judeus, і саме там я сказав Уго, якщо він хоче залишитися в моїй камері, він хотів, але було ще одне питання, якого він боявся, тому що він вже намагався вбити дельфіма в ліньйо, він хотів скинути його з третього поверху, а його кузен Бенто завадив йому це зробити, але він не хотів залишатися зі мною в камері, не тому, що не хотів, а тому, що боявся помсти з боку Дельфіма, він вже зробив кілька речей у в'язниці, він мав повагу, він був людиною, яка легко мститься, він був відомий як такий, але я сказав йому, що забудьте про це, ця людина не буде мститися на

Ніхто не буде мститися, у мене були хороші стосунки з Дельфімом, я кілька разів казав йому, що мені не подобається те, що вони з ним зробили, а він відповідав, що вже забув.

Я навчався на курсах, і ці переведення були пов'язані з побиттям, яке сталося в Лінью, Уго Раста і кадета звинувачували у справі про вбивство, яке сталося в Лінью. Ми були досить молодими вихідцями з Ліно, я міг би назвати всі їхні імена, але не буду згадувати лише деякі з них: Тікіньо, Джонсон, справжній футболіст, він представляв усі команди з ланцюгів, де він був або був, Тоні Гайвота, його перевели, бо він також грабував наркодилерів у Ліно, був ще Зе То, я багато з ним жив, він ще не був у в'язниці, ми жили з ним під одним дахом, у нас були друзі, у мене були свої, а у нього - свої.

Але цікавість цієї історії була для мене зворотною, я зустрічався з дівчиною, яка вживала коні, і вона також була повією, фактично вони обидві були повіями, мені не подобалося жити залежним від жінки, але вона мені подобалася настільки, що я жив з нею. У той час я вживав лише кокаїн, я не дуже добре сприймав те, що вона вживала героїн і кокаїн, але я підтримував стосунки, вона мені подобалася, Зе То і Ана також були наркозалежними, і найцікавіше в цій історії те, що я завжди казав Зе То залишити коня, я завжди казав, що не буду вживати героїн, Пізніше я став залежним у в'язниці, і в той час, коли я був у Валь-де-Жуде, там були раста, тікіньо, були хороші часи, було багато матеріалу на ринку, іншими словами, було багато наркотиків, а Валь-де-Жуде - це шанована в'язниця, куди потрапляє багато чоловіків, які були засуджені до максимальних термінів, і вони завжди

Вона мала репутацію небезпечної в'язниці, там завжди траплялися вбивства, тож це була в'язниця з важкою репутацією.

Оскільки на ринку було багато матеріалу, кожен хотів продати, щоб мати більше матеріалу, тоді починається суперечка між дельфімом і піноккіо, справжній з яких сидів у в'язниці за міжнародну торгівлю наркотиками, він був ватажком, а оскільки чоловік вже мав послужний список у в'язницях від півночі до півдня Португалії, і тоді знову почалося те, чого він не хотів бачити або знати. Піноккіо заплатив Уго велику суму наркотиків, щоб той побив Дельфіма, той втрутився і жорстоко напав на чоловіка в роздягальні, все через заздрість; Дельфім продавав більші упаковки, а їхні були слабшими, тому Піноккіо заплатив, щоб той побив Дельфіма.

Це була не дуже приємна подія, але прийшов час, оскільки я вже мав судимість і відбув кілька покарань, у мене почалися проблеми, мене почав переслідувати чоловік на ім'я Марсіо, він сидів у в'язниці за вбивство свого брата, Оскільки мені потрібно було курити щодня, я почав збирати гроші, і саме в одній з цих колекцій з'явився Марсіо, він не хотів, щоб я брав гроші, він думав, що має на це право, оскільки він був там більше років, ніж я. Він підставив мене, іншими словами, він хотів, щоб я не брав гроші, тому що він також мав гроші, які повинен був отримати. Ми обмінялися словами, в яких він продемонстрував фізичну силу, але нічого не сталося, я пішов зі своїми грошима, але це був початок перемоги над ворогом, я навіть зіграв футбольний матч, в якому на кону був обсяг тютюну для команди, яка виграла,

він грав у команді супротивника, а я опинився в групі, яка приїхала з Лінью, в моїй були Тоні Гайвота, Хорхе, Зето і Луїс, ми були спортсменами і знали, як грати, ми хотіли виграти, навіть якщо для цього треба було недооцінити супротивника, так і сталося, ми програли, ми програли гру, тому що я був головою ставки, я заклав свій телевізор, жадібно бажаючи виграти томик, Я заклав його цигану Рамону, у нього вже був довгий послужний список, він був людиною, яку били посередині, оскільки я не хотів програти, я сказав, що не буду платити, вони розсердилися на мене і зажадали обсяг тютюну, але вони замовкли, саме тоді цей хлопець, Маркао, продовжував говорити, що йому потрібен обсяг, і я погодився, тому що я не був правий, це була комбінація гри, він був спортсменом, він завжди боровся з розуму і уникав проблем, коли він повинен був їх уникати. Я продовжував, але цей хлопець продовжував намагатися мене провокувати; Одного разу я збирався йти на курси столярів, саме тому я поїхав туди, в Єврейську долину, в той день сталося неминуче, охоронець пішов відкрити мою камеру, я рідко залишався в камері, але в той день я був розчарований, я не викурих достатньо наркотиків, я збирався вийти через перила, щоб спуститися на курси, і коли я проходив повз, з'явився великий маршал, він врізався в мене, тому що, як і раніше, я був розчарований, і, як і раніше, він врізався в мене. Я не вагався, я завдав удару, він відреагував, але у нього не було шансів, я вже вивчив його, він був бійцем, але він відчайдушно намагався спровокувати те, що сталося, це було сенсаційно, я маю на увазі, що я не поніс ніякого покарання, тому що в той день там був керівник крила, Едвард, так його звали, чоловік близько двох метрів на зріст, фізично сильний, він був чесною людиною, він був прямолінійним чоловіком, і

Він залишив все так, як є.

Я продовжила курс, завжди уважна до будь-якого нападу з його боку, коли я зрозуміла, що він витратив деякий час, щоб спровокувати мене, і тому я вжила заходів обережності, те, що у всіх нас є інстинктом, здоровий глузд назвав шостим почуттям жінок, але чоловіки також мають його. Шосте почуття - це непередбачуваність, це вміння грати, вміння бути і поважати, після цього нічого не сталося, я спробувала ще раз спровокувати, але це не вдалося, тому що моє ядро було сильним, це запевнив Хьюго Раста, один з найшанованіших чоловіків в той час, коли я жила в монастирі, я тільки не вважала його першим, тому що першим був я; Все, чого він навчився, всю відвагу, яку він проявив, я вже мав відвагу і вже пройшов, я увібрав, я увібрав відвагу, знаючи, що там був воїн, вірний чоловік, поет, людина, яка любила поезію, але навіть у цьому я був кращий за нього. Мені подобалося його слухати, я склав кілька віршів, один з них присвятив йому, я був найкращим, я був харизматичною фігурою того часу, коли я біг, я був кмітливим, я був сильним, я був розкутим, я зумів вибитися в люди, де я жив разом з іншими в'язнями, я багатьох зловив, але всі вони були мирними людьми, людьми, які працювали, але не я. Я не був мирним. Коли я перестав працювати і пройшов курс, я став тим, ким не хотів бути, левом темряви, я повернувся до ліно, саме тоді все пішло на мою користь, тому що я повернувся в будинок, де я вже був і домінував, було підтвердження мого існування, відродження панування, яке я вже мав у цьому будинку, тому що я зберіг повагу, це було важко розжувати, тоді я вирішив шукати більш легкі шляхи виживання з тих важких, які я вже знайшов.

Це центральна в'язниця в Лісабоні, в ній сиділи всілякі

сучі сини, які тільки є в житті, одні пішли на злочин через збіг обставин, інші пішли на злочин через

У моїй свідомості завжди був фактор добра і хорошого, я не боявся нічого, крім себе, тому що я вже все зробив, починаючи від того, що був добрим, другом, захисником, примирителем, тим, хто розумів всі ситуації, які були гіркими, які говорили ті, хто виливав на мене свої почуття, тому що я відчував велике співчуття, я взяв на себе почуття єдності і не хотів розчаровуватися. Я продовжував свій шлях до умовно-дострокового звільнення, але до того, як я міг би насолоджуватися свободою, залишався ще деякий час, я прийняв рішення, що не буду робити нічого, що може мені зашкодити, а буду працювати, щоб отримати свободу, все ускладнилося тим, що я зіткнувся з добре структурованою командою за напрямком, але з цим напрямком я міг би все виграти. У той час я не сприймав, що мотив, яким керувалося керівництво, був настільки жорстким, що це був авторитарний режим, тому що я не збирався миритися з цим режимом, я хотів швидше вийти з в'язниці, але це стало ще складніше, але я залишу це на потім читачам, щоб вони могли зрозуміти цілий шлях, який я не втомлююся повторювати, який важко переживувати, що ж, це був час переходу Мануеля Т.; директора, якого я знайшов, замінив Жоао Ж.. Чоловік, який приїхав з Макао, колишній інспектор судової системи, людина, яка вже пережила напад мафії, заснованої в Макао, на прізвисько "24-каратна мафія".

Він пережив замах, йому вдалося втекти, але охоронця вбили, він піднявся, прийшов в адміністрацію ліно, пряма людина, я йому сподобався, коли він мене побачив, передав, що я йому довіряю, але я не дзвонив.

бо я знав про перетворення істоти, я вважав себе царем скорпіонів, з отрутою в крові, я не покликав його, і, не покликавши, я програв.

Все почалося з мінімального покарання в житловій камері, це було покарання, воно не було суворим, це вважалося нормальним покаранням у товариському ритмі в'язниці, але для мене це стало кошмаром, я не сприймав таке покарання. Наглядач, Жоао Ж. Він приходив до мене в камеру, щоб поговорити зі мною, допомогти мені, я не приймав такої допомоги, я підозріло ставився до його переконань, він був правий, він вимагав в обмін на пряму співпрацю з тим, що він хотів знати, я не був готовий до цього, тому що це ніколи не було моїм, щоб співпрацювати в тих службах, але це було його доказом того, яка він хороша людина. Після цього покарання почалося найгірше, я прийняв два психотропних препарати, біля мого вікна були: мисливець, чібанга і піранья, саме мисливець дав мені два психотропних препарати, повз мене проходив випускник служби, він був людиною, яка привела мене до карцеру, його звали Сампайо. Оскільки дія психотропних препаратів все ще була в мені, мене розлютило те, що Сампайо проходив перед моєю камерою, я розбив всю камеру, підпалив матрац, вийшов, коли охоронці пішли мені на допомогу, я втік, вийшов на подвір'я, взяв палицю і два камені і написав на правій руці: "Помста, жорстоке бажання". Того дня я був готовий вбити, охоронців чи будь-кого, хто став на моєму шляху, але вони були розумні, як завжди, вони прийшли поговорити зі мною, у них не було іншого виходу, бо вони знали, що я розлючений і мали ціле крило, щоб захистити мене, якщо я так проголошу, але я не залишився сам, бо не знав, як боротися, не маючи рації, через кілька годин я

прийняв викуп, тобто це період, коли ми закінчуємо переговори, і, щоб я не надто піддавався, я прийняв.

вони дали мені 20 днів карцеру, це небагато, тому що тоді я познайомився з альфредо м, він був негідником, він скористався державою, щоб розпочати свою діяльність у мафії, він був жорсткою людиною, бо був чемпіоном з боксу в середній важкій вазі, я добре його знав, і саме тоді, коли я потрапив до карцеру, зі мною стався епізод, якого я не хотів і який міг забрати його життя, тому що він вже мав досвід з чорношкірими, які йшли виконувати дисциплінарні стягнення, Це був сміливий час, я вже знав, що відбувається про те, що сталося, і я вже сказав вголос, що не отримаю такої кількості побоїв від нього, тому що керівництво було сумнівним, його зробили мафією всіх чорношкірих, які потрапили в покарання і вчинили або прийняли якесь покарання в результаті неповаги до охоронців або служб, працівників або керівництва, заплатили б через Альфредо М., він був колишнім полісменом, колишнім копом, він знав багатьох з них, і я вже знав його як такого, але, проголосивши вголос і звернувшись безпосередньо до морпіха, він дав мені палицю, я потрапив під покарання, я знав, що Альфредо М. прийде до мене, але в цьому я помилився. Вони намагалися вбити мене, коли я йшов до роздягальні, щоб прийняти ванну, їм це не вдалося, з ним було ще двоє копів, які захищали мене, але нічого не змогли зробити проти мене. Саме тоді я показав, чому я живу, це було викликано питанням про те, що я байстрюк, тому що я вже був байстрюком, я жив по сусідству.

Я рано втратив батька, рано став дорослим, і це вплинуло на моє подальше життя. Ось так, досвід - це трансцендентність майбутнього, на нього накладається спосіб життя виховання, і коли нам важко, ми зобов'язані мати більш суворе виховання, це призводить до того, що в ранньому віці ми отримуємо те, чого, напевно, ніхто не

хоче бажати.

Саме в цей час я вже пройшов фазу *marcão*, саме в цей час я почав хотіти більше причини, вона повинна була мати рішення на рівні супутника і напрямку, але я знав, що в середині, якщо вона втручається в спостереження, яке складалося з охоронців і начальників, я отримував, Мені вдалося отримати і втрутитися в іншу істоту, але яка була не більше ніж істотою, рівною мені, іноді це питання можливостей, я прагнув, прагну і буду прагнути мати душу лузітанця, я нащадок лузітанської раси дикої раси, вона вже керувала світом, очевидно, що спадковість існує. Іноді ми задаємося питанням, чому ми існуємо, хто ми, де ми живемо, це питання, які приносять сумнів у тому, що ми живемо, але ми знаємо, що ми повинні перемогти, все було запрограмовано так, я продовжував, мій тюремний шлях, пізніше після бою маркао з'явилася група, яка складала службу спостереження, яка називалася тюремними охоронцями, Я ловив хороших хлопців, я ловив усіх, але, чесно кажучи, вони також хотіли лише жити, вони ніколи не хотіли заподіяти мені шкоди, а я хотів ігнорувати, ось так, рано я не дізнався, що ти не можеш завжди перемагати, я був у негостинному місці, місці, де життя нічого не варте, я не був зацікавлений у тому, щоб оцінити справжнє значення людини, яке не полягає в тому, щоб служити.

Я служив, я служив всьому, чому мав служити, я був слухняним, я знав, що в політичній владі, в соціальній владі, в репресивній владі завжди є одна річ, ти повинен вміти прощати. Я міг би стати героєм, прославленим ними, я повернувся до єврейської долини, поки мене не виключили з курсу, я повернувся до єврейської долини, до Ліно, я знайшов того ж начальника, тому що вони були тим, що я не хотів знайти, я повстав проти всього і всіх за все, через що я пройшов, це було зроблено так, я жив з усім, що я міг

що треба було робити, щоб вижити, тому що вороги були сильні, всепоглинаючі машини, їх прозвали піраньями, тобто треба було вижити, була дипломатична частина, налагодження стосунків, тобто у нас є вихователь, у нас є помічник, психолог, лікар і юрист, чого це нам варте, якщо насправді немає що сказати. Просто живемо моментом, обставинами моменту, вони прості люди, які задовольняють себе в своє задоволення, а я мав кохання, платонічне кохання, яке заважає буттю, в даному випадку чоловікові, я вже мав усі радощі життя, я кохав жінку, яка досі залишається в моєму дусі, в моїй душі, в моєму житті, це була сильна пристрасть, найтриваліших стосунків, які можуть існувати, які тривають довго. Кохання, задоволення, любов до істоти - це потреба любити істоту в її задоволення, щоб вижити. Історія йде прямо до останньої обставини буття, всі вже знали мене, вони хотіли випробувати мене, я зіткнувся з усім, з чим мені довелося зіткнутися, від найстрашніших кошмарів, які ми дізнаємося перед сном, це історії, розказані батьком і матір'ю, щоб ми могли жити в гармонії і благополуччі, щоб благополуччя могло переважати і ми могли зберегти дари спадковості початків буття, все, хоча і поглинається розміром, але неосяжність неосяжна, якщо ми говоримо про об'єднання, про рівноправ'я початків буття. Нам усім було доручено місію, вона зберігається, вона продовжуватиме зростати, я продовжуватиму бачити, як вона зростає, з силою, точністю моментів дії, для цього я повинен бути точним. Саме з прощенням я продовжував життя так, як повинен був продовжувати, і я ловив чесних, правдивих людей, це все було чудово, я ловив людей, здатних на все, вони були налаштовані на те, щоб

все, тому що я мав розум жити, як вони, але вони хотіли бути розумнішими, я перевершив їх у всьому, я вмів поєднувати їхню розумність зі мною, з моєю мудрістю, вони були проникливі, але вони завжди хотіли бути більше мене, але я поєднував їхню розумність, я вмів грати, я також грав їхніми знаннями зі своїми. Я продовжував жити усамітнено, замкнуто, це був важкий час, скільки б краси я не бачив, скільки б співчуття не відчував, я знав, що шлях один - піти. Я ніколи не хотів нікому заподіяти шкоди, я просто хотів, щоб вони залишили мене в живих, і тоді я вирушив у битву, яка була постійною, бо всі вони були сильними, всі вони були істотами, але мені було байдуже до цього, і я не мав нічого спільного з подальшою історією, що відбувалася далі. Я був суворим до своїх товаришів, до всіх, я нікого не вибирав, я просто хотів підтримувати ієрархію в'язниці, і я це робив, вони всі підкорялися мені, якщо я хотів, але я також дозволяв їм жити, це був мій шлях, наркотики для мене, щоб я курих, а вони могли добре ходити, були й такі, які плакали, щоб я зупинився, тому що шлях був відважним, важкий шлях у в'язниці, у мене не було іншого вибору, це було безвихідно, перемогти або померти. Це все було зроблено для засудження, яке я ніс, я зумів, незважаючи на все це, знайти важкий шлях, я знав, що можу вийти в середині терміну, я міг знати, що можу вийти і в кінці терміну, я все перевернув, тобто я не хвилювався, тому що мені було добре, я мав в'язницю піді мною, вона була всіма моїми супутниками, саме тоді я розлютився за сенс буття, я знав, що у мене є союзники. Я пішов шляхом зла, мене так трактували, я думав, що я лев, але я був залежний від героїну, це важко робити, споживати. Я пішов у боротьбу, боротьбу, якій немає рівних, мені протистояли: і судді, і вчителі, і асистенти, і начальник

охоронці, мені було кілька разів корисно з ними, але їх було небагато, але їх було недостатньо, щоб сказати, що мені було добре, тому що подальші дії принесли мені проблему, найбільшу проблему з усіх: є я чи ні, хочу чи не хочу, тобто все, до чого ми можемо прагнути, було продовженням всього, що я дізнався, краще сказати, я прожив ситуацію після розлучення мого батька і моєї матері. Мій батько був військовим, мама тоді не працювала, потім вона вийшла на роботу прибирати каррі та кабрал, вона й досі там працює. Я любив свою матір, я не навчився жити з батьком, тобто я жив, але я завжди був у сумнівах, тому що він не мав доброго характеру, тобто його характер був непостійним, він був військовим, він виконував функції в португальській державі, я хотів більшого, тобто більшого, ніж те, що він побудував. Однак спадковість була сформована, краще пояснюючи звикання, коли ми маленькі, ми завжди беремо до уваги, хто нам дає, це буде те, про що говорили всі філософи, підхід до прикладу батьків, тому що приклад, який нам дається, коли ми народжуємося, є тим прикладом для наслідування, хто нас привів у світ, в даному випадку це буде глобальний випадок, мати батька і матір, це була робота, висновком якої я став, коли я виріс. Я став тим, ким я є, смиренною, мирною істотою, яка вміє жити, мене вважали типом, тим, хто ходить і повинен харчуватися, я став справжнім звіром, я більше ніколи не стикався з в'язницею, я став ідеальним вбивцею в будь-яких ситуаціях, тому що я повинен був жити, і вони знали, що я готовий вбивати, щоб жити, вони вибрали, як завжди, справжній тип, той, хто домінує в будь-яких ситуаціях, я поклявся собі, що не заподію їм шкоди, якщо вони не заподіють шкоди мені. Я йшов далі, розлючений, пильно стежачи за кожним рухом чи реакцією, будь то

ким би вони не були, на глобальному рівні товаришів, керівництво на рівні всього, що охоплює всю істоту у світі справедливості, за все це я заплатив ціну, яку було важко заплатити, за все це все було вкладено в мою подію, всі знали мене, і я також знав їх усіх, це була досконалість гри, це був союз, союз тих, хто живе і щодня контактує з населенням, незалежно, від ситуації; як тигр, яким я був, я не вмів прощати, вони насправді боялися мене, вони ставилися до мене з повагою, нічого не поробиш, ми говоримо про в'язницю, ми говоримо про багато речей, вона охоплює цінність, яку важко заробити, свободу, якщо тільки нам не доведеться пройти через більш складні ситуації життєвих залежностей, звичок, які можуть призвести до перебільшення, коли ми говоримо про споживацтво, ми споживацькі істоти, як такі я став непереможним звіром, я називав себе левом, я боровся проти таких же звірів, як і я, з ще жорсткішою мудрістю, але я не вмів прощати.

Я знав, що було багато синів однієї матері, і життєвий досвід був різним, одні були синами добрих людей, а інші - поганих, як і все це, я хочу підтвердити присутність всього, що може дати суспільство, вони дозволяють ідентичним ситуаціям гуляти, нічого не роблячи, кожному потрібно бути добре, ми живемо в суспільстві, де всі хочуть добра, проте в цьому і полягає краса бачити інших, Близькість, якщо ти прийдеш з добром, я прийму тебе добре, якщо ти прийдеш з поганим, я прийму тебе погано, і ти забереш все з собою, з усього мого поганого буття, але я також знаю, що я повинен йти, я не можу бути таким жорстким, вони більше, ніж матері, я також повинен був поважати, я запровадив правило, щоб усім було добре, знаючи, що злочинність не припиняється і потреба велика, я дозволив собі захопитися подіями, я став тим, хто

Мене називали наркоманом, тим, кого всі зневажають, але я мав цінність і був визнаний, ніхто, ніхто не зневажив би мене, незважаючи на слабкість, яку я відчував у цей момент. Вони всі схвалювали і поважали мене, вони хотіли від мене більшого, я повинен був бути прикладом, я повинен був бути добрішим, слухнянішим і ласкавішим.

Я заплатив ціну за те, що не показував їм того, що вони хотіли від мене бачити, я був жорстким, я був грубим, я був усім заради свого рішення, я міг би заробляти більше, я міг би навіть мати більшу вигоду у всьому, я їм подобався, вони навіть розповідали мені свої мрії, але я став звіром, і я хотів бути таким. Це було через ситуацію, в якій я жив, загороду, ізоляцію, у мене теж були жінки, це все було підкорено платонічною любов'ю, я любив їх, я люблю їх.

Це все було питанням проживання моменту, у мене були великі платонічні та любовні пристрасті, аж до контакту, але я завжди уникав псувати чиєсь життя, щоб отримати прекрасну насолоду, я не знаходив у цьому потреби, я вже застряг, я не став би псувати чиєсь життя, якщо б вони не псували моє життя. Я продовжувала любити, я продовжувала любити так, як тільки вміла, вони були всі, вони належали моїм коханим, тому що вони любили мене, щиро, вони поважали мене, це мені не жилося добре, я була ув'язнена, я знала, що повинна боротися, щоб відвоювати все, що я втратила, свободу, але саме тоді я не знала, як зупинитися, режисери, асистенти, вихователі Я б зрозумів, але мені теж треба було зупинитися, припинити все, красти, вживати наркотики, ганьбити життя інших, але я завжди був добрим, ніколи не ображав, ніколи нікого не бив, якщо не мав на те підстав, а якби і мав, то мені було б важко це зробити, заради самої людяності, я завжди брав

враховуючи моральні цінності, цінності кожної сцени, тому що я теж людина, але вони знали, що матимуть найбільшого звіра, якого вони коли-небудь зустрічали, але це все було запрограмовано мною, тому що я так хотів, я залишив їх в очікуванні, в страху, що вони програють. Це все було питанням доцільності, доцільності встати, поглинати і домінувати, я зрозумів це рано, ще до того, як потрапив до в'язниці, це були важкі години, дні, які ніколи не пройдуть, роки, які я повинен був виконати, я домінував, тому що я повинен був контролювати ситуацію, яка повинна була відбутися, я навіть почав грати, але жарт коштував мені грошей. Тому що мавпа, яка грає, мавпа, яка грає, була мавпою в маминій кицьці, я вмирав у грі, тому що я знав, як домінувати. Я був на тренуванні дня, я хотів трохи потренуватися і запропонував йому прийти і потренуватися зі мною, це була слабка фігура, це було просто для розваги, я стиснув його шию, він втратив свідомість, але в той момент я відчув напругу в собі, що я не хотів робити, як мені показували, я грав, я подивився на нього, я встав, і він пішов зі мною, я запитав його, чи все в порядку, не було ніякої суперечливої відповіді, але коли я подивився на нього, у мене виникло відчуття, що щось справді трапилось, тому що він втратив відчуття. Це була надмірна самовпевненість, я не знала своїх сил, і почалося пекло, яке я вже пережила, я встала, подивилася на нього і сказала йому:

- З тобою все гаразд? Я вже почав хвилюватися.

Я завжди виявляв до нього співчуття, я не хотів заподіяти йому болю, я дивився на нього, я хотів вгамувати все зло, я неправильно зрозумів його з тренувань, це було занадто з мого боку, він закінчив життя самогубством, і все це в надії одного дня опинитися в Єврейській долині.

Я сподівався, що в Юдейській долині я буду жити, це було

простою розвагою для мене, тобто це був тренінг, до якого я не був готовий, мої сили були на піку, я домінував, бо знав, як домінувати, але оскільки життя має свою ціну, я заплатив високу ціну за те, що був занадто чоловіком у в'язниці, я відсидів до 5/6 терміну, тобто будь-який ув'язнений з терміном покарання більше шести років може скористатися 5/6, це закон.

Але у нас є середина терміну, приблизно 2/3, а потім 5/6. Я вийшов на 5/6, і це все було програмою на користь моєї біографії в моєму житті в ув'язненні, я мав справу з хорошими людьми, людьми, з якими я вів переговори, які були частиною керівництва, людьми, яких я міг би навіть полюбити, якби захотів, але через тютюн я відчув величезну ненависть до цих людей. Це були люди, які для мене нічого не значили, лише керівництво через функції, які вони виконували. Була одна заступниця начальника, яку я дуже поважала, вона була першою жінкою, яка прийняла від мене виклик, я була їй віддана, але згодом подумала, що помилялася, саме вона відмовила мені у першому тимчасовому звільненні за 10 років ув'язнення. Вона не цінувала мене і вимагала здати тест на наркотики, але я був надто проникливий, щоб зрозуміти, що на цьому все закінчиться, мені надали тимчасове звільнення після того, як я звернувся з проханням до судді. Вона надала мені чотири дні тимчасового звільнення за умови, що мене вислухає поліція, і вони наказали мені це зробити. Вона надала йому чотири дні тимчасового звільнення, продовженого за умови, що він пройде тест на наркотики, іншими словами, маневр, який вони завжди знали, і я також багато разів недооцінював його, але я завжди поважав його, тому що він заслуговував на мою повагу. Це були істоти, які

виконували свою найкращу функцію, але сталося так, що тест виявився позитивним на вживання опіатів, тобто на вживання героїну, канабісу, гашишу, але я зіграв на свою користь, коли поставив

Я попросив у моєї лікарки Анни Ф. ліки, тому що я звернувся до неї за допомогою під час гарячої суперечки, за все, що вона мені допомогла, я попросив у неї ліки, які називаються трамал, це був момент, коли я відчув, що у мене є союзник, лікарка Анна Ф. або трамал звинуватила мене в вживанні опіатів в обставинах рутини, це була ситуація, в якій я був би чистий. Я звинувачував опіати в тесті на наркотики, і саме тоді я об'єднав 2+2, тобто я був звільнений від наркологічного тесту через мого лікаря, вона допомогла мені, передала документ, що підтверджує питання, наркологічний тест, оскільки я оскаржив рішення, яке було прийнято, моє право було оскаржити, я оскаржив і звернувся до найвищої інстанції, судді суду з питань виконання покарань, Це найвища інстанція для ув'язнених, які можуть бути звільнені, з перевагою використання середини терміну покарання 2/3, була бійка, я фізично напав на тюремного охоронця, це не тому, що я хотів, він прагнув моєї слави як ув'язненого, поваги, але я також будував цю повагу, повагу, повагу, поважаючи, я знав, що не можу грати проти системи. Система переважає сама по собі, тому що повинен бути соціальний порядок, все, чого можна хотіти, благополуччя, рішення були різноманітними, у мене було все, все в межах моєї досяжності, щоб мати можливість насолоджуватися серединою 2/3 терміну, оскільки моя слава була великою серед охоронців і серед співкамерників, були охоронці, які також хотіли кинути мені виклик, і все на психологічному і фізичному рівні, і все інше, про що можна подумати, тому що я знав, що це може статися в тих випадках, які я повинен був слідувати, слухання викликаються в середині терміну 2/3, і в середині терміну 5 / 6, клопотання було засноване на

підчищаю свій звіт з питання скринінгу на наявність канабісу; Але оскільки я соціальна істота і ніколи не жив у в'язниці, я повинен був спілкуватися з рештою в'язнів, і я сказав судді, що на той момент нічого не вживав. Рішення про мій умовно-достроковий вихід було відкладено, тому що це було на Різдво, а суддя збиралася поїхати на два тижні, тобто на різдвяні свята, але вона виявилася права і дала мені умовно-достроковий вихід через майже два з половиною місяці. Але я пододала це і добре трималася до дня виходу під загрозою, він дав мені чотири дні пролонгованої під загрозою відпустки, яку я успішно завершила. Але це мало бути важче для мене, оскільки я повинен був бути більш поважним і триматися подалі від неприємностей, але як тільки я вийшов, через два місяці після мого нестабільного періоду, знайшовся хтось, хто хотів стати на моєму шляху, і це сталося. Я вплуталася в бійку, в якій з хлопцем трохи погано обійшлися, але мені пощастило, що він був особистістю, особистістю з чоловічим репертуаром, нас закрили в камері, за постановою слідства, при цьому нас почули, я надіслала йому папір з вибаченнями, щоб він мені не заважав, в цьому не було потреби. Нас вислухали, начальник, який нас вислухав, це була німецька вівчарка, його кличка, спочатку він не хотів слухати хлопця, бо сказав, що цього не може бути, що це не може бути жартом, тому що він намагався вдарити мене ножем. Потім він зміг прийняти

Версія хлопця, і він подзвонив мені, і я розповів йому ту ж версію, що це було тренування, жарт, що це могло закінчитися погано, він також не дуже добре сприйняв версію, яку я йому розповів, тобто, оскільки він був побитим охоронцем, він вже мав багато років служби і мав справу з "каздатролами", тобто, так називають тих, хто вже багато років сидить у в'язниці, зі мною і з хлопцем нічого не сталося, вони вивели нас з-під покарання.

Я продовжував жити нормальним життям, почав ще більше уникати проблем, мені вдалося успішно взяти ще чотири тимчасові відпустки, а потім це сталося знову, березень 2007 року, мені залишилося 11 днів до чергової тимчасової відпустки, на початку квітня я обдурих людину з наркотиками, тобто дав йому пісок замість справжнього, він прийшов до мене, я не міг його вдарити, інакше на цей раз мене б покарали, мене вже попереджали, я просто захистився і все.

Але проблема ніколи не приходить одна, я дозволив цьому пройти, ось що сталося з появою цієї причини, вона розгорнулася, що не могло розгорнутися, знову рига, але цього разу мені це не зійде з рук, вони переріжуть мою нестійкість, і ось що сталося. Я покликав до себе в камеру одну людину, щоб отримати інформацію, тому що цій людині не подобався мій спосіб життя, і я присягнувся людині, яка дала мені інформацію, божевільному монаху, справжньому воїну, він також любив ригу, як і я, я присягнувся йому за свого племінника, що нічого не зроблю, що я тільки хочу знати ім'я, я цілий день наполягав на обіцянці, що нічого не зроблю, ми були майже перед закриттям камер, я покликав людину до себе в камеру і запитав її, чому вона про щось говорила.

Я знав, що цей божевільний Нуно ніколи не збреше мені в такій ситуації, він був одним з тих людей, яких я завжди поважав, тому що він також був справжнім воїном. Я напав на нього, і саме тоді охоронець увійшов до моєї камери і побачив чоловіка, який лежав на підлозі бездиханний від удару, який я йому завдав, але охоронець нічого не бачив, він тільки бачив, як чоловік впав, він не міг нічого сказати, не будучи свідком цього, але цей хлопець був щуром, і це ускладнило б мою ситуацію, Але навіть при цьому я знав, що мені це не зійде з рук, тому що я ніколи ні на кого не доносив, і вони хотіли покарати мене, керівництво, начальство хотіло покарати мене за все, тому що я ніколи не мовчав про вимоги, які висували ув'язнені, щоб щось вимагати. Мене завжди вважали таким, підбурювачем цих причин або форм боротьби, і саме тоді вони дали мені п'ять діб покарання, я відбув їх у камері, це було легше покарання, я захищався тим, що людині стало погано і вона впала, а він сказав свою версію, що його дійсно побили, і це сталося в той час, коли моїх 2/3 мали виносити рішення суду. У мене був би чудовий шанс піти без жодної шкоди для себе, тобто без дисциплінарних санкцій між ними. Але цього разу мені довелося б заявити про свою невинуватість, коли мене слухали щодо моєї 2/3, я сказав лікарю, що я не винен і що я ні на кого не нападав, щоб не брати це до уваги, я відчував себе упередженим ситуацією, але я чекав рішення, і рішення відрізало можливість мого звільнення на 2/3, і я міг би отримати пряму вигоду тільки від нової оцінки, від оцінки моєї 5/6 частини покарання, тобто я був би зобов'язаний звільнитися на 5/6, тому що закон сприяє мені, в даному випадку він сприяє мені, я все одно звільнився б на 5/6, але я був би змушений

Покарання мені винесли в березні, а в травні того ж року мене заслухали на слухання про умовно-дострокове звільнення. Покарання мені винесли в березні, а в травні того ж року мене заслухали щодо умовно-дострокового звільнення, рішення про скорочення на 2/3 ще не прийшло, і саме тоді моє життя могло ще більше ускладнитися, мені було боляче, сумно, але я також знав, що основна частина мого засудження вже пройшла. Це було тоді, коли сталася ще одна ситуація, цього разу з охоронцем, це могла бути ситуація, яка могла б пройти, якби не той факт, що охоронець розмовляв зі мною в різкій і жорсткій формі, я не підкорився його наказу, вдарив його в обличчя, він був один зі мною, але з'явився інший охоронець, він швидко приєднався до свого колеги, і вони разом накинулися на мене, я більше не бив його, вони також швидко припинили спроби нападу на мене, вони лише попросили мене пройти в приймальний pokій в медпункті, вони прийшли поговорити зі мною, запитали, що сталося, я сказав їм, що нічого не сталося, я просто не виконав наказ, тому що у охоронця все ще текла кров з рота, вони знали, що це була агресія в будь-якому випадку, від простої агресії до нещасного випадку, і це те, що я їм сказав, у мене не було причин нападати на охоронця, я навіть добре з ним розмовляв, я також сказав їм, що це був нещасний випадок, і це те, про що я завжди стверджував.

Вони посадили мене під замок в очікуванні слідства, подзвонили в відділ безпеки Єврейської долини, викликали приймальню. Але я був готовий продовжувати свою тезу про те, що це дійсно був нещасний випадок, я не міг визнати, що це був мимовільний акт, я б програв.

Тож мені довелося будувати свою аргументацію на тому, що якщо я хочу розвинути цю тезу, то між охоронцями має бути протиріччя. Охоронець, який роздавав молоко, був тим, хто напав на мене, але він також ніколи не писав, що я насправді напав на нього, той, хто повідомив про це, був іншим охоронцем, який привів туди хлопця, який перебував під охороною, він також ходив до лазарету, це рутинна справа, коли ув'язнений перебуває під охороною, його повинні супроводжувати охоронці, я насправді знаю, що він бачив, що я зробив, тому що він був свідком всього, тому саме він повідомив мені, щоб я був покараний дисциплінарним стягненням, яке привело мене до суду, а потім і до суду.

Але в день, коли мене заслуховували в прокуратурі, я дізнався, що справу було порушено за нібито агресію проти охоронця "Лейте", але людина, яка супроводжувала мене в той день, була охоронцем "Олівейра", історія зі мною, це була дружба, яку я створив у в'язниці, я відвідував курс офісних додатків на комп'ютерному рівні, у мене був монітор на ім'я Ліна, я закохався в неї, сам того не бажаючи, і охоронцю "Олівейра" вона також сподобалася, і він взяв її частку. Він знав, що вона подобалася мені, а я подобався їй, так виник зв'язок, він завоював мою дружбу, він міг говорити про мене погано, щоб захотіти залишитися з нею, він почав більше розмовляти зі мною, він слухав мої заяви в державному міністерстві і записував все, що я говорив, я ж відстоював тезу, що це був нещасний випадок, тому що я ніколи не міг уявити, що цей охоронець допоможе мені, я йому сподобався, після цього він опинився в Монсанто, в'язниці, яка була переобладнана зі звичайної в'язниці на в'язницю суворого режиму, саме там у травні 2007 року відбулося відкриття в'язниці, тим часом я поїхав до Монсанто, тому що мені потрібно було чекати,

поки розгорнеться процес, складна в'язниця була зроблена, щоб розміститися

терористичні злочини, більш насильницькі злочини, злочинні організації, за нами завжди спостерігають, постійно, тому що ми живемо в більш суворому режимі, тобто на початку всі ув'язнені були в наручниках, щоб вийти з камери, у них була тільки одна година відпочинку на день. Але я потрапив туди тільки в травні 2008 року, я також пройшов цей режим, коли мене замикали в камері надовго, але наручників вже не було, у мене був режим, який не є відкритим, але у нас були інші заняття, у нас був футбол, гандбол, тренажерний зал, ми також могли ходити в бібліотеку, але все це було з перервами, не все в один день.

Я пішов відповідати і знову захищав ту ж саму тезу, але коли я вийшов з фургона, щоб піти до зали слухань, я побачив, що гвардійця Лейте, потерпілу сторону, супроводжував гвардієць Олівейра, і я навіть не уявляв, що на мене чекає приємний сюрприз, коли я почав слухати заяву гвардійця Лейте, я почув тезу, яку я захищав, коли мене допитували в державному міністерстві, і саме тоді я відчув, що гвардієць Олівейра допоміг мені. Суд також сказав, що вони не переконані, що це дійсно був нещасний випадок, але вони зробили те, що повинні були зробити, якщо немає доказів протилежного, ніхто не може бути засуджений. Мене виправдали, і мій адвокат також був чудовим, оскільки я чекав суду у в'язниці суворого режиму в Монсанто, вони зробили оцінку, мені залишилося рівно два місяці, щоб вийти на свободу, і вони перевели мене до в'язниці і.р. De Alcoentre, я вже сидів у цій в'язниці, мене перевели туди після кількох скарг, які я зробив у в'язниці, це в'язниця відкритого режиму, яка називається колонія, коли я пропустив два місяці, мене відправили назад у в'язницю

там, щоб вийти на вулицю, я вийшов.

Я дуже хотів опинитися у відкритій в'язниці, тому що я провів півтора року в "Монсанто", і незалежно від того, скільки професій у нас там є, це дуже закритий режим.

Це було важко подолати, навіть мені, яка вже мала великий досвід перебування в цих будинках-в'язницях, і саме там, в Монсанто, я відмовилася від героїну, туди неможливо було потрапити наркотикам, тому що туди не могла потрапити ні їжа, ні що-небудь ззовні, в кімнаті для побачень було скло, яке не дозволяло фізичного контакту, але я завжди говорила собі, що з усього зла, яке зі мною трапалося, я отримала користь, і я відмовилася від вживання героїну.

*** закриття *** Pink

Floyd - we and them "

ми і вони " ми і вони

Зрештою, ми з тобою звичайні

люди. Я і ти.

Одному Богу відомо.

Це не те, що ми хотіли б зробити в передових лавах, він плакав з тилу, і передні ряди загинули

А генерал сидів, і лінії на карті рухалися з боку в бік, чорні та сині

І хто знає, що є що, і хто є хто Вгору і вниз

І врешті-решт, це тільки коло за колом, хіба ви не чули, що це битва слів, як кричав носій плакату

Слухай, синку, - сказав чоловік з

пістолетом, - тут є місце для тебе.

"Я маю на увазі, що вони не збираються тебе вбивати, тож якщо ти даси їм короткий, різкий удар струмом, вони більше цього не зроблять. Зрозумів? Я маю на увазі, що він легко відбувся, тому що я б дав йому прочухана - я вдарив його лише один раз! Різниця була лише в тому.

Я так вважаю, але насправді... я маю на увазі, що хороші манери нічого не варті, чи не так?"

Вниз і назовні

Нічого не поробиш, що в книзі "З, без" дуже

багато про те, що

І хто заперечуватиме, що саме за це йде

боротьба? З дороги!

Сьогодні важкий день

Я маю багато чого на думці, бо не маю грошей на чай і шматок хліба"

Старий помер

Copyright © pink Floyd

Fragments i

Закрите і відкрите на крижаній півночі старе простирадло, що чекає на те, щоб його згорнули, вигоріла в помаранчевих тонах ковдра, зігріта настільки, наскільки забута душа, яка вимагає і терпить електризуючий холод вільної, нічим не зв'язаної вигаданої та екзистенціальної пам'яті, звук поширює

тепло ритму, розхитує час, щоб вторгнутися в себе і
дослідити без тепла теплий остигаючий світ,

атмосфера була не та сфера котиться в кут нахилена точка під океан поверхні, в надра палючої магми в джунглі досліджувати і вражати вражати дозвілля і не маючи іншого способу сказати це слова, гарячі слова або дуже холодні слова, як похмурий труп дуже холодні, вічно холодний гарячий мріяти про джерело і долину, річку без сміху понівечена надія чекати на зустріч і показати те, що вислизає і натякає створювати повільно і показувати те, що тільки уявляється без відстані і з належним рівнянням проблематизувати все питання гарячий дуже гарячий навіть обпалюючи звук гітари, що вібрує від жаги до культури, в якій народжуються її плоди, і більш-менш прозорливо без загибелі вирішує ситуацію, яка зараз екзистенційно зупинилася, вражена хворобливістю слів, які передають глухоту мовчання, які говорять обережно найобережнішим, щоб викликати підозру щодо неказаного, але ефективно переданого, відчутого і написаного. Вся правда полягає в тому, що не існує правди між думкою і дією та способом пошуку себе через поведінку, яка породжує хитрощі і маневри для самого водія, і він виявляється відданим ілюзії слова без сенсу, але сказаного з розумом, це неймовірно, але кожна форма має в основі дію на чисте нещастя несвоєчасного бачення зростаючої і незнання, що робити ситуації, якій бракує певного сенсу в самому описі, бачення або сенсу ми часто говоримо те що не думаємо і не бачимо тобто знати як робити і вчитися в інших і з ознаками рівного або подібного або у формі додавання ось приклад місії будь-який абстрактний сенс нереальної форми був насправді унітарним тоталітарним як фрагментований але єдиний характер світу який схожий і як ми завжди маємо схожість але не його рівність може існувати

Глибоко розумний і загублений у своєму відчуженні, цей персонаж за способом буття і відчуттям тепла, що походить з одного і того ж, його внутрішній світ можна було б порівняти з художником з прямою, як у архітектора, формою рами, з абсолютною, але не остаточною причиною, з тією, що відноситься до будь-якого підкорення або підриву уявного, простої реальності, в якій з природністю проявляється прозорливість і гострота, позбавлена значення, яку несе в собі майбутнє, що є чистим у всьому, як реальність важкого минулого, несвідомо і значною мірою напружуючи у своїй жорстокості досвід слова, яке завжди уявляє образ спустошення тут мить, захоплена увагою, озброєною фрагментами тут свідоме з'єднується з теперішнім вторгається в мене, щоб писати, всемогутня неясність, така ж пряма, як лінії горизонту, де сонце сідає і ховається, занурений і заспаний, він бачив себе переможеним, але ніколи не шкодував, бо він народиться знову і буде найяскравішим, бо він був єдиним, сонце збереже наш досвід яскравим і енергійно приводить у рух, в якому всі деталі описані до найменшої чутливості, щоб просто статися і запам'ятати кожне слово з його значенням і зберігається в тиші його терпіння, темне осяяння, не спроектоване, але зменшене від будь-якого нераціонального інстинкту, істота, яка вторгається в мене, не є тим "я", яке будує себе і підтримує стовпи, як Ахіллес, завжди актуальний у вигаданому світі, який представляється нам, без того, щоб хтось був уважним, ці шпигуни "я" є моїми похвалами слави, суворої реальності, лише підігріву двигунів локомотива, в якому ми робимо цю дуже божевільну і глибоку поїздку, в якій тунель, можливо, ніколи більше не побачить так інтер'єр його темряви з виходом цього образу і світлим кінцем, що чекає лише на кінець

те, що мотивує і рухає нами, і незламна сила, щось таке захоплююче, як ніщо достовірне, важке для пізнання і ніколи не пізнається, це павутина, яка рветься, однак, утворюючи павутину знову, вона була стійкою і, як нещасний випадок в оповіданні, був глибокий постріл, який вбив його в молодому віці, глибинна ненависть, але ніколи не була байдужою ні до кого, ні до його розуму, ні до будь-якого народу, Таким чином, розумним чином він сказав усім людям, що ми всі - це наша сума, і що більше різних і схожих людей, рівних приходять, до його оригінального персонажа, насправді є маріонетка до будь-якого вчинку і твору, який представляє, втрачена подорож у просторі літер, мистецтво створення простору до власної смерті будь-якої кінцевої точки, кульмінація ніколи не була кінцем, смерть для нас ніколи не буває, вона трапляється лише з тими, хто нас знає, і коли ми помираємо, ми ніколи не знаємо, що це було слово, яке не мало кінця, але було простим і геніальним, трохи хитрим, як лисиця, яка хоче втамувати незмірний голод до того, що можна пізнати, і завжди хоче знати більше, в цьому криється джерело довголіття, ніколи не знаючи того, чого не буває, і все ж в охоронюваному минулому був альпіністом і рушив вірою свою гору, а межі це лише початок прірви молодість світовідчуття, перевершує будь-яку висоту і коли ми спускаємось і бачимо як багато ми вже досягли в підкоренні просто знати, ще трохи бути і ніколи не хочемо втрачати і нам всім вдається долетіти до будь-якої точки де ми ніколи не падаємо бо ми вчимося літати і уявляємо все, але все це слова фрагменти, ідеї і думки. Глибокі води такого глибокого мистецтва ілюзії натякають на тему без визначеності морське повітря з'являється і немов за помахом чарівної палички легкість енергії і сентиментальність просякнута і ніжна ще трохи більше додавання, що приходить з однієї миті безпомилкова і ніколи непереможна, тому що

Його перемога завжди була його поразкою, і чого ще він міг навчитися, будучи невдахою в черговій битві, в якій він нічого не говорить і відчуває слизький присмак того, кому віддав перемогу, бо нам достатньо навчитися і знати, як жити з усім, що нас відкидає.

Фрагменти ii

Занурився, потонув, вдалині сходи скриплять металевими сходишками ганчірка для прибирання, відро на підлозі, мармурові квадрати, на стінах з'єднані вчетверо, падає крапля-крапля і в глибині, легенько, хтось трясє підлогу матове світло, безпорадне, єдине засмічення поверхні промінь світла з ефектом тіні, відбите в склі обличчя, погляд, що розбивається, одне занурення, корабель, що зазнав аварії, виринає буйок, що рятує мене від задухи, божевільний, тікаю і гублюся між зірками і порожнечою безодні чеснота у відношенні, у повноті страждання і буття, перед страхом, потім я відпускаю піаніно на спуску, лечу над асфальтом піаніно опинилося на землі і тоді пролунав перший звук... перший образ звук глибокого відлуння порожнечі плавника, що плаває у воді, нарешті я стрибаю, сповнений мого руху і всього, що дме і тягне, до ілюзії, що зникає, це було інакше, на мить в океані глибини, рідкому і солоному письмо олівця без кольору, це був актор шоу завершується вечірною подарунка, який робить мене щасливим піжама на ліжку, ліжко, розлите шипуче та інше, це був образ без пейзажу, все від вдиху, зміни сприйняття, і трансформація була очевидною, без сліз, без ліній, без норм, без чогось відсутнього, все в ніщо, казка, яка не росте, не з'являється, ледве розповідає про себе, і ми зв'язані, правда, ланцюги і замки скрізь

рогатка, мішень, і ти одурманений, як стріла, що не долетіла, зашморг у вузлі, розлите письмо, нетримання, розмите письмо, яке ніколи не зітреться, все, що бачив, що хотів і що завжди хотів мати, а в глибині душі був би лише істотою, що стриже і ламінує грубу бороду, єдині вуса, волосся, ще одне і ще одне обличчя, дотик, з кожної неспроможності її гріх, з її позачасовості до сьогодні, і ось воно складає одну-єдину ганчірку у відрі, краплю в океані, зв'язану нитку і порушене і розірване письмо, уривки лише тексти на папері блискуча ніч, зроблена з миті променисте і тепле сонце, кахель, що світиться, і дзеркало, щоб побачити інше, тоді зі світлої ілюзії, крапля, що впала на землю і все без "ні", тоді вона вийде на поверхню прочитання ніжності, в якій приглушена тканина занурення простягається до причини і все зводиться до питання, яскравість інтенсивність відчуття ситуації стає очевидною, що після оскверненої і прикутої вона стає вільною від будь-якої волі і знакувідкрите вікно в закритій завісі бачиш театр власної сцени дошка, рятувальник, ось доля, врятований, потім на піску простягнувся, я побачив землю і жив, відтоді в момент занурення вся гордість спалахує і ми опускаємося на дно світу, побачити просту пісню, перетворити її на задоволення, раптом удар, видіння, ми всі жили реальністю одного серед інших передчуваючи щось, що станеться і прийде на зміну спазму звільненого і пробудженого до істоти, що відчуває і з тексту сонета ніколи не досконалого з розірваною римом, пробігла одна фраза тієї фази, тож куди ми підемо не вийшовши і де ми були не ввійшовши, на лінії таємничого зникнення пилінка в грязюці точка істини в ілюзії всілякої уяви тоді вибухне комета, і на цій планеті живемо

це не завжди фігня, з підозрілою основою заведена інтрига, план не відмінюється тоді я чую поглинений голос, і виття лірики - вовк історії, від досконалості до знищення містилася ракета в зірці на березі моря так дивно, що вже було сказано і я починаю спускатися по сходах в розрив порожнечі одна сходинка падає, потім металеві перила автоматичні і тільки нога в річці, босоніж і холодно, все, що не здається, все зникає і тьмяніє. Все світове є таким і таким, і тільки язик, у роті, відкритому від спраги поцілунку, бачить цей поцілунок і бажання, укус твого погляду, коли під час плавання твого човна я зупиняюся і бачу правдою те, що не є нереальним, а лише уявою, від твого маленького носа - тепле відчуття, і летить і підкорює плутон, з серцем як камінь у ставку життя розлучено портрет не завжди сфотографований ось божевілля збиралося мати психічний здоровий глузд дійшов до точки де все створено і від вільного поцілунку чекаючи зв'язати, з силою тільки існування, з переконанням, завжди прив'язаним до твого серця воля до перекачування і з потоку уявляється течія, де коробка була чотирма стінами і погляд нитки без причини чекає, щоб запалити силу, яка не боїться, не виграє і не програє, це воля до творення і з неясного моря пензлем малювати весь алфавіт з кожним кольором, його складом і силою, завершується волею йти і йти, і відпустити себе. перш за все побудувати замок у камені під водоспадом і річку в течії, щоб нести все вперед, перш за все я мав на думці щось дуже відмінне від того самого і просту розповідь про подорож, про звукову віртуозність того, що не видно, але поширюється, тому я піднявся ще на одну сходинку, але сходи йшли назад уперед, як крок і левітація, і тільки одна спроба піднятися на кожен сходинку до її твердого і впевненого повітря, щоб уявити собі піаніно, яке зламалося в

підлога з дьогтю, в ній був лише ключ, і це був не дрімлюга і не ре, це була віра в віру, яка завжди є розкриттям буття, і щоб отримати лише ще одну запашну мить гарячого пейзажу в сяйві моря я бачу тебе коханою, в моєму зануренні, ти була моїм буйком в аварії корабля мій човен в випраній ганчірці, яка чистить піаніно, встановлене у вітальні, де ніхто не хотів бути, а я хотів лише увійти туди, а потім у двері, які були виходом з усього, що уявлятиметься, але не буде заглиблено ніколи, це було бажання мати тебе в краватці серце і твою пару, це все насос, а потім турбулентність, це менш розумно і в акті бомбардування це вже була подія війни за мир все об'єднане з кількома сенсами а залишити в йти і розширити те, що повернулося а потім птах, який співає і зачаровує тільки сьогодні дізнався свою музику в буквах, все впорядковано без координації завдання було принести і в кінці боятися не вірити і в кінці не повернутися ця поїздка всього курсу вже була глибиною краплі в даху, прочиненого вікна і холоду, в темряві факту, якого ніколи не було, але про який повідомляли і який нібито вигадали, щоб думати, що поява була лише для того, щоб випустити пару, що вода була лише спрагою твого поцілунку в бажанні лише торкнутися тебе, а піаніно було частиною плану, щоб торкнутися тебе нота, яка підкорить тебе гостре відчуття лезо без зрізу було міцним письмом, яке не вдарить по вже відчутому краватка в ночі, вільній від зірок мандрівка над майбутнім, що ніколи не настане, теперішнє не схоже на минуле і це був удар, це була лише історія, яка профанувала все і врешті-решт залишила те, що прийшло з Плутона, щоб написати лише любов одного серця між двома стінами, які неможливо перестрибнути, де паркан нічого не відсуває, у замкненому колі, прямокутного квадрата, який зав'язує цю тісноту, струшувати пил і бачити піаніно, яке грає лише в твоїх думках і в темній

кімнаті образу

сфотографовані плівкою рулону, маленькі зображення, у відтинках фрагментів я бачу, що це ти відображаєшся у творі, де все сходиться, тому що я хочу, щоб ти був відображений у моєму образі, тільки ти є рамкою дзеркала.

Звичайнісінькі.

Як вийти з цього болю, що занурює і загострює страждання єдиного і неповторного болю. Достатньо було погляду, щоб не вбити, проблематизувати і кожна крапля сльози виявляється з серця зануреного і оскверненого, тоді виникає течія, яка зводить мене з розуму і сковує мої зап'ястя і весь порив бути приреченим на хвору і тривожну душу, цей пил, що трясе нас, проривається крізь почуття і більш ніж фізично всюдисущий з пари душі, цей бурхливий корінь відчуження знаходиться в єдиному лабіринті, я, якого ти потягнув течією, занурився в апатію ще одного дня, розбився ланцюг, що стискає мене, розхитується в майже невідкладну мить, кожен чекає алегорії життя, перенесеної з буколичних миттєвостей.

Смолоскип горить, він розгориться, ось відблиск, і він запалює полум'я, що для тебе горить моє бідне серце, вільний кінь, який чекає, щоб його приборкали Я насолоджуюся всім, що відчуваю, бо відчувати тебе так, як я відчуваю тебе, в цьому нескінченному часі, який перетинається з навколишнім минулим і який позначає будь-яке життя, яке належить прожити.

Наше возз'єднання пульсує магією, просто дивлячись на тебе і бачачи твоє материнське обличчя, відчуття ніжності і лагідності тільки знімає всю мою гіркоту, мені потрібно тільки жити і завжди бачити тебе до самої смерті, гарячий рух губ до чуттєвості, прозоре щастя, як повстяні обійми, що чекають, щоб бути прожитими,

міцний союз понад усе, що не хочеться тебе,

Я прагну, щоб ти був щасливий, як маленька дитина корінь посіяний, виплеканий і зміцнений дружба - найблагородніша з любовей нехай моє серце б'ється в твоєму ритмі.

Батько в горі був батьком чарівна мить найбільшого навчання завжди надії на найбільшу любов мати дитину любов більша тільки до матері любов дитини гігантська завжди уважний і розумний батько і син мій син вибухає мене від радості почуття, емоції, прихильність, любов і прихильність, є силою, яка відсилає нас до вічної радості, бажання прихильності, обміну, уроку і належного навчання обох переповнює щастям, до якого кожен з нас прагне, будучи вічно молодим учнем в початківця батька. Я хотів сказати тобі, як сильно я тебе люблю, як я тебе відчуваю, як кожен мить тривожуся за тебе і лише трохи більше, тому що ти мене зачаровуєш. Твоє сяйво завжди буде для мене образом екстазу в рамці, де ми обидва поміщаємося, але ти завжди найкрасивіший. Далеко ти прийшла від простого народження, щоб думати лише про те, щоб наповнити тебе, як ти збагачуєш мене, ти - божевілля, справжня ніжність

Сльоза

Одного разу, якщо у мене буде сльоза, я покладу її тобі на обличчя, щоб ти більше ніколи не плакав

Сон, в який я хотів інтенсивно пірнути, я прокинувся посеред моря сну, який триватиме роками, сновиди, що ходить уві сні, душі ночі, що в сутінках тінь вторгається і будить темряву чистої і необробленої ілюзії, найвічнішого пробудження і бачення того, чим є глибокий сон одного разу - пробудження і віри в міф про те, що мрієш завжди прибути і дістати ще один шматочок, стати нескінченною лінією з твоїм слідами...

Пара

Я хотів поцілунку спокійного сну, який оніміє нас, а ми прагнемо його найбільше, можливо, ти не хочеш знати солодкості, яка є в тобі і в якій ти говориш ніжні слова, що освіжають нас прискорене серцебиття, яке уявляє тебе тугою, переплетеною і ніколи не розв'язаною Я - струм у венах, які качає твоє серце Я - ковток повітря з легкістю і чистотою, ритмічно, ніколи не страждаючи і не б'ючись, я - як дощ у воді і камінь на піску, я - твоя. Той, хто не відпускає і хто швидко пробує тебе на смак, не спробувавши, ось я шкарпетка, яка шукає свою пару, черевик, що занурився у воду, чекаючи, щоб його зав'язали, і краватка, яку я ніколи не розв'язую, бо ти - взуття моєї пари, яку я люблю любити.

Життя

У вічному утриманні його там він ставить себе там і тоді немає можливості зіткнутися з ним, обійти його або маніпулювати ним - це жах дисидента, який вирує і досягає кульмінації в одній точці паралічу розуму творення, уяви або просто намалюйте квітучу лінію зеленого відтінку і схопіть життя в цьому тоні живого і процвітаючого, ось маркер, на який ви завжди хотіли вказати, живіть інтенсивно

Амар.

Ось, він швидко знаходить себе знову, від бажання до завойованого він йде і розбивається об скелі солоного і викупаного моря, заглиблюється і занурюється, а потім він виринає

Холод, який приходить через тихе та абстрактне плавання, залучив мене до води з джерела, і захід став для мене

перехід на інший бік немає нічого складного, просто ніколи не наступай на одні й ті ж граблі і йди вперед, нехай твоє серце грає музику, яка кличе тебе вітер, море і землю підкорювати просто любов'ю.

Стіна

Якби це сталося, я б не знав, що це дме холодний, неспокійний розум, застиглий, осквернений, проданий, і душа, ця чиста зброя сентименталізму без шляху, прив'язана до тіла, яке галюцинує і йде далі, ніколи не прибуваючи, тому що душа не обманює, інтерес переважає, але вона чиста, отже, вона помітно викриває себе в замкнутому колі, напіввідкрите так, що з підкоренням ілюзії і приходом з безмежжя здійснюється грім і все зупиняється в момент світлості ефекту, але хвороба духу, ті потреби тіла і те, що свідомо занурює нас у безодню нашого власного буття і левітує, залишається і як апендикс, що порушує стан душі, а хвороба духу перебуває в пухлині, що терпить біль і ніби нехтує ефектом і впливом на тих, хто є метрами, а прогулянка є зустріччю душі, духу і тіла, згрупованих тіла, згрупованих разом у житті, в якому все дестабілізує фактори або тому, що тіло не може більше нести рану віку або хвороб недуг, і тоді цей дух себе і наш егоїзм приходить до нашої волі, але турбує душу, і це в максимальному вираженні мислення діє на дух зіпсований і вторгся в чистий, твердий, міцний, як стіна, нездатний розпочатись.

Подумайте

Рідина уяви розлита, розлив захоплення занурений і глибоке божевілля вона привітно несе крізь промені гармонії і тіла

магії вторгається і проникає у свідоме несвідоме світу видимостей і ось, що живе стає красою чистого дихання і нескінченне стає видимою межею і розширюється між словами почуттями і діями не змінюючи свого мислення провокують мислення і завжди уявляють перевершують буття, мислять і діють, щоб змінитися.

Дружба

Сутеніло, щоб бачити все, що відбувається в укритті далеко від уявного ворога, битва переходила в перемир'я, зі спокійною душею, повертаючись до умиротворення, опускалася ніч, і я починав відчувати той дотик, що відчуває на м'якій шкірі волю і енергію дружби без віку, чистий жест прихильності сильніше будь-якої пристрасті або любові і що б не гніздилося лише дотик великого пальця і тільки уявіть, що при цьому відчувалося і проходив струм всієї енергії.

Дізнайтеся

Засліплені, зачаровані, з розлитим бульйоном, насправді дійсно приголомшені або ображені, але сидячі, в стані бойової готовності, без мінімального почуття мінімалізму, ось він кружляє по всьому місту, то розгублений або незрозумілий, я не знаю, чи було прийнято рішення, але для нас все має сенс в простому задоволенні писати вам на непотрібне прохання, коли це відбувається все, що ти відчував і бачив, залишається і зникає, однак тільки дивитися, читати і писати інтерпретувати, засвоювати перевозити і вчитися і вчитися, тут подих зростає з силою вітру, а потім зникає, перелітаючи 7 морів, залишаючи сказане за сказане, тут я пірнав, занурюючись глибше, весь друг друга, той неподільний друг і ще не видимий був тривою, тривою, тривою

думка про талант, який літає, біжить, блукає і уявляє там і не перебуваючи там, але завжди будучи свідком, повертається до народження того, про що одного дня всі тільки думають, тому що сьогодні, зараз - це майбутнє і важке письмо насолоди від простої зтяжки і, перш за все, творити, уявляти і відтворювати знову і повертатися на своє місце, заради якого він ніколи не залишав, але там я вже дивлюся на годинник, пунктуально присутній і за фактами спостерігають, спостерігають і в оригінальному відчутті насолоди, що приходить з ніжністю і потемнінням, таким нормальним, таким банальним, тільки і просто світанок і пробудження, а також затемнення і освітлення ночі магічно і прагматично вона летіла і гребла в човні з північним, пронизливим і мерехтливим курсом це була вона, та єдина точка, з поверненням і морем, яке так важко уявити це була неосяжна і величезна лють океанів, назустріч якій вирушаєш в таємну подорож без притулку це була квадратна сфера трикутник, перевернутий, як піраміда саркофага духу непроникливої душі як забуте життя, що відбувається з місця образ листка, що не сохне, його зрошення для пера і написання нашої планети кожна антена, супутник чи простий дріт, що тримає зв'язок з іншою планетою і ми мандруємо як дерева на яких народжуються гілки і квіти садівника, що сяють цілий день як сяйво в місячному сяйві ось-ось мав статися і ще один стрибок ще один стрибок побачити, як народжується дитина і перш за все побачити, як вона росте і вчиться і сприймає все, що вона спостерігає і перетворює, що мовою дитини є м'якою шкірою у вищості дітей по відношенню до батьків і належному навчанні подвійного потурання спостереження навчання і навчання і пізнання, як близнюки, які мають пару, в якій навчання є взаємним дуже багато мого і твого я кидаю тобі виклик ми виростемо і будемо рости і

завжди вчитися пізнавати і багато чого переживати.

Я відчуваю страждання, яке заважає мені бачити я хотів би бути справжнім з поведінкою, завжди лояльною, але, як сумний клоун, я фальшивий посмішка, радість внутрішнього світу не підкоряється зовнішньому я відчуваю плавання, яке змушує мене покинути звичне місце було б подорожжю і зупинитися в точці, де людина далека від власного зору я відчуваю бездонно широкий крок, неприродне явище, але, як дикий звір, він відчуває жорстокість і швидкість, вириває, душить і вбиває, ніби вроджена сила прирекла його на поразку в мить і наперед і в дорозі безслідно залишається образ огидного, ненависного і воістину гріховного ось клятва в небі при температурі часу, свіжа, весела і безтурботна чорнобривці приходять і каже зупинись цвісти і рости, цей бурхливий порив - лише погана мить уся жорстокість має досягти кульмінації і досконалості раптом нехай ніщо або майже ніщо не турбує тебе і найчистіший порив каже тобі зробити шум повітря і змусити тебе думати я подолаю все без страху, ніколи не навчившись не жити з пасткою ця ненависть, якою ти володієш, не твоя, у своєму людському "я" ти бачиш, що добрі справи зроблять тебе зіркою на землі при падінні завіси я прошу тебе зіграти на піаніно, бо у мене є план ми підемо, коли ти прийдеш ніколи не заважай тобі реалізувати себе і летіти рівно і над грозовою хмарою багатофакторна умова, яка змушує нас зривати дощ з ніжного і вологого земного обличчя безтурботним читання здається здогадкою архітектура, що не підвладна інженерії, в якій є сила, натякає на фантастичне, недосяжне реалістичне, адже ми маємо всі сили, в які віримо, тим паче тут було темне обволікаюче скло але в димчастих тонах абсолютно прозорі цінності як квіти їх треба постійно поливати і те що є насінням проростає в свідомості бути

Відмінним від рівного до рівного

що всі ми маємо інстинкти та жорстокість, сама душа людини, окрім належного чарівного зілля, є запаморочливим тунелем, входом до якого є світло, а кінцем - падіння у бездонну яму, все, що ми маємо чистого, заарештованого та страченого.

Ось, ніхто не переможе у вашому світі, тунель - це прохід, живіть світлом входу і освітлюйте свій шлях, тому що те, що ми маємо - це лінія життя, і вона повинна бути проведена.

Глибоке кохання, вистраждане кохання, забуте в глибині душі, наполовину втрачене, про яке шкодували і яке переживали.

Маска, що живе в кінці, як кінець і все завершується, ось що напевно, немає нічого настільки певного, як те, що не має нічого невизначеного плюс крихітна і безперервна лінія межі, яка не дозволяє нам передбачити нескінченне, тому, як і лінії, ми маємо дві точки, висхідну і єдину нескінченну, тільки обличчя смерті повільно приходить, як подих, все, що було відчуте, закінчилося, тому що ніколи не бачив іншого обличчя, окрім кінця, маски тенебреса.

Сувенір.

За тебе я страждав, за тебе я відчував, за тебе я кохав, за тебе я жив, за тебе я ніколи не кохав, за тебе я цілував, за тебе я бачив, за тебе я увійшов у любов, яку я завжди пам'ятатиму, за тебе я відчував, за тебе я ніколи не страждав, за тебе я нічого більше не відчував, за тебе я хотів померти, за тебе я писав, за тебе я страждав, за тебе я ніколи не вмирав, за тебе я ніколи не втрачав, за тебе я тільки відчував.

Кохана людина в якусь мить здавалася далекою лише на відстані одного дня від любові того, кого вона вже

кохала.

Роздуми

Очікування, що в дзеркалі щось народиться - це я і моє відображення, як добре, коли відображається не тільки твій образ, але й передається це просте відображення без дзеркала.

Ясна ніч у темну ніч, ясна, як світанок, де пісні під твоїм чаром стають схожими на справжній свист птаха, що летить і все прагне до свободи.

Писання

Я... і найбільшим надбанням, яким я можу володіти, є папір і непереборне перо, понад усе я прагну лише до думки

Смерть

Я помер! Так, це був початок кінця, початок волевиявлення без гіркоти, але також і без ніжності, це була подорож, здійснена без образу, і без відваги, протиставляючи менше і більше, прийшов час піти або залишитися в цьому місці, уявляючи все і нічого, час від часу він піде, і піде до крайності, яка говорить, що я не боюся і не тремчу, подорож має повернення в той світ, занурений в глибину краси, що все, що я маю, є все і з усього, я нічого не хочу, тому що, коли я піду, я не візьму з собою нічого, ось що я думав.

Безодня Я стою над прірвою, де безодня - це кінець.

Чекав і так ходив, бажаючи і бажаючи, стрибаючи, стрибаючи і курячи, ходячи без мети. Тривога змінюється з віком, хоча людина завжди живе в дуже тривожному очікуванні чогось, ми завжди чогось хочемо, все в нас мимоволі втручається за власним бажанням.

Сходи

Я сів, зрівняв його, але результат не був близьким до того, що я очікував, я спустився вниз сходами на ліфті, і між світлом і темрявою і тіснотою, він маневрував відповідно до власної волі, так що він піднімався і повільно спускався, ніколи не падаючи.

Штаб-квартира

Від сльози, інтуїції або руйнування, ця думка прекрасна, як ластівка з їдальні холодильника, принесена до місця спраги, і все - насичене і чудове існування.

Немає бажання закінчувати, кінець - ось як він приходить я чую слова за межею я побачив це страшне як переможець ще раз я не хочу йти і так існую і не досягаю мети

Сонце

Те, що відбувалося, я відчував на світанку, ніжний смуток, що прийшов з вечором, я жив, відроджувався і відроджуюся, я - це він, могутнє сонце.

Відродитися в завісі диму ось він народжується там без пергаменту події ось це була мить і плита відсувається і достатньо лише прожити ще одне життя для образу просто побачити кожну мить в своєму образі і відродитися

Дивлячись на парфуми, запах божевілля, божевілля катування думки, не пов'язаної без родича, сирота серця, біль однієї любові до стількох інших, що ранить погляд і вбиває бажання і тугу кульмінують лише ще одну мить, мить, що походить від цієї твоєї думки, ми, напевно, всі існуємо не просто як добродесний образ, а як функція зовнішнього вигляду або стану, розум не вмирає в момент всіх цих подій.

фізичне існування, і раптом все це згасає, або ж може досягти кульмінації.

Життя через смерть

Між життям і смертю? О, вибачте, це що, вибір? Очевидно, хто не вбивав себе? Ми всі на якусь мить перестаємо жити. Всі ми, без винятку, думаємо, що ми помremo, а потім будемо жити, це протиріччя смішного.

Листок

Любий друже... Я пишу занадто далеко... тебе не було... мій маленький друже... сьогодні моя душа... плаче за тобою! Дай моєму серцю шанс... Будь ласка, пробач мені, мій друже... мою свободу... загублену на небесах... Тебе забрали... Повертатися приємно... Так тихо... Тиша, півдороги до померлих... прощення... останнє слово...

Перервано.

Якби в мені випарувалася душа, не залишилося б нічого, крім таємних уламків, чужих фантазії. З підриву, що виник, впливає неробство ще однієї, окремої миті.

Бути

Звук, ядро рота, м'який дотик, колір, єдине бажання зачарувати в одну мить, неповторна відчайдушна і натхненна гострота, без відстані, без межі розрізу задухи, перевершує уявне в цій картині фарби і крові, почервонілого болю і запаленого почуттям, що не є загадкою, а реальністю, баченням. Коли до іншого ми приєднуємося і бачимо, як вірити зі схвалюючого і підбадьорливого погляду спотвореного існування,

перевернуті та віддзеркалені.

Від усього горя, що я відчуваю, що маю комусь належати, без страху співчуття, божевільного, без пристрасті і чистої душі вузла без ланцюга, але переплетеного і об'єднаного, єдиного почуття, хотіти і врешті-решт мати, і врешті-решт бути нічим...

Відсутність

Якби я доторкнувся і побачив твій світ, я був би брудним, без німого дотику чутливості, без бодай краплі віри в те, що хтось перевершує мою реальність. Мій простий смуток, як і будь-яке щастя, досягне і не досягне, є недосяжним. За помахом чарівної палички, без іронії кажу тобі: доторкнися до мене, відчуй, як ти дивишся на мене, і ти побачиш, ким я не є і ким я буду поруч з тобою. У палаючому сірнику горить біль, який є в мені, коли все горить. Я ніколи тебе не забирала, в тобі я скажу, що ти страждаєш, бо я ніколи тебе не залишала і знай, що я тебе любила і завжди буду любити...

Цифра

Я кохаю тебе більше разів, ніж може битися моє серце

Я видихаю | ти вдихаєш | те саме повітря |

любові Я - це всі кольори, щоб розфарбувати

твій світ...

Для мене, для тебе і для тих, хто мене

любить Одного разу

Ти сьогодні посадив корінь у моєму серці, це дерево

Це називається любов до а життя на
все життя, не може відірвати, бо воно живе в

мені.

Трансформатор

Баланс сил сил блискучий що перетворюють
реальність.

Дошка електроцит команди позиції
позиції е пункти призначення
універсального ланцюга.

Сонячне світло

Освітліть кишечник

Обсервації земної природи.

Світлові фонтани падають краплями на землю в цьому
фонтані життя і світла.

Маяк

Він безперервно шукає рух аномалії, що обертається.

Електричний струм

Нерви галасливі блимають з серцебиттям.

Електромагнітні хвилі

Хвилясті думки ходять туди-сюди по колу хвиль.

Електричний струм

Цей струм проходить через моє тіло і виводить мене на
хвильовий контур

Електричний імпульс

Я потрясена від імпульси. що циркулюють від
електричними імпульсами.

Світло істини

Істина сяє яскраво, коли її відкривають

Імпульс.

Затемнення

Замокни. ці голоси замучені від світлим
відчуттям буття.

Свічка, що

світиться Біль

запалюється

Накопичення розтопленого воску.

Електричні двері

Вони м'яко відкриваються від дотику, але
закриваються, не встигнувши відкритися.

Мотоцикли з бензопилою

Вирізані живим корінням ненависті темної енергії. Убитий
електричним струмом

Убитий електричним струмом у світловому димі, що

стирає пам'ять. Електромагнітна турбулентність

Вони варяться в умах турбулентний
нескінченний електромагнетизм.

Електризуючий промінь

Як зробити один промінь наелектризувати який
паралізує а енергійний розум.

Злі вогні

Кожна істота має а світло диявольське
світло електризуюче спалахів.

Миготливе світло

Миготливі вогні мучать мене

Проходження безперервного

струму. Непрозоре світло

Непрозорі лампи освітлюють чудесні істоти в темряві.

Електричні дроти

Електричні дроти проходять через моє тіло, вібруючи

енергією. 10-й електричний ланцюг

Я піднімаюся і рухаюся до 10-го електричного кола, і тут відбувається непідкупний збій в електропостачанні.

Електричне падіння

Впав трамвай на на на словах про екстазу е відчуттів.

Легке різання

Ріжучі та світлові відлуння,

Сяюче світло вихоплює голос, що зривається.

Мерехтливий морок

Релампея затуляє собою людей, що йдуть, з орієнтацією на зір.

Флуоресценція

Вони розквітають і падають, як грім з ясного неба, в усіх напрямках.

"затуманення"

Блискавка ланцетоподібна розмиття о задоволення інших відчуттів і поглядів.

Лампа розжарювання

Глибокі дуги перетинають в душі електроди, які тримають електрод - динамічні, розпечені удари.

Електричні ріжучі інструменти

Як відтінок, що нагадує мені про невідповідність почуттів, які вимагають сильного і рішучого світла.

Відсутність сутінків

Я м'яко огортаюся гострим світлом свого єства, м'яко радію блискавкам.

Спогади

Я прокидаюся, поглинутий світлим днем, я готуюся вийти з темряви і силою світла роздаватиму силу та енергію всій зоряній спільноті.

Загрозливе світло

Вони загрожують тим цілющим вогникам, які мучать нас і дають нам змогу передбачати небезпеку.

Світло присутності

Це світло, яке супроводжує вас у буколичні моменти, і нездатність протистояти йому залякує вас, змушуючи ховатися.

Червоне світло

Інтенсивне червоне світло та прискорювач, що блокує нерви.

Шок.

Розповсюджуються гострі, заражаючі потрясіння умів без імпульсів.

Фірмове світло

Просвітлений о який не якщо дає е ні
відчувати легкої компанії.

Блискавки

Грім скрипить і розбиває спрагли звуки насолоди.

Потужне світло

Потужне світло прирікає чужі життя на навчання
голосами

Промені

Як зробити промені потужні е рвуть на
шматки що розрізають що розрізає вузли,
які неможливо зав'язати.

Матове світло

Вони затьмарили свідомість, в яку проникають об'ємні
промені світла.

Яскраве світло

Інтенсивно освітлюючи тумани світлого космічного
чорного світла

Як глибокий, проникливий космос, що заспокоює забуття
душі.

Сила світла

Цілюща сила світла запалила нитки розуму в крайній
плоті відчаю, я вдячний йому. Це світло спрямувало мене
до течії екстазу повсякденного життя, освітило мені
нездорове і нерозумне майбутнє, бо тоді так, блискавки
врізаються в мене і спалахують, як динаміт, позбавлений
похоронної насолоди.

Тоді так, зцілений її світлом і рухом, я був зцілений і

вийшло з калорійних надр суворості й точності. Але я не знаю, чи осяє це світло моє минуле, бо боюся, що в ньому немає світла, яке керує енергією. Звідси два полюси, дві крайнощі енергії. І мене вразило позитивне і зцілююче, а не темне і переслідуюче. Це світло йде від ясності емоцій і раціональності сутіноків безпосереднього і імпульсивного, без переходів і непрозорих почуттів, не вкорінених і не прибитих почуттів. Світло сильне, воно інтенсивне і спалить своїм промінням кожного, хто стане проти нього, приєднається до світла, до почуттів.

Не буде більше енергії та імпульсивної сили, хапайте талант, який у вас є, і змушуйте його, як блакитний промінь, який розрізає і провітрює вас від неживої задухи і злих і проникаючих думок, які стають жертвами нас, як тіні без світла, що не живлять їх. Тому я хочу сказати, що у вас є світло і є грози, бурі, енергії і світло, по суті мляве світло, і чистий у своїй найпримітивнішій формі вогонь, який перетинає нас і живить, а іноді спалює, так і життя складається з минутих і протилежних вогнів проти самої причини або почуття енергії, яка дає нам силу і життєву енергію, щоб протистояти її бляклим поштовхам і без сили, які звинувачують себе і знаходять у причинах виправдання своєї участі, немає світла без енергії і все має енергію, все має своє світло, рух і течію, це саме буття, яке залякує нас і так часто протистоїть нам дивними звинуваченнями, яких ми не розуміємо, бо вони не спрямовують і не наважуються зіткнутися з іншою енергією, а радше намагаються загасити її світло, але вона присутня і, ніби відкриваючись, проникає в органи зору і показує нам ясність думки крізь тишу часів, і, ніби мовчазна, загартовує думку і насолоджується безславними нездатностями, які інші передають через неї

негативна чи позитивна енергія. Але це факт, що світло блакитного променя залякує, але вітає в цій енергії тих, хто хоче перенести себе, і це відбувається зі швидкістю світла, негайного, секунди, частки, миті, а мить миттєва, тому не буде ніяких обрізань в картині або в найбезглуздішій поведінці, тому що всі мають право на енергію, незалежно від того, чи мають вони позитивний чи негативний ефект. З іншого боку, розриваючий ефект чорної фейси відбувається в нейтральному полюсі чуттєвості і несеться в божевіллі живої енергії, спраглої насолоди і світла, тому я раджу вам використовувати власну енергію, щоб бути враженим світлом, і вона спалахне вогненною посмішкою, як попел, позбавлений тепла, але несамовитий, коли збуджений. З іншого квадранта ми бачимо синій промінь, який безтурботно думає про ялинкові вогні та стреси, які змушують нас відволікатися. Синій промінь знає свій шлях, напрямок, орієнтацію і має проникливість, щоб розрізняти енергії і фотони, можливі короткі замикання, але живий і імпульсивний, він завжди рухається зі швидкістю не світла, а синього променя. Саме в цьому переході енергії, яка протистоїть не витісняючим, а перешкоджаючим прагматичним енергіям, що заважають нам пережити миттєве, грім збурює і помітно впливає на звукову хвилю, що розвиває надзвукові, але не такі потужні швидкості. У міру прямого протистояння і пригнічення світлих людей згущуються непрозорі вогні, які спотворюють те, що є реальним і здається нереальним, але є й вигадані вогні, що є силою світла уяви.

Синій промінь

Розлючений синій промінь вторгається в моє єство, пронизане енергією, яка проростає в брудних порах упереджень і нетерпимості, до яких цей синій промінь добереться.

Лазерне світло

Це лазерне світло проникає і невидимо проникає навіть у невидиме і невідчутне. Воно є провидцем і провідником у припущеннях і перехрестях, чужих самому провидцеві. Непомітний і нешкідливий, він викликає своїм променем всмоктування думок і упереджених ідей з отрутою до самої отрути і її протиотрути.

Горищне освітлення

Цей дим пронизує світло розуму, загорнутого в лахміття спогадів, розпущених у вільних головах напрямків і дій, дій, які рухають, які охолоджують ешелон несамовитої думки повільного і масивного нескоординованого розуму. Проникаючи в бездіяльність моменту, вона стає ентузіазмом і розподіляється між мозковими і збуджуючими вогниками в стимулах блукаючого електричного струму. Він посилюється в масі тіла і поширює гіпнотичне і паралізуюче світло, як запуск римованих слів без зв'язку. Ці лофт-світильники входять у будь-яку голову з еkleктичним корінням передової інженерії. У когось є маленькі мавпочки, у когось просто горища, у когось горищні ліхтарі, які затьмарюють головний вхід, я б хотіла проникнути на горища зі спогадами, думками, одним словом життям, прожитим без великих справ, але зі спогадами. Спогадами, які вічно освітлюють горище, а деякі з них завжди відкриті або закриті в скринях.

Блискавка

Він гріє і темніє, стає нерухомим і тихим, але скрип і шум, коли це відбувається, перехоплює подих і приголомшує, що заражає люттю жити і бути присутнім серед інших вогнів і ілюмінацій або навіть просто минаючої, але вражаючої темряви зітхань і

блискавка, що порушує найбільш наелектризовану тишу. Та блискавка, яка гасить твою свідомість, позначену випромінюванням красномовних стогонів, і яка прискорює дію, нехтуючи відчуттям можливості бути нерухомим в момент, коли в цей світ впала інша блискавка. Попіл світла, той попіл, який позначає тебе жаром лютих і сильних прасок лише від одного удару, забруднений попелом світла минулого і всюдисущого майбутнього, яке ти не забуваєш і яке повстає проти тебе. Воно відриває тебе від миттєвого пориву і поширюється повільно, слізною і рясною, наказуючи тобі опанувати себе, і кидає тебе в калюжу світла, яка тоне в пам'яті нестримних слів і виливає свою спрагу світла. Палаючий попіл магнітного тіла, що шипить і миготить у твоєму серці, палаючому бажанням чогось, мужнього і маскулінного або ж жіночого і чуттєвого, ця подвійна особистість ображає тебе, як подвійна особистість, що не піддається ні одній, ні іншій стороні. Цей попіл світла зігріває похмурих і легковажних і має у своєму теплі захист дощів, які поглинають і разносять по континентах і позачасовому просторі.

У світлі задоволення

Світло, яке вторгається в нас і дарує нам розкішні осяяння і веде нас до незліченних гнітючих задоволень і тривоги хімії сидячого задоволення, але не інкрустоване, а закарбоване на наївних обличчях чужого задоволення, яке осяює істоту, почуття чи емоцію. Емоцію, яка відчуває чудесну і блискучу насолоду і знімає стиснення, викликані надлишком насолоди, надлишком, який перенаправляє нас до інших почуттів і насолод. Що ж до світла насолоди, то воно розвивається і живиться пороком, який не

відскакує, а не коливається і зіштовхується в шаленому волоссі з насолодою заперечення.

Гіпнотичне світло

Дотики до гіпнотичного обличчя світла свідчать про почуття, які дозволяють нам передбачити бажання залежності від цього світла, яке змушує нас динамізуватися і вірити в те, що світло існує. Воно забирає нас без кредиту і без боргу, застигаючи, як гіпнотичне життя трансцендентних істот, залежних від джерел гіпнотичної насолоди. Залежність, яка буває крізь волосся і брови, заряджені скромністю і неробством. Трансцендентне це світло, яке веде нас до нових викликів, однакових за думкою, але різних за реакцією, реакцій, безмірних і чистих, які стикаються з чистим бажанням володіти світлом, у його силі, щоб житися ним і вести за собою пухке каміння, яке злипається, як глина під час нагрівання.

Яскраве світло

Інтенсивно це світло розщеплюється між тілами, відчуженими від руху, і коливається між двома легкими шляхами до світла, але без електричного струму воно є самодостатнім і існує в гіркоті і тривозі системного гіпнозу, який живить і розвиває нас. Але у свідомості це світло настільки інтенсивне, що його не можна погасити, і воно продовжує передавати енергію навіть у погашеному стані.

Психоделічний грім

Психоделіки влітаються в шум відважного гromу, який підтримує і підсилює ненормальність, що походить від того, що ми охоплені цим психоделічним гromом. Ну, тут, якби ми викорінили когерентне світло, без потенцій чи шкал, це було б лише приводом для ненормальності

чорного грому, який замикає і хрюкає...

у найдивніших і найглибших сенсах поглинання розуму, бо він гасне, скрипить і рухається без найменшої таємниці, очевидно, світ психоделічних вогнів, що вражає тих, хто хоче загубитися в ньому, або насолоджуватися упередженими хиткими насолодами, відтіненними застійними косими кольорами, без бажання творити або просто потурати. Пройняті духом фрагментів думки, фрагментарними насправді є всі ті, хто уявляє собі інший світ, далекий від збурень, які дратують нас, як коли ми чухаємо око або просто моргаємо. Цей рух, відчужений від іншого руху, розпалює і розмелює розум, далекий і забутий від простого факту того, що його можна зворушити або схвилювати. Грім психоделічний і відлякує духів, але вони не проявляються, бо не існують, це паралельна реальність чуток і непримиренності, подібна до бугімена, і тут ніхто не живиться химерними особистостями і спорідненими передіснуваннями, хоча насправді їх не існує. Отже, все нереальне має позачасову історію, але воно має, щось, воно має страх, страх, який депортує нас у горизонт 5 вимірів, полігональний і лінійний, але не сприйнятливий або навіть не сприйнятливий до будь-якого сліду, сліду, який представляє півкулі трансцендентного і апофеотичного мислення. Ідеї не розквітають і не виростають у нитках абстрактного розуму, а є імпульсами вже побачених і прикрашених образів, рухами наслідування і пристосування до миттєвості, але все це свідомо і мінімально прораховано. Без розрахунків грім є справжнім і непередбачуваним, тому він настільки непідробно спонтанний, що абсурдно думати про будь-яке інше джерело психоделічної енергії. Скриплять і скрегочуть голови минулих років, а ти вже перетворився на жовте листя і з'їдений бібліофілами, і без

Будь-яка наполегливість залякує застарілу пам'ять, а зроблене і підроблене - їхньою міркою. Оточені вимірювальними приладами, абесини з етикетками вітають себе, а громи безодні сміються. Тих, хто живе у світлі минулого, закликають, ті, хто вмирає за межами, вторгаються на небесні тіла у видатний факт того, що відбувається, безпосереднього. Але всі вони є світлими матеріями, більш чи менш інтенсивного світла, але вони є енергетичними випромінюваннями, які не сумісні з минулим, навіть з попередньою миттю. Тому минуле світло випромінює шкідливі випромінювання, які, однак, не засліплюють жодного світлого і променистого світла, яке людина бажає запалити в будь-яку мить, імпульс або момент. Тому що минуле перетинається з теперішнім, миттю, імпульсом, секундою або часткою, але не впливає на його енергетичний потік або його світлість. Тому ми завжди встигаємо до потужного, млявого світла екстатичного потоку, який розсікає вітер перед обличчям насолод, досі позбавлених наміру обертатися навколо задоволення створювати світло або бути освітленим, тому що безсумнівною є сила або напруга інтенсивного струму, який вивільняє електричний імпульс, що через простий погляд передає світло свого минулого, менш інтенсивне світло, випромінювання минулих життів, але які не керуються принципом світла, вивільненого від руху імпульсу неприхованого світла, що живе з секунди, з миті, достатньо простого клацання і все, світло робиться в гострому і небезпечному погляді і спалює погляди заздрості і ненависті, які просто повзають навколо світла минулого і чіпляються випромінюваннями за небесні тіла. Що ж, випромінювання є випромінювання, а це забруднення, тому немає нічого сильнішого, ніж запалювати своє світло в моменті, в кожній миті з усім потоком без

Випромінювання, тому що жодне світло не є сильнішим за інше, це дійсно питання випромінювання, і не треба мені цих вроджених вогнів, тому що кожен має своє власне чисте світло, спрагле волі та уяви і чистої енергії розвитку та творення. Світла магія, яка має кольори у своєму світлі, що відбивається у відтінках сонячного, енергійного жовтого. Насправді світла не так вже й багато, є лише осередки залишкового і врівноваженого існування об'єктивації того, що не можна побачити. Отже, воно не існує, воно не є реальним, воно є плодом потужного променя, який натякає нам на усвідомлення. Але що таке, в біса, свідомість? Що насправді є свідомим чи несвідомим, це бар'єр, який не може бути матеріалізованим, незалежно від того, наскільки це має сенс і наскільки ми розуміємо, що всі ми прямуємо до цього моменту. Цей декаданс матеріалізації упереджених бар'єрів і нездоланих течій, як кажуть, існує, коли насправді немає ніяких бар'єрів у реальності. Отже, все є уявним і реальним або нереальним, ми всі живемо в одній і тій же течії ілюзій, спраги інших духів, яка не впливає на нас насправді, тому що немає, або насправді немає ніякого бар'єру між бажанням і світлом несвідомого, яке завжди присутнє у свідомості і яке ми залишаємо тільки для себе, тому що ми думаємо про течії, але тут також немає ні течій, ні імпульсів, є уявні аерокосмічні небесні істоти, які живуть, як кажуть, у світлі минулого, більшістю, яка вирішила, що світло повинно мати силу або міру, але знову ж таки, хто вони такі, щоб втручатися у світло, у світло, до якого не торкаються, спостерігають за світлом і залишаються дивитися, поки воно не згасне.

Природне освітлення

Немає нічого більш природного, ніж це мляве і природне світло, бо природно підкорятися.

Відповідність, негаразди,

конфліктів, просто поблажок, які слугують акумулятором установок і усвідомлених, але не дуже глибоких проблем, бо вони природні. Між природним і світлим немає ні найменшого зіткнення, тому природне залучає нас і змушує відчувати себе легко і спокійно, тому що все є нормальним і природним. Повітря, природна радість, яка залучає нас, те, що б'ється і тікає, і перш за все торкається, ніжний дотик для тих, хто цінує подихи легкості.

Світло ядерної енергії

Потужне джерело енергії опромінює нас трансформаціями, психологічними мутаціями, які ми потім вважаємо такими, що зазнали впливу цієї ядерної сили. Це яскраве світло енергії зростає під світловим впливом трансцендентного буття мутацій, яке насправді не страждає від них, але, подібно до павича, проникає у сприйняті імпульси, які спонукають нас до дії. Імпульс, який є динамічним і чистим від вибухових випромінювань. Звідси ми матимемо максимальну експоненту в його енергетичній силі, вони будуть ядерними агентами, які виправляють і подрібнюють світло, яке неможливо вивести з рівноваги, тому що воно є максимальною експонентою сили трансформації. І немає нічого сильнішого за трансформацію, цю зміну, яка підносить нас і підсилює нас по відношенню до випромінювання.

Психотропне світло

Немов за помахом чарівної палички, вони приземляються, плывуть і б'ють крилами ті психотропні вогні, які зачаровують нас і обмінюють реальність, яку ми хочемо, як добре бажання, на поганий знак, коли ми повертаємося з того світу, де вони, як машина часу, забирають нас з реального виміру і переносять у світ

фантазій, ірреальності чи насолод. Таким чином, існує третій вимір сенсорної активності та темної енергії

коли його бачать з точки зору інших божевільних, реальність, огидна для кисню і потоку, психотропне світло, яке завойовує різні перспективи і хтиві виміри, і яке перемелює тих, хто стримується, в спорадичних епізодах. Немає опозиції між світом, світлом чи реальністю, бо природа сама є світлом.

Грім

Немов гіркий і світлий пролом, лютує грім, що живить землю вцілілих від аморфного і прозорого світла. Переховуючись у небесних тілах гіркоти, вони виливають неконтрольовану лютість, підсилену цією лавою світла і сили. Вона спалює і живить світло істоти, яка дозволяє вторгнутись цим мерзеним затемненням у темряву, позбавлену світла і підпорядковану владі, і дозволяє зігріти себе магмою енергійного грому і посилити щастя світла. Щастя світла у світлих променях нехарактерних істот буття.

Генератор

Генерація любові, або генератор любові!

Що живить це невіртуальне плотське бажання, цей емоційний зв'язок прозорих поцілунків і спрагу чогось життєво важливого для розвитку енергій емоційних і електричних зв'язків. Цей генератор живить его і особистості з прихованими обличчями в щоденному уявленні, як вживання сніданку, або вечері, або води, яка живить енергію повсякденного життя. Без масок і розриву думок ми вписуємося в реальність енергії любові або в любов електризуючої і ріжучої енергії проникливих і репрезентативних поглядів любові і самотності, які живляться кабелем, що ніколи не від'єднується, кабелем, який ніколи не від'єднується, кабелем, який

Нетлінна енергія, але завжди правдива! Завжди електризує спраглий погляд бажання і деякого терпіння, вигаданого монотонністю днів і косими обличчями, які нічого не представляють в цьому електричному середовищі, вони - вільні нитки. Пориньте в уяву вродженого і нестримного двигуна реальності, але з задихом миттєвого контакту. Неодмінний контакт для моторного життя, цей мотор реальності консенсусу буття і небуття присутній, але відчужений від інших реальностей, майже непомітний для бажання свідомості, але він є! Він завжди є в сенсі можливості безпосереднього, тому засоби не можуть бути водянистими, але прослизують в думках породжуючої любові до засобів і наявних ресурсів; що стосується породжуючої любові, то вона завжди пов'язана і шукає будь-які інші засоби, не віртуальні і контрольовані цим самим буттям поблажливого, і тоді вона не може відчужувати себе від задоволення, яке вона породжує, і розростається в тих постійно присутніх обличчях тієї частини душі, яку ви завжди хотіли придушити. Бо ви не можете відчужити жодного шматочка енергії, бо енергія єдина і мультикультурна у своєму відчутті задоволення, задоволення, яке розвиває різні реальності, бо ми віртуальні і уявні, тільки в присутності інших або в самому дзеркалі ми приховуємо нову регулюючу енергію духу нейтронної енергії, які і є справжніми звірами світла. Світлові дракони можуть спалахувати!

Електричний струм

Ця течія, яка проходить через нас і відроджує нас щодня, дає нам силу і міміку сяючих і ходячих істот, так! Андантес, тому що в ньому може бути сила світла або хворого і одужуючого гніту, який протистоїть дуалістичній і гнітючій реальності. Не будьте

Натомість живіть себе позитивом і трансцендентною реальністю хімічних і антихімічних ланцюгів, які живлять дух інновацій та усвідомлення, усвідомлення, яке є особистим і непередаваним, як годівниці шаленого бігу без жодного задоволення, але яке тягне розум до магнітних хвиль думки та її передачі. Передача думок є реальною, вона намагнічує і розвиває ланцюги, які ніхто не може заперечити, і ці ланцюги мають струм, який поширюється у позачасовому повітрі пригнічених відчуттів і задовольень, тому що всі ми спочатку є бета-блокаторами зовнішніх енергій, але які підсилюють нашу жагу до життя. Тому ці імпульси впливають на наші міркування, і іноді виникають або розвиваються конфлікти в думках, але вони можуть принести електричне щастя, яке зі збудженням воріт виведе нас у зовнішню реальність.

Синє світло

Вивільнене з сильних емоцій, блакитне світло перетинає мости і сходи, проникає в силу почуттів, якими воно живиться, і розвиває цей одухотворений потенціал. Воно вітає своїми надчутливими променями красу прозорості красномовної дружби, яка прагне чогось синішого, сильнішого, інтенсивнішого, і розвиває в нас сузір'я з глибокими розгалуженнями почуттів і відчуженості в цій хвилі Герца. Ця сила впливає на косі уми, позбавлені відчуття життя у відтінках синього, бірюзово-блакитного, що впливає на глибоку і міцну дружбу, вона несе в собі магнітні промені красивого божевілля і насолоди

рідкісний і підбадьорливий синій колір. У нитках сутінкової інтенсивності він розвиває і передає привітну і захисну енергію зла і насолод з тишею і тишею, ні, це не маска, яка вводить нас в оману і наштовхує на абстрактні думки, це скоріше сильне блакитне світло і підсилювач реальної і уявної насолоди, але яка впливає і завжди впливає на тих, хто несе себе в ньому і залишається без обмежень для внутрішньої і тривалої дружби. Воно закохує і ніби позбавлене розуму, але слугує їжею для емоцій, воно приходить і приносить насолоду задоволення і пожадливості, це задоволення калорійне і захоплює все і це шаленство збудження цим синім світлом, яке лягає і згортається в накопиченні енергій, які з часом спустошуються, але не зникають в теперішньому майбутньому, тобто це захисне світло завжди присутнє і не дає нам еволюціонувати на рівні неконтрольованої світлової насолоди.

Електричний кабель

Вібруючий струм тривоги проходить крізь тіла по електричних кабелях, живлячи надію і щось нове і переслідуюче, що залишає нас статичними в рухах, але з прискоренням і тривожним мисленням. Паралізований рух, напруга зростає, обрамляючи нас у реальності, і контрольованими та розміреними рухами ми спускаємося сходами думки, де вона з'єднує нас один з одним. Саме на цьому ескалаторі думок ми класифікуємо поведінку, обличчя та рухи і вписуємо себе в спуск і підйом моментів життя, світло живить ескалатор, який без зупинки веде вас до божевілля реальності, яка діє в XXI столітті, енергії, магії, фантазії, все з видимою гармонією, але будьте обережні зі сходами, не всі проходять через ескалатор життя, є істоти, які піднімаються сходами

хто піднімається і, перш за все, хтось їх підтримує, чи цього достатньо, чи це питання рівноваги. Баланс сил є фундаментальним для балансу рухів, спуску і підйому до рівня кожної істоти, але не всі заслуговують на те, щоб їх спускали або підтримували в підйомі, зусилля і наполегливість є фундаментальними, піднімайтеся тоді до духу жертвовності, без травм і зупинок, і це приведе вас до світла мислячої істоти. Не врівноважуючи зовнішні сили, які можуть поступитися місцем, сходинки тверді і живляться кабелями надії, ви досягнете найважливішого електричного кабелю життєвого циклу, тієї енергії, яка живить землю.

Шипуче світло

Він падає і шипить, розріджується і розширюється в розгалуженнях світла непереможного бажання, бо є ілюзією, як і всі погляди, сповнені світла, які згодом розбиваються, зіткнувшись із зовнішньою реальністю. Обдарований злістю і фальшивими спорадичними епізодами божевілля шипучого бажання, як любов, що розширюється і забруднює, займає всі думки і дозволяє собі домінувати і бути домінованим, це обмін енергією, що оживляє, шипіння, яке ніколи не згасає, світлий вміст є там.

Підсвічене небо

Немає нічого сильнішого за бажання досягти ідеальної рівноваги освітленого неба, оскільки саме зірки дають йому життя і рухають думки та ідеї або факти від бажання до конкретики. Немає нічого прекраснішого, ніж небо, освітлене зоряними енергіями, які закликають до постійної взаємодії між зірками, а сила зірок є унікальною, як я кажу, немає нічого сильнішого, ніж душа з освітленим небом волі і бажання до змін і

взаємодія та дотик зірок намагнічують думки. Витік енергії

Мене лякає, як енергія зникає в безпросвітному димі, тобто в небажанні інтерпретувати космічну реальність. Я розчаровуюсь, коли життєві енергії придушуються пристосуванством, а кристалізація почуттів, без сумніву, є маскою політкоректності. О душа чистої енергії, перетворися на магію і пролітай над умами, які не мають імпульсивного потоку істини фактів і постійної мутації речей, зміни - це етапи і цикли, через які всі проходять і розвиваються, але ніколи не на шляху страху і страждань почуттів. Звільняйтеся, розширюйтеся і, перш за все, страждайте від мутації життя, від змін, які нас рухають.

Світло життя

Вони занурили пристрасті в безумство. Чому, інстинктивно ми любимо і хочемо бути коханими, пристрасті і розчарування прокладають шлях до різних ілюзій. В омані і в любові я зосереджуюся і концентруюся на всій методології істинно любити, це пронизує будь-яку фальш. Оголені в полі дії любові, ми стикаємося з істинною ідентичністю буття, тому любов вимагає від нас глибокого усвідомлення того, за що нас люблять, і в той же час існує необхідна дихотомія добровільної віддачі і любові, ця діалектика передбачає, що $1+1=1$, коли логічно ніхто не може насолоджуватися чимось. Тому логічно $1+1=2$, правильно, але поведінка не буде продуктивною, якщо в результаті не буде технічного зв'язку установок і цінностей і поведінки в цілому, отже, в середині любовного життя є одна позиція. Зрозуміло, і це буде

що істина є єдиним джерелом задоволення, або ж індивідуалістична істота прагне іншої дії, дії, яка розуміється як справжня свобода. Ну що ж, я не прожив достатньо довго, щоб пройти через наступні етапи, логічні чи нелогічні будуть на розсуд кількох з вас, я не хочу бути абсолютно впевненим, тому час від часу уявляю себе віслюком, а в наш час віслюків важко знайти, є штучні віслюки, які обманюють, але ті, хто справді іноді ставлять себе в цю роль, робить власні висновки. Я тут не для цього, насправді я боюся божевільних вчинків і позицій, яких я не роблю, оскільки божевільна людина є божевільною лише за певних обставин і коли її оцінюють інші, що часто залежить від "середовища проживання". Трохи відхиляючись від цього міркування, хочу сказати, що я божевільна, я припускаю, що мені подобалося кілька людей, і саме тому ми ніколи не задоволені, ми хочемо більше любові і все більше і більше... звідки стільки амурних амбіцій, як я висловилася. Беру свої слова назад, кажучи наступне: ми всі вільні робити божевільні речі в коханні, ми вразливі і часто маніпулюємо. Ми хочемо вірити, що це правда, що ми любимо, чому, тому що нас любили, це почуття, яке пробуджує прихильність і запускає мудрість життя, акт любові і передачу цієї любові ясним і спонтанним способом, кажучи, що я хочу, тому що я маю право бути коханим, бо тоді любіть один одного і даруйте світло життя через об'єднані і сердечні зусилля на шляху без сліз і болю. Насолоджуйтеся прекрасним буттям, яке дає вам максимум енергії прабатька. Світло відтворює себе в променях, які освітлюють саму сонячну систему, повірте мені. Ніколи на далекому горизонті ви не зможете вловити світло любові, воно поширюється через контакт, стимулюйте ці відроджуючі енергії. І зробити так, щоб рівняння росло

і було $1+1+1+1+\dots=$ більш нескінченним. Тоді

У любовному полі діють магнітні сили, спокуслива сила і притягує бажання зустрітися, задовольнити бажання або просто отримати задоволення.

Енергетичні асоціації

світло : тепло : сонце : сила : сегрегація : слина :
поцілунок : обмін : почуття : радість : свято : день
народження : роки : вік : старість : терпіння :
наполегливість : завоювання : жертва : біль : ліки :
лікар : здоров'я : життєва сила : енергія : влада :
імпотенція : розчарування : страждання : падіння :
вертиго : запаморочення : божевільний :
божевільний : лікарня : госпіталізація :
позбавлення : бажання : воля : хотіти : перемога :
завоювання : битва : війна : смерть : втрата :
зникнення : відсутність : самотність : думка :
творення : винахід : брехня : жорстокий :
аморальний : покарання
: покарання : догана : штраф : поліція : захист :
безпека : стабільність : рівновага : дисбаланс :
ненормальний : хвороба : психіатрія : допомога :
терапія : клініка : ін'єкція : медсестра : морфін :
наркотик : ілюзія : розчарування : тривога :
нервозність : напруга : боротьба : боротьба
: боєць : переможець : гонка : змагання : адреналін
: страх : страх : сумнів : допит : питання : відповідь
: цікавість, інтерес ; задоволення : насолода :
оргазм : відчуття : сумлінний : відповідальність :
вина : винний : невинний : вільний : свобода :
справедливість : чесність : правда : щирість :
прозорість : невидимий : нереальний : неіснуючий :
уява
: творчість : мрія : сон : відпочинок : спокійний :
нерухомий : зупинка : знак : символ : малюнок :
олівець : гума : шина : дорога : подорож :

транспорт : поїзд : нитка : голка : шпилька : шиття :
операція : втручання : зміна : перехід : крок :
масштабування : класифікація : індексація :
терміни : слова : речення : діалог : комунікація :
висловлювання :

демонстрація : презентація : вступ : передмова :
передмова : книга : листок : дерево : природа : вітер
: повітря : море
: вогонь : земля : сонячна система : енергія : світло
: сила : синій промінь :)

Енергетична ревіталізація

Живе незадоволення

задоволенням Світло процвітання

Я - всі кольори, щоб розфарбувати твій світ

Паралізуюче світло

Щось змусить нас зупинитися, якщо ми не хочемо продовжувати, але навіщо зупинятися, якщо це дія, яка розгортається і породжує емоції, відчуття і стимули, навіщо, коли хтось відповідає і реагує на нас, діяти, друзі мої, терпіння і розум, щоб зрозуміти іншого, якому протистоїть. Ось питання, навіщо без відповіді випускати енергії, які паралізують нас, немов дітей. Будьте мужні, мої дорогі друзі, слово - це наказ бути судженим, і хто буде суддею розуму, хто буде нормальним, а хто ненормальним ... ніхто! Ми всі віримо, і я вірю в тих, хто вірить, тому сумнів у бажанні, у всезнаючому і справжньому бажанні залишається, але як арфа, яка натякає і обманює, передає звуки сирени з галюцинаційними відлуннями. Ніщо інше, як розслабитися і слухати, у нас є 2 вуха і рот, щоб чути вдвічі більше, ніж ми говоримо, і мовчання - це дія, а не наївність або відсутність контролю, мало хто чинить опір мовчання, ви повинні спробувати, це може бути навіть мучительно, але це дасть відповідь на багато суб'єктивних і комунікативних питань мовчання німе, але може працювати як досконала зброя проти неконтрольованої імпульсивності і бажання, тому

заспокойтеся і слухайте, слухайте тишу всередині вас!

Якщо одного разу вдарила блискавка

Якби одного разу з'явився промінь, чи був би він руйнівним, страшним, галасливим, невблаганним, чи він був би світлим, красивим, променистим і енергійним... Кожен промінь має різні характеристики, як і люди, різні способи дії, різне світло, тобто кожен промінь/істота є унікальним та ексклюзивним. Що ж, якби одного дня це був промінь, то принаймні він був би оригінальним. Кожен промінь має форму дії, так само, як і в людей, в будь-який момент ця дія проявляється за частки миті. Ми маємо дію на промінь/істоту, ми можемо змінювати його напрямок і призначення. Щодо доль, і тут я вперше згадаю ім'я Бога, одного разу я прийшов на розмову про переконання і віру з послідовником Корану, який розповів мені таку історію, яку я опишу: вам дають в руки гральну кістку і палко просять Бога, щоб у вас випав максимальний результат, а у нього - мінімальний. Історію можна підсумувати, але хто ж все-таки кинув кості? Але окрім цієї історії, я хочу сказати вам, що у нас є дія, і у нас є промінь/істота, яка діє з носієм, і кожен з них кидає кістки своєю енергією/формою/поведінкою.

Вчення батька, який закінчив навчання у світлі життя

Я дякую батькові і за цей внесок у моє вчення... всього потроху... так ми формуємося... коли ми уважні до життя... До того, що нас оточує... з чутливістю до всього.

Відбите світло

Здається, я божеволію.

Ясний ранок.

Як добре прокидатися в моєму світі, де співає канарейка
співає, о риба а плаває е а дерево а
насихуються киснем.

Познайомтеся з моїми спільниками: канаркою Пінтас, яка зачаровує своєю піснею. Рибка-розумниця, яка плаває і ковзає по воді. І амазонський бонсай, який дихає і надихає. Крім цих трьох сяючих і надихаючих істот мого світу, я тримаю під вікном ще один глобус світу, який відображає світ таким, яким він був 20 років тому, тільки на прикладі того, що все ще існував союз Радянських Соціалістичних Республік. Радянські Соціалістичні Республіки все ще існували. У мене все ще є дві троянди пустелі, дві, складені на той час з піщинок пустелі, які змушують мене ідеалізувати об'єднану земну кулю, під глобусом - ці троянди, одна у своєму первісному кольорі, що для мене означає наполегливість, а інша пофарбована в сильні зелені тони, що символізує для мене надію. У цьому моєму світі я пишу, уявляю і відчуваю себе так, ніби мене ніхто не турбує. В ідеальній теплій атмосфері і з яскравим ранком я пишу для якоїсь люблячої душі, яка тут хоче уявити троянду братерського союзу.

200 днів зі "звичайним" Філіпе Моура

Я прокинувся в іншій реальності, ніж зазвичай, і експериментування з письменницькими полями в цій книжці мало розширити моє буття.

Я розмірковую про те, як передається думка, і порівнюю її зі світлом та його силою.

Оскільки ми всі мислимо з різних точок зору, існує певна течія, якій варто слідувати.

У душі бувають моменти неспокою. Те, як ми дивимося на себе, не завжди є наївним.

Енергія розширюється. Свідомість, занепокоєна поганою поведінкою, увічнюється.

Голоси в унісон звучать голосніше, ніж один голос.

Слова - це мистецтво вираження.

З цього моменту з'явиться натхнення. Серцебиття має свій власний ритм, який поширюється по венах.

Репресії відбуваються приховано.

У всього є своя ціна. Ми всі думаємо про зло. Іноді вони змушують нас замовкнути.

Ми всі думаємо. Спогади не завжди присутні.

Не практикуйте ненависть, бо це погано. Не всі отримують таку можливість у потрібний час.

Іноді ми страждаємо лише тому, що дозволяємо це. Ми всі маємо свободу вираження поглядів.

Немає нічого чеснішого за правду. У мене є кілька форм самовираження.

Бути здоровим - це мати баланс.

Рівновага - це цикл рутинних дій. Нервувати - це дисбаланс. Люди люблять коментувати.

Ми всі маємо чистоту. Сонце - це джерело енергії.

Вселенська любов породжує співчуття. Ненормально те, що нічого не відбувається. Ми всі забуваємо, коли хочемо. Завжди є кілька перспектив. Багато ідей, мало переконань.

Деякі речі непоправні. Кожна людина схильна до несправедливості. Любов - це джерело насолоди.

Завжди тільки є	захищений.	Є люди.
люди. які	не люблять	думати.

Свідомість - це ліхтар, який нас освітлює.

Ми всі маємо залежності. Іноді у нас є страхи. Ми всі говоримо дурниці. Я не пишу ні для кого.

У кожного з нас є щось, про що ми не хочемо згадувати, але добре знати, коли нам сумно, і завжди визнавати це, а не приховувати.

Ми всі маємо вразливі місця. Ми всі відчуваємо задоволення від чогось.

Коли можливість стукає, вона відчиняє двері. Існує почуття по відношенню до іншого. Ніхто нікому не належить, і тому кожен має право сяяти.

Дружба - це завжди гарний початок, коли друг - це я.

Дотримуйтесь свого інстинкту щодо того, що ви бачите позитивного.

Ми всі можемо бути любимими, а любов - це генератор світла.

Коли нас люблять, ми повинні поважати це почуття.

Любіть один одного і збільшуйте народжуваність. Завжди зі словами на перехресті. Без сумніву, антагоністична фраза, але зі своєю логікою уникнення страждань. "Старі люди мають не мудрість, а розсудливість", тож послухайте!

Ми всі знаємо, що таке добро і зло, і ми тримаємо в руках рішення бути добрими чи злими. Божевілля - це певний здоровий глузд. Насправді важливо знати і, якщо можливо, бути випускником школи життя. Я змінюся для вас, для себе і для тих, хто мене любить. Змінюся для еволюції.

Наелектризовані асоціації Я! Я відчуваю! Я відображаю!
Я вловлюю! Я вловлюю! І я випромінюю енергію цілий
день! Світло притягує світло! Power is knowing! Сила в
знанні! Знати - це вчитися! Вчитися - це відкривати і
відчувати! Відчувати - значить відобразити! Захоплювати
- це вчитися! Сприймати - усвідомлювати!
Усвідомлювати себе!

Я є, ти є, він є, ми є, вони є! Ми всі - це я!

А я - це вони! А вони - це ми!

А хто ж ми є насправді? Ми є, тому що ми існуємо! Ми
існуємо, бо нас створили!

Творення через зачаття! Світло життя!

Світло творіння! Уява і реальність!

Дуалізм між тим, чого ми бажаємо, і тим, що є насправді!
Факти, які є інтерпретацією реальності!

Реальність, яка нас оточує! Середовище, в якому ми були
створені! Середовище, яке нас трансформує!
Трансформація/зміна! Інновації та зміни! Етапи циклів
змін! Етапи переходу!

Перехідні бар'єри!

Подолання циклів та подолання труднощів!

Труднощі створені та уявні або реальність!

Труднощі/проблеми взаємодії між підсвідомим і
свідомим!

Свідомий є усвідомлення! Несвідоме
є проекція! Проекція самого себе!

Існування!

Я існую, отже, ми існуємо! Ми - одне ціле!

Один світ!

Світ, в "я" перетворений на нас! Ми діємо на цей світ, а він на нас!

Я дію під частиною тебе! Ти

присутній над ними!

Вони - світ! Світ істот!

Істоти, незалежно від того, є вони чи ні! Живі чи неживі!
Виробляти світло, ловити світло! Світлова енергія!

Сила - це енергія! Сила - це бажання! Бажання - це бажання!
Хотіти - це реально!

Усім вдалося досягти справжнього!
Справжнє це факти і поведінка! Поведінка - це дія!

Дія є відповідь до світу! Світ на дії
це трансформація! Трансформація - це модифікація!

Зміна є справжніми! Зміни є а бажання постійне!
Ми постійно перебуваємо в гонитві за бажанням!

Бажання можуть бути пригніченими! Не все, що ми бажаємо, є у світі!
Незадоволення!

За те, чого ми не можемо мати і чого не існує! Нереальне неіснування!
Нереальне мислення! Нереальну недосяжність!
Недосяжний відчай! Відчай страждання!

Страждання за тим, чого не

існує! Те, чого немає, притягує

бажання!

Якщо
Ні.

ми хочемо о
йти до досягти

що не існує!

Щастя! Щастя Здійснення бажань! Нещастя

Здійснення недосяжних бажань! Недосяжних!

Це призводить до депресії!

Депресія - психологічний стан нереалізованості. Не
реалізованого, не фактично нереального!

У світі існують нереальні факти, які існують! Сили і факти,
які вважаються недосяжними!

Це не досягне, це духовне! Духовне - це спосіб відчути
себе! Ми всі живемо з духом! Дух / схильність

Мотивація - це те, що рухає нами!

Імпульс до дії!

Діяти на інших! Діяти, діяти!

Інші їх, вони мене! Я проти них (світу)! Соціальний світ!

Навчальна поведінка! Засвоєння знань! Знання реальних
фактів! Знання як зброя! Передача знань! Між мною,
ними і нами, світом! Знати світ - значить бути в ньому!

Ми - це світ знань! Ми всі маємо певні
знання!

Ділитися знаннями - це вчитися!

Вчитися - це жити разом! Жити разом - це спілкуватися!
Спілкування - це стосунки! Відноситися - це взаємодіяти!

Взаємодіяти - це впливати на світ!

Діяти на о світ ё перетворюючи!
Перетворювати світ через знання - це
еволюція!

Розвиватися - значить бути обізнаним!

Знати ё знати перетворювати!
Перетворити знання у світ!
Мультикультурний світ мудрості!

Нескінченна мудрість!

Нескінченна

недосяжність!

Бути мудрим - це утопія! Утопія - це бажання досягти!
Воля!

Воля - це внутрішня сила!

Внутрішня сила - це ти сам! Я перетворює світ!

Вони перетворюють світ. Вони - це світ у трансформації!

Ми - ті, хто змінює світ! За допомогою розуму! Розумною
справедливістю!

Справедливість рівних прав! Права тільки тому, що ми є
собою! Обов'язок перед ними!

Ми повинні бути чесними зі світом!

Діяти з усвідомленням і на основі того,
що є реальним!

Дійте свідомо з нереальними фактами!

Уява про нереальні факти

Уява - творення! Те, чого не існує, створюється! Творча
сила уяви! Вміти творити - значить бути вільним!

Свобода - це знати! Знати - значить інтерпретувати!

Тлумачити - означає припускати! Припускати - це зобов'язання! Компроміс - це пакт! Пакт - це присяга!

Клятва - це вірність!

Вірність - це правда!

Правда єдина!

Уно я!

Ми - єдиний світ! Ми - це

вони, ми, ви. Істоти.

Рости - значить бути. Бути

означає існувати. Існувати -

це реальний факт.

Це реальність, що ми існуємо і ми - це світ! Світ

живих і неживих істот!

Світ змінюється мною, вами і ними. Світ

розвивається!

Розвиватися - означає бути більш обізнаним!

Бути обізнаним - значить мати

знання! Знати - значить знати!

Знати - значить відчувати! Переживати - значить

відчувати! Відчувати - значить знати!

Ми відчуваємо це тільки тоді, коли

відчуваємо це! Ми відчуваємо це

тільки тоді, коли хочемо цього!

Свобода вибору, щоб відчувати те, що ми хочемо!

Правильно, обов'язок, який потрібно поважати!

Ми не хочемо, ми не знаємо!

Ні. Не знаю. не треба
нас! Знання

перетворить

Куплено!

Для різних "я" світу!

Не знаєш, хочеш спробувати - запитай іншого мене!

Вибори беруться з досвіду я і вони!

Існують речі неправильні. що à
з самого початку інші вже відчули на собі!

І здоровий глузд підказує, що вони не є добрими!

Здоровий глузд мудрість життя! Мудрість життя!

Ділимося досвідом!

Набуті знання! Через взаємодію, взаємодіяти - означає трансформуватися!

Світ - це взаємодія!

Світ - це ми! Світ - це я, ти, ми, ви, вони! Ділися, друже!

Співучасть у дружбі!

Спільні цінності!

Одне і те ж "я" в декількох вузлах. Суспільство - це ми. У кожного з нас є друг! Між нами ми можемо діяти!

Діючи між собою, ми впливаємо на нього!

Він світ! Вплив на світ! Трансформація!

Трансформація нового мене, нас, їх, тебе! Новий світ.
Нова реальність.

Бажання

Поцілуй мене... як ті, що ти знаєш?! Поцілуй мене таємно, як ті, що ми вихоплювали один в одного, коли бажання зростало, поцілуй мене м'яко, як ті.

ти знаєш! Meigo doce a saber a ti! Я цілую тебе, мій
Безсоння.

Я не сплю, бо не хочу спати, я хочу жити. Ось перешкода,
яка не дає мені спати. Я зустрінуся з безсонням.

Мультишна тінь вовка загубилася, але знайшлася.
Захищена, але лише за власним вибором. Вона живить
свою спритність хімічними твердими речовинами та
напоєм h₂O. У чистоті тінь сама пірнає за пригодами і
мала приземлення, карікуао. Ніби вовк був захищений,
але лише ставленням до себе, занурився в позірну
самотність. Сьогодні я пишу з вовком Карікуао обличчям
до його світу і інтерпретую його. Незалежний друг не
живе без своєї дикої, але милосердної натури
справжнього послухника життя, зародок якого в
карікуао, з якого я вийшов, має кров молодого вірної,
чесної, передусім безстрашної натури, лютої в своїй суті,
але вірної і дружньої, шанобливої до свого супутника і
друга. Тож вірний супутник у мандрівках і співучасті
завжди сприймався з любов'ю і мовчанням. Я прожив не
так багато, щоб знати тіні вулиць Карікуао і т.д. Але я
бачив мужність у вовка, і він встановив зв'язок
мовчазного довірливого друга і законного щодо своєї
свободи. Якщо у вовка і була якась свобода, то це була
свобода, але він був самотній, самотній! І вільний! Вовк-
тінь випромінював енергію, надлюдську у своєму способі
існування. Своїм гавкотом він нав'язував свою
незалежність від дикої природи, закладеної в його генах.
Я вирішив розділити відповідну тріску духовно і наодинці
Святвечір з вовком, а ще краще з карикатурним вовком-
тіньовиком, які водночас вільні в унісон, по-братньому
пов'язані однією стравою і відповідним напоєм. Чи ми
самотні за власним вибором? Звичайно, ми вільні
мислити так, як нас формує природа. Це був дар

Для мене це Різдво - вовк Карікуао, але він дикий через вроджене генетичне середовище, що тягне його хромосоми до відчуття вільного стану чистоти у власній природі. Загадковий щодо способу життя, але підживлюваний жагою жити і насолоджуватися своєю самотністю, але вільний від будь-яких обмежень чи нав'язування.

Я і тіньовий вовк - друзі, але нехарактерні у своїй нетрадиційній манері діяти з примусу інших, ми вільні від матері-природи і тому вирощуємо і індукуємо те, що вони проникають в нас. Гаванський клуб - це, по суті, божевілля тієї самої жаги до революції і захоплення нашого буття, це вільний, але самотній пакт із співпрацею собачого інстинкту.

З усією повагою, дозвольте собі і мені! Що ви думаєте про мене, а я про вас? Я вдячний вам за те, що ви мене читаете, можливо, розумієте!

Переходимо до частини міркувань, якщо ви вже прочитали мене ви вже взяли свої еластичні принаймні красномовний подарунок розгорнутий в законний час вже маса півня або гра півня тут страшне питання!?

Рефлексія до комунікативного екстазу, зрозумілого до мінімуму і простого відлуння тиші, яка нас віддаляє. Вчинки - це слова болю навіть у простому запалі відторгнення. Фізично нездоланна перешкода, але не гормональною і духовною хімією світлого єства. Небесні тіла вторгаються в нас заради розквіту любові-досконалості. У пошуках конюшини любові, бо багатство полягає в розумінні багатогранних істот і завжди є що додати до цієї точки зору. Ще одне доповнення, ще одне збільшення того бажання співчуття і ніжності, яке засилає нас до репрезентативної самооцінки в

соціальні середовища. З точки зору єдиного і неподільного "я", жодна воля не є союзником, незалежно від того, скільки воля виникає в колі. Цього золотого кола, союзу доброї волі, вірності та поваги, передусім обов'язку, не існує. Ми чисті і дикі у своїх вчинках, і немає нічого більш егоїстичного, ніж "я", яке просто за те, що воно є, завжди вторгається в життя іншого зі своєю точкою зору. Коли розум запалюється від простого протистояння ідей, ми повинні апелювати до здорового глузду. Коли ми повинні поступитися або замінити своє "я" іншим. Немає нічого банальнішого, ніж відкинути те, чого ми не хочемо, це легко. Любити і любити - це означає відчувати іншого, а не себе. Конструктивне ставлення до зв'язку між нами, істотами, страждає від гармонії, яку жива істота створює разом з іншими істотами. Закарбовані в інстинктивній поведінці, ми думаємо лише про себе, потім про себе, і, до речі, знову про себе. Конфліктуємо, бо одне "я" перетворюється на інше "я", і ніколи точно не знаємо, скільки "я" доведеться витримати, перш ніж поступитися іншому "я". Це свого роду прихід до нас, який завжди відкривається. Увага до власного "я" показує, з яким "я" ми стикаємося і на якому рівні егоїзму перебуваємо. Що ж, броня "я" одного дня буде настільки розбита ти, що існує, і що є більше я, ніж я, що розбиває броню. І тоді як це - стояти перед дзеркалом і бути лише відображеним "я", яке існує, бо всі "я" були розбиті "я" світу. Бо ми залишилися на самоті, і то тоді, коли хотіли бути самотніми лише через егоїзм різних "я" проти "я". Самотність - це слово, в якому багато любові до себе, але яке не створило любові "я плюс ти". Любов: я і ти *omnia vincit amor* - любов перемагає все.

Ai se tu sabes e quisesses ai que tu sabes e quisesses ai que

tu sabes e nunca deve porque esta ansiedade perdulária
porque é saudade e é séria vens de lá para cá I nao vejo nem
dá como seria perfeito seria um feito que tu viesses e
trazesses

ти не приходиш і не з'являєшся ох який біль хотіти і не мати змоги але ти не можеш і не хочеш я бажаю зустрічі в одній точці це як те життя дуже різнобарвне кольори я маю їх багато що дають мені крапку ти маєш бути тут поруч зі мною я не бачу садові троянди цвітуть і опадають білі пелюстки в'януть туга і бажання ніколи не буває самотньою, не кидаючи я тут ти там і я хотіла щоб ти був тут твої красиві і карі очі схожі на маслини з моря коли я думаю про них тільки ти змушуєш мене згадувати я прокинулась я прокинулась, я прокинувся я вийшов з темряви без туги я знайшов себе і огорнув пристрасстю і бажанням все що бачив і пам'ятав міцні поцілунки, міцні обійми все що давав і отримував і не просив виникло з переродження буття і не просив бути з любов'ю без болю я бачив, бажав, мав і пам'ятав все що мені давали було все на чому вже не могли наполягати давали любов, ласку, співчуття все заради пристрассті це слово яке ніколи не говорить "ні" вільному серцю яке чекає віддати те про що його навіть не просять це і є дар це і є істина це істинно віддати, не просячи і не вимагаючи, якщо не чуєш не питай, а дай шукай лопату і знайди еліксир скарб, якому немає рівних, тільки скарб, який не є золотом це міцне кохання ти добре знала, чого я хотів, але я не казав тобі ти бачила, що було щось глибоке, щось, що я бачив, але не перекладав це була сила, не маючи її, вона мала народитися, не бачачи, що вона виросла в мені, щоб сподобатися їй і тобі я писав, і не бачив, що виросло в мені, це була любов це було те, чого я хотів, але не мав, але бажав більше того любив, як мені подобалося дивитися, як вона росте з настанням ночі все відбувається без страху, без тремтіння, без страху заснути, зігріваючи самотність, як рука під серцем ти була там, біля вікна я не бачив тебе, але знав, відчував парфуми її запах сандалу і жасмину я слухав, але не чув, проте розумів, що її немає і впізнавав вчора вона була

такою ж, а сьогодні іншою я бачив, відчував і слухав вона
була попереду

Фронт, якому немає рівних, це було щось особливе, мені було боляче, і для мене було важливо дихати і вдихати, я дихав для тебе, я не бачив тебе, я не відчував тебе, і це не був кінець, тому що ти була там, далеко, але тут, я попросив ченця показати мені фронт, майбутнє, і я здогадався, що ти була там, в кінці, у вікні, дивилася, не бачачи тебе, не даючи тобі, я взяв тебе до моря, я дав тобі пізнати запах морського повітря, вологе повітря, і радість від того, що я побачив море, пісок, вологе повітря, повітря, а ще - твій подих.

Я запалюю цю задумливу цигарку і насолоджуюся гармонією між буттям і об'єктом мислення змушує мене блукати між рядками і текти в думках об'єктивними ідеями та взаємодією між письменником і читачем ніколи не читаю дроту, щоб підпалити те, що написав, це дивно, але я знаю, що хтось читає, чому їм це подобається, чи дійде до того, що я хочу передати, чи це щось невиразне цигарка згасла і я думаю, що для мене буде ...! Я не знаю, але я пишу як форма духовного та інтелектуального звільнення добре для мене бажаю, щоб ті, хто мене читає, були щасливі і добре вибрали інший жанр написання останнім часом я більш конкретний не стільки для світла і енергії, скільки для любові і розуміння призначення, розуму любові вимовляти слова ласкаві для того, хто любить читати щось більш любляче, розумне, і я відкриті обійми для любові до довіри без конфліктів і без бажання бути амбівалентною у своїх словах я більш пряма і конкретна я хочу досягти почуття, яке об'єднує читача з письменником спорідненості тому я хочу бути такою, якою завжди була спонтанною, але апелюю до дружніх слів відповідності між літерами, які з'єднуються і утворюють речення завжди зі зв'язком і дуже реалістичні я очікую вдумливих слів, медитативних речень вибачте,

якщо змушую вас замислитися, але думати - це добре,
навіть коли йдеться про абсурд, тому що це те, що існує,
просто щоб сказати, що я теж існую

цей простий спосіб або темперамент через звичайного філіпе моура для всіх незвичайних, хто мене читає, тому що не так багато терпіння читати те, що я пишу, і я зізнаюся, я мало читаю, але коли я це роблю, це також змушує мене думати, і ось мій виклик - читати і продовжувати читати і думати. Я вдячний і щасливий, навіть якщо не за те, що хтось думає, що хтось також думає! Може ви цього не відчуваєте, а я відчуваю, як дощ на камені потрапляє в дірки бруківки, з'єднуються під піском і землею твердим і вимогливим зв'язком немає місця, немає простору і жодного зайвого каменя, тут ефективний зв'язок камінь-земля-пісок, пісок ми ходимо по них так само стосунки між холодним камінням з піском чи землею чи без них але об'єднані рукою муляра що з'єднала їх і досконала любов повинна на всій землі бути об'єднана як каміння бруківки муляр це людина яка з'єднує кілька каменів і не з'єднує кам'яні серця але почуття які можна виліпити з будь-якого іншого шматка ми повинні бути набором шматків які разом витримують будь-яку вагу і знос часу не посміє зруйнувати бруківку якою ми ходимо так само і люди терплять надто велике навантаження але коли вони об'єднані удар буде менший об'єднані інший шматок з любов'ю буде пісок і земля, які об'єднують нас без крихкості, тільки знос мінімальний, якщо всі частини разом і добре вимощені людина вдосконалює свій власний камінь і з'єднує інші разом вони міцні і складають довгий і міцний шлях по всьому світу це те, що об'єднує нас як лего і це незламна фортеця всі разом і без недоліків якщо кожен камінь зазнає зносу не більше ніж пісок, щоб поставити їх на місце камені, як і люди, мають час життя так само, як камені людина замінюється через знос і час життя є маленькі камені, великі і так далі деякі, які підходять за своєю природою, а деякі інші

які потрібно відшліфувати так і людина на землі виліплена, щоб стати на правильне місце уявіть собі пазл в якому всі шматочки підходять так всі люди мають місце і є не менш важливими ніж інші це буде пазл без шматочків спотворений образ ми всі потрібні у світі планеті земля потрібні всі чоловіки і жінки ніхто не є нічим, все має свій спосіб існування і з'єднання з іншим це величезний пазл земля, на якій ми живемо і пов'язані один з одним, навіть не підозрюючи про це, але всі ми відіграємо певну роль у цьому пазлі, хтось більш прямолінійну, хтось криву, але це природно що все збігається адже ми хочемо шлях цей шлях це гармонія між істотами які співпрацюють заради однієї мети любов і зв'язок між парами як ми можемо визначити себе якщо інші не показують себе відчуваємо і не говоримо правду відчуваємо що існувати це щось щоб ділитися і якщо боляче жити також ділитися витратами але чому б не вирішити все без проблем адже ми брешемо і фантазуємо почуття це наше обличчя наше обличчя і коли ти когось любиш ти повинен показувати обличчя таким як воно є якщо ти показуєш обличчя таким як воно є вибач якщо я такий який я є але я показую який я є і показую обличчя і моє обличчя не продається не тому що воно занадто дороге бо гроші ніколи не купували мене і я не хочу продаватися і тим більше купувати когось але одне я знаю точно я проти євро на користь обличчя а не корони кажуть що купує все бо я не король і не хочу корони я хочу але обличчя з почуттями з стражданнями бо якщо ти не страждаєш то не існує а якщо ти не страждаєш то продали купили то щасливий бо маєш гроші я ніколи не бачив обличчя показує все і треба мати лице щоб зрозуміти що ми не достатньо хороші а ми маємо бути достатньо хорошими щоб зрозуміти що ми є не хорошими є, бо ми не хороші ніхто не є достатньо хорошим, бо одного дня корона замінила

обличчя і це

це була б корона без обличчя той самий біль той самий запал це була любов пристрасть це була наша уява наш перехід від уявного до реального я вірний пристрасті любити до нестями і навіть до болю заради цього твоєї величі я існую і я актор у нашому світі ти актриса німого кіно але наш уривок - це зйомки романтичного фільму з інтонаціями пісні "ось наша пристрасть любов без болю" ти міг би бути я буду ти є тоді ми обидва ми дивимося і бачимо ту саму перспективу той самий курс те саме майбутнє наш куточок той самий простір все вміщає все приймає все я проектую ідеалізую зрештою працюю на той самий шлях через той самий спосіб я дихаю і зітхаю ти завжди зітхаєш якщо ти боїшся майбутнього то важко бачити як ти страждаєш не завдаючи болю тому що тобі не боляче це життя ти знаєш що так я не знаю чи так тому що я уявляю а уява не надійна але я знаю що так ми разом навіть якщо розлучені просто щоб бути тут я спілкуюся ти відповідаєш я знаю де ти ти ніколи не знаєш чи буду але я знаходжуся тут і там я завжди тут з тобою я продовжую не знаючи тому що я тільки уявляю але я уявляю все добре без кордонів немає бар'єрів ми з тобою завжди десь тут разом або окремо ми з тобою з'єднані, я потребую тебе і ти потребуєш мене ти дієш я реагую ти смієшся я посміхаюся ти говориш я схвалюю ти дивишся ти бачиш ти помічаєш я погоджуюся ми завжди на одній хвилі як я хочу тебе як я бажаю тебе лише заради поцілунку я подорожую я біжу я лечу я завжди спотикаюся але я не падаю і не отримую болю ти ліки від мого бажання я обіцяю я зустрінуся з тобою і відкрию для себе все і я нічого не знаю тому що я вже уявив яким буде майбутнє я бачив тебе і відчував ти відчував ти відчувала ти відчував менети і я відчували, ти відчував мене теж, бо ти читав, що я писала, і я відчувала, що хочу, щоб ти завжди був поруч Я перемагаю бунт, але битви немає Вибач за помилку, ніхто не винен, бо ти

хочеш бачити, навіть не дивлячись Я знаю, я уявляю...

Ви бачите, що імперське завоювання є реальним, і це не було вигадкою, це було видовище без обману.

Нуль або нуль тут полягає в тому, що ніхто не виходить з гри, коли хтось досягає бажаного, він відчуває себе тимчасово щасливим, тому що амбіція полягає в тому, щоб завоювати, а потім знову завоювати, тому він щасливий від того, що досяг, і розчарований, тому що він досяг і завжди хоче чогось більшого, і зараз я щасливий, але потім я подумав про ще одне бажання, тепер пан Геній дарує мені не три бажання, а цілий світ бажань, і тепер пан Геній не зникає, я хочу чогось більшого За красою стоїть характер, ця сила, яка спонукає нас завжди слідувати особистому та здійсненному ідеалізму, тому ми відстоюємо особистий ідеал поведінки та суспільного ідеалу. За красою стоїть характер, ця сила, яка спонукає нас завжди слідувати особистому і здійсненному ідеалізму, тому ми захищаємо ідеал поведінки і соціальної індивідуальності, мої дорогі друзі, ця відмінність, яка позначає ставлення діяти і реалізовуватися згідно з ідеєю, думкою, способом бути у відповідності, тому в пошуках, або приходячи до гордості, цієї сили природи, яка дозволяє нам бути тими, ким ми є унікальними істотами і генераторами тієї самої причини, до якої кожен з нас прагне бути особливим, о, не вірте, одного разу ви вже падали, ми миримось з цим, але ми також любимо і боремось стоїмо з вірою падаємо, не бажаючи йти падаємо без парашутів всі розстебнуті в провінці без виправдань і вгору! Твій зелений, твій карий, твоя чарівність принцеса, твоя душа палає я хочу, як той, хто хоче жити, дихати радісно твої кольори лікують мене від болю твій блиск мене зачаровує твоє прекрасне і миле волосся б'ється там створюючи зв'язки між корінням серця щоб вбити самотність я вітаю себе з вдячністю за ту пристрасть, ту

руку, той дотик, ту посмішку, що забирає мене до раю

Я побачив тебе Я подивився на тебе Я помітив тебе Я
знову подивився Я знову помітив тебе Ти мені сподобався

Мені сподобалося, це був жест любові.

Ти була такою, і ти сказала мені "так", я побачив, що це не так, я запитав тебе, як ти, і ти майже заплакала, мені стало сумно, і ти попросила мене не бути такою, я попросила тебе не бути щасливою, я така ж, як ти, якщо одного разу ти загубишся, подумай про мене як про відправну точку, подумай, що життя - це карта, і ти знайшла мене, і я сказав: "Ласкаво просимо, починай мандрівку сюди", і нічого, що ти вже не маєш переді мною рахунків, і що ти маєш мене у своїй схованці, поцілуй мене, і все стане прекрасним.

Уявляти не створюючи писати не читаючи слухати не прислухаючись вивчати не запам'ятовуючи ось девіз є тема бачити і відчувати і відпускати в буквах в словах у фразах у віршах зі мною все є тема сьогодні я відчуваю себе актуалізованим модернізованим без минулого хоча пам'ятаю забуваю і роблю все заново в теперішньому відчуваю розуміння істину відчуваю вік в обличчі дивлюсь в очі і бачу без іронії і демагогії я спонтанний я фактичний, пунктуальний і актуальний сьогодні було так забудьте про це робіть так як було б якби не було попереднього моменту це йде зсередини я дивлюся назовні я пам'ятаю я існую і бачу себе в теперішньому мить вже пройшла вона вже пройшла дивлюся на теперішнє обличчя мить мить подія не минулого а теперішнього з'явилася майже з'явилася те слово вчинку єдиного факту бажання волі нарешті насолоди просто писання нічого не сказаного але відповідного баченню того дня і писання народилося енергія радість людини яка проживає свій день-день пливе і майже зникає тиха і спокійна вода що стікає по ніжному обличчю це сльози що стікають по твоєму обличчю дівчини жінки жінки що часом губиться і не знає добре чого хоче але прагне бути солодкою як вишня це букви це слова це буває іноді так

дурні інші такі ясні вони йдуть зсередини з сядвом я не знаю чи викликають вони фурор але я відчуваю печіння рани подорожі до твого інтимного це переломний момент прохід у твоєму світі і я бачуглибоким поглядом Я знаю, що ти відчуваєш Я знаю, чого ти боїшся Я знаю, чого ти хочеш У ці дні, в ці ночі самотності є пристрасть є бажання ти закриваєш очі ти відчуваєш ти боїшся ти хочеш і я думаю про твою щасливу і нетерплячу посмішку, яка чекає на когось сміливого вони беруть вони крадуть вони вторгаються, але не беруть мене, яка належить тобі наша мрія наша зустріч на березі річки я посміхаюся ти граєшся з каменем під водою яка рухається і рухається камінь твердий але ти і вода чисті володарі найбільшого божевілля якщо я сідаю я розмірковую я пишу між рядків в уяві як риба в акваріумі де нічого і нікого але не втомлюється дихати насичуватися киснем і шукати свободи плавання одного дня без акваріума щоб тримати його а потім мріяти привіт я бачу тебе там я питаю як ти я більш-менш ти кажеш я слухаю і думаю чим більше я бачу тим більше я бачу аіs of тебе менше я бачу занадто багато ніколи менше я бачу і відчуваю те, що тебе турбує і не залишає твій позитивний і творчий розум але це ніколи не було негативним це було конструктивно я п'ю каву я втрачаю віру хтось хапає мене я відчуваю пазурі що захищають мене хтось хто ніколи не забуває мене і каже мені що ти є так я хочу щоб ти був щасливий щасливий і задоволений як і завжди щасливою і задоволеною, як і всі інші - ось чого я бажаю цій популяції в еволюції, щоб була пристрасть я дивився вперед і бачив тебе, це було чарівно, це була магія все, чого я хотів - це ти, тільки ти, тільки я і ти, як ми були щасливі я дивився на дощ, який падав і об'єднував нас мокрих і закоханих ми всі були затоплені цими краплями магії і всім, що передавалося, було радістю щоразу, коли я відчуваю, щоразу, коли я

пишу, це те, що я бачу, що пам'ятаю, що бачу і що бачу тебе завжди попереду, у майбутньому, у сьогодні, і в сьогодні, і в майбутньому... Я хочу - я хочу...

ти назавжди щоразу, коли я думаю, я бачу тебе зі мною пуп до пупа губи до губ тіло до тіла поєднані більше, ніж друзі завжди це було щось, що я бачив і не говорив це було щось, чого я хотів і відчував щось сильне зв'язок без страждань я помістив тебе в моїй уяві це було створення чогось прекрасного в відтінках жовтого, як сонце, що ніколи не гасне і випромінює енергію цілий день коли я вимикаю світло, стає темно, все незрозуміло я входжу в цей вимір є темна причина є темрява немає причини немає причини немає причини є темрявати в моїй уяві це було створення чогось прекрасного в жовтих відтінках, як сонце, що ніколи не гасне і випромінює енергію цілий день коли я вимикаю світло, стає темно, все незрозуміло я входжу в цей вимір є причина темрява немає мотивації є уява небуття порожнечі того, що не можна побачити все проектується в темряву стіна є уявою перешкоди опускаються гірше ніж щупальця шоу починається я вмикаю світло завіса піднімається до якого часу

Я йду уві сні ти думаєш але не думаєш так само як ніщо не є однаковим розум мислить по-різному у різних людей ти думаєш я теж добре мислю! Ми думаємо і діємо завжди тільки одна істота, яка має статися як я бачу темряву я пасажир не світла любові доки я цілий я відчуваю частини тіла сплячими емоції розбиті тоном звуком який каже мені розслабитися підкреслений і поглинений вухом я знову з'являюся не засинаю але може краще забути щось щоб зняти напругу пульс я зупинився зв'язаний переналаштований можливо це вже в минулому я звільняюся і заспокоююся але завжди є рішення питання я не реагую але дію я беру ситуацію під свій контроль ось добра нагода покінчити зі стражданнями.

Я думав, що мені наснився сон я прокинувся і побачив тебе уві сні це було схоже на казку ти була тією, хто мав

більше чарівності більше краси повітря принцеси ти була
моїм натхненням це не була уява я був твоїм лицарем
твоїм воїном для тебе я йшов на будь-які дії без
обладунків захищаючи своє серце ти спала ти відкрила
рот ти заснула я думав про тебе притулившись до твого
боку

лежачи я попросила поцілунку ти задовольнив її бажання я хотіла бути з тобою я бачу тебе спокійною пелюсткою лілії твої парфуми спокушають мене ведуть мене до твоєї зустрічі у мене паморочиться в голові ми на твоєму даху бачимо зорі я притуляюся до тебе і навіть гублюся ти змушуєш мене посміхатися ти змушуєш мене відчувати це так добре відпустити мене за межі немає нікого ти такий ніжний один серед більш ніж тисячі або краще нескінченних це так прекрасно те що я відчуваю до тебе більше ніж це можливо відчути це відпустити себе за тобою для твоїх чар для твоїх радощів.

ти такий милий ти малюк, який вже ходить на ніжках ти такий солодкий ти друг я хочу, щоб ти був зі мною ти веселий ти найкращий ти найкращий ти все, що я хотіла і бажала для прекрасного сина ти дуже люблячий ти дуже усміхнений ти симпатія ти найбільша радість ти мій син ти мій світ неслухняний неслухняний хлопчик ти ти Тіаго мій син ти мій хлопчик мій милий і класний хлопчик ти чудовий цілий день твоя усмішка, твоя посмішка, твоя радість - це чарівні енергії чогось чистого ти перестрибуєш через стіну ти перестрибуєш через паркан ти приходиш до мене по цукерки ти приходиш і даєш мені свій пудинг ти такий солодкий такий милий цілий день ти завжди усміхнений і готовий піти на вулицю, в сад ти хлопчисько бешкетник ти мені подобаєшся і ти мені подобаєшся я хочу щоб ти знав що я завжди хочу щоб ти був поруч зі мною

Я мандрував під хмарами я літав під небом я був на планетах на Марсі і на Юпітері на Марсі я вирішив кохати тебе і на Юпітері я хотів тебе і ось моє єство летить від пера до планети там була сила там була енергія там була радість це було щось що передавало це було кохання у формі квітки воно мало силу сонця воно рухалось як соняшник воно мало власну волю у безперервному

пошуку чогось палаючого це була мрія це було
завоювання це була мета все з пристрасстю без виміру це
було грандіозно це було дивно

нарешті дуже коханий я виглянув у вікно я помітив горизонт я провів поглядом по пагорбу я подивився вперед я побачив твою зірку вона яскраво виблискувала я підняв очі я побачив місяць вона була моя і твоя це був пейзаж це була подорож я бачив тебе подорожуючим по землі і під водою я супроводжував тебе ми подорожували ми підкорювали один одного по землі і під водою це було тільки місячне світло.

Саудаде - це хотіти - це бажати - це любити - це думати - це відчувати - це сумувати за тобою - це хотіти, щоб ти був тут - це бажати зустрічі - це любити тебе - це завжди думати про тебе - це відчувати твою присутність.

Я відчуваю, що хочу щось створити, але дуже туманно уявляю, як створювати і трансформувати написане для того, щоб хтось міг прочитати. Я не знаю, що, але знаю, чому, але мені бракує натхнення. Я маю прийняти цю ситуацію, коли я пишу і маю що читати. Я починаю думати, що спробую відпустити, що здамся, бо цього нелегко досягти.

Якщо раніше можна було розповісти про пригоди чи нещастя лише за один день або за 1 рік, то сьогодні, через 1 рік, я бачу, що 50 днів - це 365 днів на рік 7 днів на тиждень 24 години на добу, і ось трохи з 50 днів моментів для цих 365 днів на рік, деякі дні тижня і деякі хвилини для 60 24-годинних моментів, нарешті, живіть моментом!

Я був абстрагований, я пішов туди, я прийшов, я був поглинений, трохи скручений, це було трохи дивно, але це був не сон, я не спав, готовий кинути кубик, який лежав прямо перед мною.

відповідно до того, як працював мій розум, я уявляв, і, перш за все, це було щось, що я створив, а потім я повинен був жити з моїм буттям, а це і є життя і буття.

Знаєш, що? Є речі, які перетворюють речі, це вже щось, і річ, яка була річчю, провокує п речей, але коли? Коли вона трансформувалася і це дійсно була річ, яка вже була чимось, ну, життєвими речами!

Це був туман під тими, хто летить, це було повітря, щоб дихати, це було бажання перемогти без страху, це було місячне світло над морем, я був капітаном, у мене було все під рукою на борту корабля, з'явилася картина виграної битви, це було досягненням.

якби одного дня це сталося о, яка радість, хтось сказав би я зачиняю двері, відчиняю вікна і безстрашно лечу під рай є ті, хто несвідомо виносить судження я увічнюю себе за взаємною згодою є вільні ноти, в атмосфері в дуже гарячому місці є лілії, є чорнобривці хочеш є мокра земля, вологість на стелі, тьмяна і безпорадна лампа тримаєтьсянапруга зростає бувають важкі моменти, навіть складні, але ніхто, але ніхто не знав того, що тільки один розумів і розумів як бути самотнім у натовпі це одне але жити не існуючи і перш за все хотіти жити я посміхався на миті я плакав від жалю я писав те, чого не розумів але перш за все я відчував я бачив все і нічого я дивився тому що потім плакав тільки тому що віддавав себе і ніколи не покидав тебе але я нічого не знаю і ось він парфуми які розширювалися і розпалювали гострий біль пристрасті прийшов час сказати ні просто тому що тоді щось існувало щось рухалося в жилах кров текла іноді далеко від серця яке не качало це було просто щоб мати уявлення як пристрасть б'ється сильно і потужно навіть в душі жебрака перш за все це були люди і мали розум бо вона чогось боїться вона відчуває нарешті

завжди є кінець і початок я думаю я заслуговую на це

це не для мене і не для тебе це для нас обох бо ми любимо а також відкидаємо щось що закінчується щось що народжується цвіте і росте що все одного дня існувало а за секунду зникло так було все що відбувалося не тільки тому що хотілося прожити один день і ще одну мить завжди непостійне не будучи дуже важливим це була мить це був час в невдачі це було і перестало бути достатньо було вірити іноді щоб відродитися як міг дивився і не уявляв це була істина в ніжному віці що саме вона демонструє якщо в акті одна дія підкорення серця плід уяви це був зв'язок без нічого і нікого хто б сказав ні те що сталося було чимось чого я боявся все що тремтіло не було даремно це було як хтось проходить повз руку зі шваброю завжди є хтось на боці ні бо тоді треба сказати так навіть думаючи ні це не правильно але так є ні і так було завжди ніколи не хотілося але іноді так перетворювалося на ні ось вона щирість боротьба за свободу діяти з правдою ні є ні і так тому що я не є і я не є тільки за те що хочу бути живим тому що я є і я був вже тоді коли думав що я є читати розширювати і писати спати я біг коли йшов і був нерухомий я був у русі плід вільного і розумного мислення я був уважний до руху я йшов і йшов тільки тому що любив я є навіть якщо мене немає в цьому світі люблячий я не вірю в забобони я вірю в людину і її винаходи питання припущення уяви ілюзії бути з іонами чи протонами навіть створювати ракети світло в енергії і те що людина не бачила але створила без поводири пішла і отримала це було людина була така вульгарна тільки уявляла і створювала там був сенс не шосте почуття як казали але це було настільки реально що це відбувалося коли вона хотіла.

Якби ми жили миттєвостями, будь то

красномовним чи навіть теплим, ніхто не скаже, що любов - це біль, який завдає болю уявіть собі любов без болю, бо якою б вона не була, вона потребує палкості з сьайвом подиху, довшого, ніж ви можете собі уявити істина полягає в тому, щоб любити і віддавати, навіть страждати, навіть не бачити, але перш за все відчувати і завдавати болю любові, навіть не бачачи, але перш за все бажаючи захистити свою любов від болю, захист, який створює стосунки, що впливають з емоцій, любов без причини, бо тоді біль йде з серця у твоєму погляді я бачу море, яке лише поглядом змушує мене любити вії б'ються об пісок сльози котяться хвилями я бачу піщаний пляж з мушлями я натикаюся на зірки крик, зернятко, так моє серце живиться.

Якщо я страждала то тому що не бачила і не розуміла того що пережила усміхнись соняшник підбадьорся і прикрась себе сонячним промінням звільнись звільнись і покажи свою красу яка задуха яке божевілля які страхи які страхи у кожного є трохи це було щось що зворушило я не бачив як це сталося це була мука довга мить як я міг зустріти шепіт тепер він не сміявся бо хтось побачив людину яка на мить спіткнулась тільки тому що подивилась і залишила там те що ніхто не помітив Чому тиша? Я страждав від чогось, чим жив і страждав, що відчував, ніч була холодна, я повернувся дорогою з усім і ні з чим, де ніхто ніколи не був, але як людина я не досягнув мети, якщо у твоїх очах я бачив упевненість, я діяв чітко і вправно, а тепер для невпевненого ти не дієш, ти помилявся тоді я дивився на стелю і все здавалося мені безлюдним о який біль о яке сумне і тривожне видіння подивись на мене славний в ту годину коли я падаю на підлогу тільки тому що я впав і я спустився в смиренності всього що існує в людстві тиша тривожний голос тривожної тиші того хто за те що мовчить стає

щасливим я прокинувся в день який я втратив для себе
сказав що це не була радість

те, що я відчував, що завтра все стане краще - це те, чого я хотів, тільки тому, що є людина, яка сумує.

У темряві самотності простягни руку допомоги, не відмовляй братові, бо не даремно він торкається твого серця, якби воно було самотнім, то не було б жалю

На цих каменях я сиджу і пишу для тебе те, що ніколи не забуду, твою посмішку, твоє товариство - це те, що я завжди відчував, коли залишався на самоті, час від часу я думав про тебе, коли мені ставало добре від одних лише спогадів про тебе.

Щоразу, коли мені сниться сон, я прокидаюся, дивлюся на себе і запитую себе, чи все так, як я собі уявляв або думав, чи я просто подорожував уві сні, нічого не будується, нічого не змінюється, це хибне сприйняття, тому я рідко бачу сни, це розчаровує, коли прокидаєшся, а все те саме, без змін, врешті-решт, чи сниться мені сон, чи ні, все лишається тим самим.

У сумній і мізантропічній нічній атмосфері, мовчазній і мовчазній, дуже мовчазній, є, однак, зірка, що світить, місяць, що світить, щоб освітити навіть у найлютішому і найжорстокішому середовищі, є надія, хтось, кому можна довіряти, істота, яка підбадьорює нас і тягне нас вгору, друг, той, хто дивиться на нас з байдужістю без віри не дивиться на нас з любов'ю завдає нам болю чомусь не вірить в те, що може бути другом і хто дивиться тільки на свій пупок він теж колись відчує різницю хто є другом друга і відчуває віру в любов навіть в годину болю ким колись стане людина ніхто не зможе сказати, якщо скаже не знаючи, тому що людина завжди робить щось інше, це вкорінене в її способі життя, від моменту народження, щоб вирости і врешті-решт померти все, що зробила людина ніхто не міг передбачити і навіть

знав, навіщо він це зробив, це людина і її буття.

Я побачив у твоєму погляді якийсь блиск, щось запалило його, він був інтенсивним і мав причину, причину кохання, я подивився ще раз, він продовжував сяяти, погляд підкорював мене, він сявав, як блискуча і сильна зірка, яка захопила мою увагу, це було прекрасне відчуття пристрасті, коли я бачу, де я хочу бути, я хочу, щоб ти пішов зі мною тим самим шляхом, на цьому пергаменті написано, що ти мій друг по плечу, той, з ким я хочу бути завжди і завжди, я тужу за тим місцем, яке ми підкоримо своїм місячним світлом, з тією самою зіркою, яка світитиме нам завжди.

Я не розумію або навіть просто не знаю цього достатньо, щоб зрозуміти, щоб зрозуміти, щоб знати, тоді так, я міг би сперечатися, я був би просвітлений тим, що сталося, я був поза тим, що сталося, я просто хотів би знати, де це почалося і, нарешті, закінчилося я хочу, щоб ти знала, що, незважаючи на все, що може статися, чий кінець я не можу передбачити, я не забуду тебе і що ти завжди можеш розраховувати на нашу любов у будь-якій ситуації, тому що це не тільки пристрасть я зазирнув у темряву побачив глибину ночі час розслабитися зробити голосніше музику в радіоприймачі, а ніч - моєю супутницею, з якою можна ділитися найбільш делікатними відчуттями, бо вона добре зберігає свої таємниці, я люблю називати її мовчазною ніччю, бо вона завжди має гарний слух, але мало говорить, хоча завжди підступна, і тому я щасливий.

Як жити в полоні цілого світу ковток свободи щоб зняти тривогу це відчуття в'язниці посилює напругу нерви миготять так що інші не бачать дивіться які пута на нас розв'язуються як це бути вільним і природним до чогось більш банального чи чуттєвого навіть не уявляв як це

працює як це працює

писати і мати щось, що уявляло і представляло моє буття, звичайне буття, відчувати і бачити, як я пишу все, що проходило через мій розум, було приємно, сподіваюся, що і вам, коли ви читаєте, буде так само.

Ця самотня позиція, індивідуальна і без долі, ця дезорієнтація, яка штовхає нас до забуття, до повної втрати почуттів, дихання, бажання вірити, це те, з чим стикається кожен, коли живе, один погляд, одне зітхання, сигаретний дим розширюється, один вдих за іншим, я дивлюся на годинник, хвилини минають, сигарета повільно згорає, для чогось, що я шукаю безперервно, з цієї миті, ще один вдих, слово перед тим, як мине година, я сподіваюся, що ця залежність пройде одного дня це сталося, що пройшов чарівний плід зусиль наполегливості позитивного настрою, це було щось хороше або навіть виняткове, це було б оригінально, якби таке з'явилося в природі хотіти і бути кращим і більшим, ніж! Переможець і всеперемагаючий нарешті підкорювач світанку в тиху ніч все в моїй руці без улову все ілюзією з наступною умовою бути щасливим або навіть дуже щасливим тільки тому що я захотів

А оскільки все залежить від того, як ми відчуваємо речі сьогодні, в цей день будь-якого століття, я схильна до щастя прожити те, що не прожила, послухати те, чого не чула і побувати там, де не була. Ну а відродитися, щоб жити, щоб перетворити звичайне на щось невловимо незвичайне - це вже присутнє в несвідомому, те, що не бреше нам. нехай воно стрибає і нехай літає в почуттях уяви нехай серце б'ється сильніше, щоб досягти враз

Найвища свобода людини, яка не судить себе за своїми вчинками - бути - це жити вільно.

Одного разу я їхав занадто швидко, я розбився і залишився позаду, тому я почав знову з натхненням від невдачі і впевненістю у відновленні, я наполягав і жив так, ніби не було іншого шансу, я зробив повільний, але твердий і переконаний крок, я повернувся до найбожевільніших перегонів у світі, перегонів, які називаються життям, саме за неї я боровся і досягнув мети, щоб бути щасливим, щоб зайняти хорошу позицію на фінішній прямій...Я побачив, що боротьба наодинці - це необхідна свобода, а це сестра самотності, тому що я завжди стартував наодинці, стоячи з першого і останнього місця. Бути першим і останнім можливо лише тоді, коли ми біжимо наодинці. Це був дух боротьби, але ми ніколи не буваємо самотніми, і у нас попереду життя, і це біг заради життя і бути першим і останнім, коли ми починаємо цикл, природно, що ми стартуємо останніми, але є моменти, коли ми стаємо переможцями. Це життя, коли ми в одних місцях перші, а в інших - останні, але ми не зупиняємося, і в ньому не буває переможців, бо в гонці життя не буває переможців, бо в гонці життя ми постійно виграємо, але в той самий час ми завжди втрачаємо... І в цьому - боротьба і перемога в житті!

Захоплений дозвіллям, я медитував, прирівнював і врешті-решт став на бік неспокою людина стає нещасною, коли не живе на самоті, коли не витримує спокою треба шукати щастя, воно приходить зсередини, бо людина нетерпляче шукає чогось, що приходить ззовні, що ж, цей неспокій робить нас сумними терпіння самотності та спокою зміцнює нас, якщо ми вміємо жити з собою, ми досягаємо повноти, щасливий той, хто нічого не шукає, бо знайшов себе не думайте про це як про аутизм, бо найбільше щастя - в нас самих.

6t там... 6t там, де ви не просите... 6t там, де це не так

Мені потрібно... Бути поруч, коли ти мене хочеш... Бути поруч, навіть коли мене немає... Бути поруч, коли ти мене не відчуваєш... Бути поруч, коли ти мене кличеш... Бути поруч, коли ти думаєш про мене...# Я поруч, коли ти уявляєш, я поруч, навіть якщо не хочу бути поруч, я поруч, коли ти кохаєш, я поруч, бо ти існуєш, я поруч, бо ти мрієш про мене, я поруч. ...я думаю про те, щоб бути там...

Якби одного разу я побачив тебе, і подивився на тебе, я б сказав, яка цікава дівчина, у тебе було щось яскраве в очах, весела та іскриста посмішка, ти була жінкою, яка хоче красивого та чуттєвого, ти була тією, яка спокусила мене, і яку я коли-небудь хотів тільки за те, що я відчував, тобі подобалася магія? Це було моє повсякденне життя.

Одного разу я уявив собі все це просто для того, щоб бути, я не знаю, що я скажу пізніше, щоб написати було інакше це було дійсно страшно, що мріяти бути і не знати, що станеться я намагався описати те, що ніколи не побачу закінчилася тут подорож про той світ тиші, який існував і від якого хтось страждав я думаю, що ніхто не повинен робити тільки за те, що робить те, що інші не роблять через брак мужності не діють, але вміють ігнорувати благополуччя когось, хто не може дивитися і бачити кидайте палити і думайте! Я гашу сигарету, починається сутичка, як ліки від бажання, що залишилося.

Я пишу, щоб виганяти і творити. Через дві хвилини починається правда про те, що ти пишеш і маєш щось інше, що не є тобою. Я відчуваю, що я не здатний, з іншого боку, я відчуваю себе воїном того, що має більше правди, завоювання. Минає 16 хвилин з моменту гасіння сигарети, бажання розпалити її знову

зростає. Все проходить, коли відчуваєш, що відбувається.

Я думаю, що вам доведеться почекати. Від слабкості до бажання перемогти все прийде, як захід сонця. Я існую в постійному контакті з бажанням. Я думаю про півгодини за годину, коли бачу себе, і відчуваю, як мені хочеться випередити час. Подорожуючи в секундах, хвилини схожі на ракети, що святкують кожне просування вперед. Я відчуваю легкість, думаючи про те, яким буде наступний крок, якого я досягну. Ось крок назад, бо з'явилася сигарета. На 35-й хвилині я хочу все виправити.

Він не думав, діяв механічно і процедурно.

Я мав такий доступ під час гасіння пожежі.

Я перепозиціоную себе у миттєвості, у спонтанності творення. Слова, фрази з дією і зв'язком. Я чую по радіо, що план може бути скасований, я розмірковую і відчуваю, що у мене є північ. Ще 45 хвилин і ось ще одна сигарета, думаю, звичайно! Все, але майже все, змушує мене думати, і з цим треба боротися.

Це година з результатом 20 років на 30, які я маю.

Як ми живемо 66% нашого життя, думаючи про 100%, які можуть дати нам 33%. Це було складно, але зрозуміло.

Якщо я дійсно прагну, я повинен боротися і вчитися, щоб досягти успіху

Це нелегко, я вже майже не курю "одну" сигарету. О першій годині ночі я пішов маршрутом, який не має жодного проекту.

Логічно, що я буду курити над цією ситуацією. Моя натура повинна була містити в собі чистоту.

Минуло дві години 03 хвилини, і тоді я подумав.

Мені вдасться вийти, щось вийде. Я почала з посмішки, з думки, що щось вийде.

Найлегше було б здатися, але я збирався
наполягати на своєму. Я зміцнів і все, про що я
міг думати, це про те, що я виграв.

Щось не не природним. було ненормальним.
Як я буду роздумувати, найкраще
прикинутися, що ти спиш.

Воля прийде, але я не втечу. Я без світла, але енергія
ніколи не вичерпається.

Я відчуваю мерехтливу силу, яка ніколи не засліпить
мене. Я змінюся, з цього я без вагань перетворять все.

Я йду, і я знаю, чому я йду.

Тиха, банальна сигарета, щось нерішуче, ніж дратівливе.

Коли одного дня прилетить чайка, я попрошу її
повернути тебе, я мав те, чого не хотів, коли я нічого не
хотів, я втратив усе, як би я був без тебе, я загорнув опис
у цю пристрасть, у мене було велетенське кохання, яке
завжди скачало, коли я думав про тебе, я бачив, що я
втратив тут, а ти там, як я хотів бути вулканом, ніби це
струшувало твоє серце, це велетенське кохання, яке
завжди тріумфувало скрізь, де б я не був, глибоке
бажання, яке виходило з мого світу, я завжди хотів тебе,
ще більше, коли ти сміялася, погляд щастя був сильніший
за всю електрику, через яку проходить весь струм, що
зв'язує нас і ніколи не розлучає ніколи не мав наміру
випадкового зіткнення уяви міст під річкою, де бруківка
більше нічого не означає я побачив вулкан і побіг, і
сховався я прочитав на клаптику паперу слова солодкі як

мед літери не були нісенітницею мали сенс і були поховані в минулому те, що вітер думав і дмухав, що обличчя розфарбовувало

пензлем по нелюбимій картині, ви були тією частиною мистецтва, яку намалювали на полотні, це була саме вона.

Цифра

Я побігла, побігла, але він схопив мене і потягнув, потягнув за собою.

Проклята фігура, яку ти навіть не бачиш, але яка сама себе поширює. Він є невпізнанною фігурою досвіду привидів. Фігура пробурмотіла: ти боїшся безликого чоловіка!

Так, - відповів я з деяким острахом. Не бійся, бо я існую тільки в присутності світла.

Я говорив про світло та енергію, але ніколи не говорив про чоловіка, обличчя якого я не знаю, який з'являється і зникає, не доходячи до його статури.

Тінь - це істота темряви, яка не може жити без світла. Дивна ти тінь, що ховається в темряві і в тиші. Але ти виходиш зі світла і з тим капелюхом, який ти носиш безликий, чорний. Я піднімаюся до небес, я збільшуюся від спотворення твого погляду і метаморфічного світла. До неба я сміюся, як ніхто інший, я сміюся повітрям султана і повітрям розгубленості, я відповідаю зі швидкістю чорного неба і згущуюся до краплі кришталевого і гострого дощу. Але для людини без обличчя вода пронизує моє тіло, а мій власний плащ не намокає. Бо він зроблений з тіні. Ці фігури уявного були відтворені мною, щоб відлякувати в тиші ночі тих, хто тікає від темряви і шукає світла.

Я тіньовий друг нещастя. Все зло фігури полягає в тому, щоб не

існувати.

Це зниклий привид.

Крик як форма життєдайної насолоди виходить із затьмареної душі,

Відчуття захисту для інших і страшенне гудіння в душі.

Той, хто піднімається, не завжди падає, але піднімає містифікацію до зухвалості.

Насправді ви бачите підйом, а не падіння зі скелі.

У височині хвиль, де зелень лежить, а блакить зникає.

Червоний колір постає як попередження про принципи інших.

Темне, похмуре, легковажне не завжди присутнє, ніби загострюючи відчай пронизливого, безмовного крику.

У цих словах йдеться про зустріч з надприродною магією, яка включає в себе пристрасть.

Без підступу, літера за літерою вибудовується літературна стіна слів і постає неминучий факт... де течуть письмо і сльози незламного задоволення, буття якого не протистоїть, а ніби відроджується і виринає з пролому в антарктичній кризі, що відштовхує саму магію буття серед чудесних істот і ніби випорожнюється у палаюче вогнище бажання виголосити те, що вже давно оголошене. Він пише і переводить у свою душу рельєф машини творіння. Між рядками і висловами - те, що думає один, а коментує інший.

Запаморочення.

Початок, прірва, бо час не ефемерний.

Паралельне падіння невдалого старту, я охолоджуюсь. Навшпиньки баланую і стрибаю, пірнаю. Я не скасовую себе, я стрибаю і уявляю запаморочення. Серце швидко калатає, чомусь я уявляю, що подорожую. На передньому плані я бачив усе життя за секунду, коли я ковзав у повітрі. Це було вільне падіння, падіння від удару об землю... крізь мокрий асфальт, що блищить на дорозі, я вдихаю крижане повітря! Мокрий асфальт, який я відчуваю, прохолодна вода, що сяє в темряві, нагадує мені про яскраве і мерехтливе небо, і ось наскільки сильною була та земля, настільки сильним був той удар, що зруйнував би те, що мало відбутися. Годинник зупинився і увічнив момент його думки. Зі швидкістю, що перевершувала швидкість вітру, він пірнув, закрутився і пішов вгору, вгору, назад до попередньої миті, щоб не було потім, я називаю це висотою падіння, на якій він впав, запаморочливо здіймаючись вгору.

Гордість відчувати я бачу як страждав інший той хто відчував і те що інший ніколи не бачив в чужій шкурі сподіваюсь ти ніколи не страждатимеш дух допомоги і взаємодопомоги піднімається на стежках є валуни це ті перешкоди які піднімають гордість народжується в мені віра бо світ прийшов боротися до кінця і пильнувати тебе і врешті-решт бути і йти вглиб назустріч іншому і його світові фехтування в мистецтві фехтування є удари наносити все проходить через відчуття удару вістрям меча боротьба страждання мимоволі, що передає силу перемоги і володіння і ось, сяє переможець і переможений, коли падає, відчуває біль, але піднімається і перемагає борець, який перемагає біль уявляє себе на вершині останнього акту і мигцем бачить славу переможця і переможеного всі, хто бореться, заслуговують на жадану перемогу.

Того ранку

Це був легковажний і тривожний світанок, який не
сльозився.

дуже далеко від безмірного плачу який мав сенс на зволоженому обличчі розвиднілого ранку вже ніч передувала минув час виникла жалоба і сказала бути уважним до сонця яке прийде і яке випарує сльозу яка капала і світ з хмарами сказав посміхнувся просто вражений я вирішив вирішувати за те що прийдеЯ вирішив вирішити за те що має прийти я збираюся контролювати і це воістину випробування рішення було прийнято воно не з'явилося з нічого я збирався зуміти вийти з дна відчуття що я відчуваю година звичок ось-ось піде мужність і наполегливість живили мене надією безодня прояснилася і з туману і зрадливого вітру з'явилася воля завоювати те що я досягну.

Удача повинна була запустити себе сама, час любити себе і прогресувати в боях і битвах неодмінно, це був вірний постріл для наступних днів, я вдарив по стрілці, прочитав години, хвилини і секунди і звільнився, як за помахом чарівної палички, це було те, що я побачив того дня щасливим і задоволеним більше, ніж багато людей, це було інакше, це йшло від розуму, безумовно, це повинно було статися, це повинно було привести до простого результату.

Інтернет

Я серйозно подивився на своє оточення я побачив пейзаж і він не був потворним я подивився на суспільство я побачив павутину де все, але все пов'язане і я уявив собі павука як сюжет справжньої драми смерть була візитом павука і павутина була для неї своєрідною вечерею яку павук взяв собі. хто найбільше страждав і найменше тжав, він жалив людей і ніби присипляв їх цей пожирач діставав усіх одного дня мені приснилося, що той, хто загинув у його павутинні, був потворним павуком смерть перестане існувати і смертність відступить це була

мрія бути безсмертним, не боячись павутиння, павука і життя, якому ми всі піддаємося, але тільки від нас залежить, як ми його побудуємо.

Якщо можна бути добрим, щоб життя не стало потворним, мати волю до життя і бачити в павуку не кінець, а кінець циклу суспільства/павутиння, яке завжди будується, то будівництво павутиння було еволюцією, і для павука немає рішення, залишається тільки павутиння, потворний павук і моя уява.

Кав'ярня Luzes між ледь згаслою сигаретою та підсмаженою кавою, в якій я перебуваю, є повітряним та відвідуваним місцем, де люди з'являються звідусіль, де я бачу себе в майбутньому, щоб створити зв'язок у цьому просторі, де я буду писати та матиму мету, яку я сподіваюся досягти приблизно за 2 000 годин.000 годин, з яких приблизно по одній годині на день я присвячую себе цьому простору, який точніше називається кафе вогнів, де я сподіваюся висвітлити між рядками моє повсякденне життя Я відчуваю розслаблюючу енергію, навіть якщо це на мить, я буду підтримувати щоденний процес написання постійного створення, блукання, мислення та написання - це те, що я знаходжу захоплюючим і складним море Я уявляю себе між морями на дні мого світу, там є життя! Я пірнаю в океан письма, де бачу чорнило, яке капає, створюючи між красивими рядками тексти, фрази, вірші або навіть прості роздуми без особливої уваги чи поспіху, навіть напруга існує, так, наміри в моєму океані полюють на літери з гарпунами, щоб досягти глибоко в серця, які відчувають різноманітні емоції, відчуття, але головне - це зануритися в наше море і, перш за все, любов до різних морів.

Я запалюю ліхтар енергії до енергії і тоді освітлена порожнеча гасне, з відчуттям наповненості в мені прокидається нескінченне бажання. Буває, що світле полум'я освітлює день, який проходить повільно, дуже ліниво, це легке пробудження блискучого погляду і ніби завоювання народжується в присутності знання

видихати густі парфуми, інтенсивні і заразливі, запах, від якого відчуваєш насолоду, коли вдихаєш, і як добре щодня дихати ніколи не однаковим повітрям посмішка посмішка, яка не завжди точна, але яка робить тебе красивою стримана, інтимна посмішка ознака радості і балування, наче зачарування позачасова радість, дуже природна і невимушена, коли ти посміхаєшся мудро, на мене падає сяйво, яке хитро не бреше, і коли воно торкається мене, воно приголомшливо інше, я на мить замислююся, як насправді виникає щастя з подвійності веселої посмішки і погляду, сповненого блиску, як я іноді відчував.

Фадо - це фадо, це доля, яка позначає тугу без далекого віку, пустелю, але дуже близьку до спраги бачити тебе, бажання хотіти лише належати тобі, відчуття, що не все, що я відчуваю, я пишу, але я відчуваю те, що я пишу.

Так просто, але не применшуючи, моє серце чує слова вітру. Якби вітер приніс тобі слова, я б написав дощем те, що хотів би сказати тобі на листівці, намалював би сонце з його променями і сказав би тобі, що ти - моя енергія і що для тебе моє сонце завжди буде світити, навіть у ті дні, коли йде сніг.

Думати, рефлексувати і діяти чи не діяти - це не виражається, це відчувається, а оскільки відчувати і не виражати важко, іноді достатньо просто існувати, але рефлексувати перед тим, як реагувати, ніби відчувати, обробляти і робити вигляд, ніби контролювати думку, діяти чи не діяти нехайно.

Це відчуття після роздумів, а потім реакція, яку ми можемо не відчувати, а іноді й не реагувати.

за те, щоб замовкнути думку і залишитися лише для присутності, яка означає бути.

Перешкода не буде перешкодою саме шоу перемагати не боячись іноді ми відчуваємо біль але це важливо жити і боротися розвивати себе іноді це рости і вчитися в боротьбі за життя ми завжди повинні реагувати на втрату, на нещастя долати перешкоди це максимізація себе в подоланні це максимальне задоволення перемагати і давати нам належну цінність долати себе і отримувати цінність вчитись на поразках і нарешті перемагати це суть життя.

Морський вихор вода котиться в морі, пісок перетворюється крапля за краплею піщинка за піщиною вітерець котиться по землі, я хапаю однією рукою краплі океану іншою пісок морського пейзажу це неосяжність занурена в руку розхитується, звільняється і розширюється відчуття того, у кого все було в руках але не все є і не все досягає іноді вислизає між рук те, що ми тримаємо в серці і відчуваємо в руках все має емоцію і підступ, що виникає утворюючи вихор.

Не те, щоб те, що я вам скажу, було правдою, але й не абсолютною брехнею!

Пекучий біль втрати. Де, але де ти? Що я зробив?

Мені не снилося, бо я не сплю і чекаю.

Ти прийдеш, ти врятуєш мене від цього шуму, який забирає мене, розриває мене на частини, розбиває і розбещує мене і каже, що тебе немає! Там, де я є, я хочу більшого, я не можу витримати просто бути і дихати.

Я йду вздовж фронтів, а тут щось не дає мені

рухатися вперед.

Тому що я ходжу туди-сюди туди, де я навіть не перебуваю або думаю, що перебуваю.

Я хочу втекти, кидаю сигарету, вона вдаряється об каміння і спалахує.

Моє серце схоже на цигарку, яка гасне, поки не захоче знову запалитися, ти будеш тим, хто затягує і розв'язує її. Тому що я не хочу, я не хочу більше бути вільною ниткою, яку зав'язують, не хочу більше затягувати.

Я не хочу бути тим, що ви про мене говорите, я хочу бути тим, що я відчуваю.

Цей сліпий вузол, хіба ви не бачите, що він душить, затягує і руйнує. Цей вузол розірветься.

Все повертається до нуля. Я хочу бути просто 0 без жодних логічних наслідків, я не хочу бути позитивним чи негативним, але ви наполягаєте на тому, що я маю щось робити і відбуватися.

Дозвольте

мені. Чому я

плачу?

Я не знаю, але сльоза завжди знає, чому вона падає і звільняється, я також знаю, чому я іноді потрапляю на чужі помилки і чому я тримаюся, не відпускаючи.

Хочеться плакати, хочеться відпустити. Ця гіркота почуттів, яка залишає мене з гарячим холодом, від якого я тремчу, але це варто того, щоб плакати, і сміятися, і відчувати. Кінець подбає про кінець, до якого приходить сльоза, що не виливається, але завжди наготові і капає на обличчя сльоза байдужості.

Я думав, як ти. Такий банальний, такий схожий на те,
ким ти себе вважаєш, ти - шаблон.

Мені байдуже, на що я розраховую, я хочу побачити те, чого ви не можете мені дати, і те, що мені потрібно, - це не ви.

Я хочу себе. Я хочу тебе таким, яким ти завжди був, таким, яким я думав, що ти був, або таким, яким ти не був, і яким ти сам себе змусив стати.

Я - це я.

Не знаю, як я почав цю історію, думаю, мало хто влучить, але у мене немає ні стріли, ні лука, не кажучи вже про мішень.

Я не цілюся, я навіть не хочу поцілити, я відчуваю, що те, в що я влучаю, - це я сам, стріла застрягла в моєму серці, звідси мій біль. Самотнє серце, пошрамоване ударом, який не оживляє його, біль надто сильний, щоб його можна було накачати силою волі.

Я не вільна. Я ніколи не буду повністю вільною, я люблю свою свободу, але я відчуваю себе зв'язаною, тому що він має любов до мене.

Чому вони мене люблять?

Чи люблять вони. Хочуть бути вільними і прив'язаними до когось. Я хочу відчувати себе самотньою і непоміченою.

Я не хочу нічого розуміти, не хочу ні про що думати, тому що ви вторгаєтеся в мене, я хочу дистанціюватися від того, що наближається.

Я не хочу любові, яка, як кажуть, є свободою. Я просто хочу відпустити те, що в мені є.

Страждання, втрата. Він був і його більше

немає. Я прийшла в момент, не

відчуваючи, що ти пішов.

Ця природа робить і скасовує, і навіть більше, говорить нам, що ми збираємося робити.

Я не хочу нічого робити, я не хочу далеко йти, я хочу йти туди, куди я не йду.

Я піду і нічого не візьму.

Я не плачу, не сміюся, не думаю, не шукаю і не відчуваю, що я не мертвий.

Яка трагедія!

Я йду і мушу йти, одного дня я теж піддамся.

Чому? Так, я запитую, чому це, чому те, але я не хочу думати про те, що вже було передано.

Я не хочу боротися, не хочу бути схожим на когось, ким ніколи не був.

Голос мучить тих, хто сумує.

Зачекай.

Я подорожую, терпляче приїжджаю і від'їжджаю.

Що я можу сказати, чого я не маю, у мене не так багато і мені так багато чого не вистачає.

Вторгнення в мене істоти, яка каже мені, що я більше не хочу. Я не хочу.

Я не хочу повертатися, я хочу бути тут, коли грає музика і дме вітер.

Я не хочу бути дияволом, не хочу бути ангелом, не хочу раю чи пекла. Я хочу землю, де все існує.

Я не хочу їхати, я хочу залишитися там, де я є, мені не потрібно все, що є, мені просто потрібен простір, щоб дихати і думати в ньому.

Уявляючи і створюючи власне існування.

Я просто хочу повітря, щоб дихати. Я хочу бути вільною, як повітря, яке я вдихаю.

Я бачив, я нюхав, я слухав, я також говорив вам те, що ви не думали почути.

Я вже стільки вам розповідав, але вас нічого або майже нічого не зачепило. Це було б занадто багато для твоєї уваги, більше ніякої спокуси. Я хочу бачити тебе сирію.

Знаєте, я іноді відлущував шкіру, щоб відчути, що я жива плоть, і що я страждаю від стягування шкіри, якій важко рости і відновлюватися.

Для вас Я в живій плоті, повній слідів і ран.

Я не знаю, що я хочу висловити. Але щось мене гризе, бо я не хочу, а хочу.

У глибині душі я хотів би мати всього потроху або нічого, тому що те, що я маю, для мене нічого не варте.

Я самотній, а ви ще більш самотні, ніж раніше. Я писала те, що після прочитання покаже те, що хоче передати моє єство.

Я знаю, що це нелегко. Думаю, багато чого не буде сказано, багато чого буде і того, що не буде зрозуміло.

Відхилено.

Я палко хочу відкинути те, що мене збіднює.

Тривіальним речам немає місця в серці, там занадто багато емоцій.

Те, що ми бачимо простим поглядом, може залишити слід у наших серцях.

Він не може цього витримати, він не хоче цього бачити, але він відчуває те, що бачать його очі.

Ніколи не відкривайте очі свого серця, бо воно може більше не бачити і страждати.

Я тут.

Ти мене бачиш? Не думаю! Відчуваєш мене? Я теж так не думаю! Що ти в мені бачиш?

Гм, я залишився тут, щоб ти не забула мене, я не можу витримати, що тебе немає, бо те, що нас об'єднує, іноді нас роз'єднує, але я тут.

Не буду прикидатися.

Я збираюся писати і нехай це тече.

Те, що я хочу написати - це, безсумнівно, сльоза.

Як я написала сльозу, як вона є, сумну, самотню, мокру, вільну.

Дозволь мені очистити твій плач, твій біль, твій смуток, твою самотність, ту задуху, яка є самотністю.

Дозволь мені злизати твої сльози, я хочу випити той біль, який ти відчуваєш

На самоті, на самоті. Зі мною, це я, тільки

я! Який я? Я просто я.

Відчуття розширюється до справді відчутного болю.

Як це - відчувати, що це ми. Думати про себе означає вийти за межі того, що приходить ззовні.

Звернувшись всередину себе, я знаю, що я існую, для того, щоб існувати, іншим достатньо подивитися на нас, але вони ніколи не побачать того ж самого.

Я хочу вільних сторінок, вільних аркушів, вільних речень, вільних сторінок, вільних аркушів, вільних речень, я хочу, щоб все вийшло на волю, я не хочу нічого тримати, я хочу спустошити себе, тільки так я буду розвиватися, щоб все, що я пишу, все випаровувалося, біль ще одного речення, кожне слово - це біль, я хочу писати, щоб звільнити себе. Я не хочу страждати.

Іншого дня ранок, свіже ранкове повітря, теж галасливе. Я хочу ночі, тихої ночі, коли я бачу в темряві світло, яке ти приносиш з собою.

Об'єднаймо тишу і темряву.

Створимо світло у темряві. Вірші, пісні, чари, магія, вірші, фрази.

Я хочу бути твоїм світлом у темній ночі.

Коли я відпускаю себе у вирви глибоких припливів, голосно грають арфи сирен. Я хочу залишитися і дивитися на тебе, не кажучи тобі, що я збираюся тобі написати.

Ніколи тебе не забути.

Нічого! Я нічого не хотіла,

Ці слова не мають жодної мети. Я не хочу, щоб ви читали, я також більше не хочу писати те, що хочу колись вам сказати.

Але зараз мені просто хотілося трохи нічого.

Я не знаю, чи ви прочитаєте, не кажучи вже про те, щоб зрозуміти те, що я вам скажу.

Я хочу, щоб ви зрозуміли, що ви вважаєтесь, так, ви

вважається для мене, і тому ви можете розраховувати на мене. Але я нікому не скажу.

Я чекатиму, поки смерть обдурить

мене. Смерть? Смерті не існує!

А цей завжди присутній. Я не боюся смерті, а боюся тебе втратити.

Не те, щоб щось боліло, але біль від того, що ти маєш і не маєш - це різниця буття, як таке може бути?

Я нічого не хочу, тому що я хочу мало і нічого з багато чого, я нічого не хочу, я повторюю, я мав все, коли не знав, а тепер, коли я знаю, що є, я нічого не хочу, якщо я відкину те, що є і чого немає, я буду вільний, вільний від усього, що мене зв'язує, і я відпущу гіркоту, від того, що це означає мати.

Досить, я просто хочу бути!

Чи можу я бути просто собою? Так, я і ніщо інше, я не хочу і цього небуття. "позачасовий"

Воно билось, і билось, і билось знову і знову, безперервно, воно билось з безпрецедентним потоком аномалії або рани, потім одного разу воно відкрилося і більше ніколи не відкривалося, це було відкриття і в одну мить закриття, як би це сказати, воно було моїм, завжди моїм, але врешті-решт твоїм, він, ти і я, одним словом, серце! Глибокий смуток буття

Не знати себе, бути уважним і навчитися жити зі своїм внутрішнім "я" - і ось, прірва нескінченно мала. Мати і належати - це те, що завжди зникає, немовби здаватися.

Завжди утопічно, і ось, істота народжується, живе і вчиться, і коли вона дійсно усвідомлює, що добре знає, що вона пройшла довгий шлях від пізнання всього і свого власного буття, що змінилося?

У моєму світі все змінюється! Чому?

Чому я готовий змінюватися і стикатися з усім, але майже з усім, що походить з мого світу, мого тупого світу? Адже саме інтелект підказує мені, як діяти правильно! Можете собі уявити?! У вимір стратосфери, без меж розширення входить розчарування магії, вічно недоступне на рівні самої ілюзії завжди з тенебруючим виглядом істинної ілюзії слова вже вимовленого розчарування; генератор інтимних конфліктів простої агонії, що перемагає будь-яку гармонію.

Загадкова, глибока і чутлива, це незобов'язуюча енергія букви плюс букви або занадто багато букв, недостатньо слів.

Ось менгір, який осаджується, і за допомогою написів багато чого сказано за короткий час.

Даремно до вас багато чого прийде, багато буде того, що від вас відійде, інші нічого не варті. Сказати тобі, що найбільше буде для хороброго борця, але я "використовую" тебе, що мало хто буде чогось вартий, але ті, хто в найменшій глибині бачать цінність, яку тільки ти можеш здобути. Жити, рости, вчитися, а на задньому плані завжди утопічне маленьке знання.

Це день, коли ми крок за кроком дізнаємося, що писемність була покликана об'єднати того, хто знає звичайні знання з науковими, що обидва ці знання можна пояснити лише за допомогою глибокої мудрості, якою є читання.

+

Я почну там, де хочу закінчити.

Дим розширюється всередині моєї кімнати. Через мої нутрощі теж, ця кімната порушена. Я хочу порвати з тобою та іншими.

У мене вийде?

Сила, сила і сила, яка переслідує мене і каже мені рухатися вперед без страху!

Ти закінчиш ще до моїх днів.

Все зовнішнє я відкину, що я буду відчувати... я не знаю, але тут я залишу свою маленьку історію, якщо ви на цій сторінці, вам була цікава моя маленька історія.

Те, що я розповім вам на цих сторінках, допоможе мені віднайти справжню істоту, яка живе в мені, без зовнішнього світу.

Як це можливо, ми побачимо, коли я опишу свою історію.

На даний момент я не наступаю, насправді я відступаю, готовий до наступу. Дим продовжує пронизувати цей простір.

Ця історія починається там, де вона закінчиться.

Я хочу розповісти вам про боротьбу з усім. Подивимось, чи зможу я дійти до кінця і сказати, що я маю все і нічого не хочу, як максималізацію внутрішнього "я".

Ви зараз тут, за кілька хвилин я викурив стільки ж цигарок, скільки ви прочитали сторінок.

Продовжуємо боротьбу, вона триватиме доти, доки

Дмухай на години, хвилини, секунди. Це кінець! Я

почну з того, на чому зупинився.

Я готовий, цей дим виходить через вікно і випускається в повітря, я хочу бути цим димом, який існує тільки з повітря.

Я просто хочу дихати повітрям

Я хочу пливти і уявляти те, про що збираюся тут розповісти. Я роблю те, що не хочу робити, починаю з того, що знову і знову роблю одні й ті ж помилки.

Битва, вона ще далека від завершення.

Те, що я хочу донести до вас, - це почуття, ситуації та конфлікти.

І боротьба полягає в тому, щоб подолати ту істоту, якою я був. Я хочу бути іншою, фігурою, яка переслідує мене.

Моє власне сумління, яке насторожує мене і каже: "Вставай, перемагай себе".

Ось я стою на місці, але борюся проти руху, який переслідую.

Гриф мій, прийди до мене. Звільни себе, розширюй себе, дозволяй мені бути схожим на тебе через себе.

Тут починається те, чим я збираюся бути. Що сумнівається, рухаючись вперед, не відступаючи, ось фігура, яка переслідує мене.

Робити, відбуватися і знову відроджуватися, щоб жити і відчувати. Без демагогії та ілюзій, живіть тим, чого не бачите.

Бо тільки так ти будеш розвиватися, встанеш

і скажеш: "Я хочу бути собою. Я хочу бути
тим, ким я є, я - це я.

Істота, якою я був, і постать, якою я буду.

Я буду таким, як я собі уявляю. Тому, хто переслідує мене, я скажу: "Йди вперед".

Подивись мені в очі. е мене звільни себе. До нарешті все ще ще ще тільки починається.

Все, що я думав. Остерігайтеся цієї істоти, яка переслідує вас і, зрештою, є вашим другом.

Я більше не шкодую про цей момент. Настав кінець мукам, він доторкнувся до мене і прошепотів: ти тут?

Це кінець принципу, про який я розповім тут.

А поки що я кажу: досить, приходьте до мене і включіть мене в себе до перемоги.

Впившись у мене, ти стаєш стерв'ятником.

Візьми мене! Ти будеш моїм запахом востаннє.

Так, ти йдеш.

Ні. я показати себе сумнимз а твоїм твоїм від'їздом. Насправді я з нетерпінням чекаю твого від'їзду.

Йди, як прийшов, підеш, як прийшов. Ти мені не потрібен, але ти - величезне нещастя. Твоя присутність - це образа.

Я знаю, що для тебе я ніколи не вигравав, а лише програвав.

Ви, як сигаретний дим, є другом хвороби.

Йди і йди, йди, бо коли я прийду, мене там не буде. Як я вже казав, я випромінюю твій аромат, що коли ти йдеш... я отримую інший аромат і парфуми.

Можливо, ви не знаєте і не усвідомлюєте, що саме ви

спровокували.

Скільки себе пам'ятаю, я знаю тебе вже кілька років.
Достатньо довго, щоб зараз тут лежала воля до

продовжимо з тобою.

Спочатку я буду в думках ловити рибу в твоїй присутності, але обиратиму менше зло.

Ти - об'єкт, а я створюю наш зв'язок, але похоронну та ілюзорну насолоду для дещо слабких умов життя. Я наважуюсь через позбавлення. Бо тільки так я можу бути легким і природним, тим, що мене живить.

Свіжість, безтурботність, тепло і гармонія стануть компенсацією

Природним є вітер, який дме, як і погода, завжди в напрямку на північ. Потоки повітря, що дмуть проти нас, будуть бурями, які стоять перед нами, ніщо не є більш природним, ніж дим самого повітря.

В якому ми знаходимо як у зовнішній, так і у внутрішній природі гармонію вільного від кайданів буття.

Вона цвіте, росте і відкладає коріння визволення. Бажання не сумніватися в нашій зустрічі - це та сама троянда часів пісків пустелі, яка є непохитною причиною. Звільнення від образу звичайної людини, до ексцентричності інтимних стосунків, які нас віддаляють. Ми різні, я - природний і органічний, ти - штучний і синтетичний. Без дії, яку я нейтралізую, ти зробиш мене щасливою.

Я відчиню тобі двері, щоб ти міг зайти і поговорити зі мною. Але я залишу їх прочиненими, щоб ти незабаром пішов. Гриф, ти знаєш про своє поширення, ти виснажуєш моє терпіння тривогою. Ти не маєш і не матимеш ніякого значення.

У всіх нас бувають ці дурні фази, зазвичай у дитинстві.

Але якщо нам, дорослим, кажуть відпустити в собі

дитину, то у мене теж був поганий досвід.

фаза. Я повертаюся до терплячого спокою.

Можеш іти, а я зачиню двері. Я знаю, навіщо ви прийшли, але я також знаю, куди ви прямуєте.

Прірва широка, ширше думка про те, щоб відпустити тебе.

Тікай, без мене, замикайся в собі і вибухай. З першого дня твоє слово було моєю фразою, але не розраховуй на мене, коли наступного разу ти привітаєшся, я буду тут, але, безсумнівно, твоя подорож буде поверненням до важкої, але гармонійної реальності для тих, хто хоче дозволити вторгнутися в себе, що ми маємо, чого ми шукаємо? Лише одне твоє слово - прощавай.

І ти прийшов, далеко йдучи...

Це було востаннє... туга наближалася до розриву. Сльоза впала і стерла крик.

Мотузка, яка затягує мене, не та, що душить. Вузол у моєму горлі, який тримається на нитці.

Ви душите розум і душите совість.

Те, що ви пропонуєте, - це повільна смерть омолодження і ходіння так, як ходили ми, і розмови так, як розмовляли ми. Це ніколи не зітре гострого болю, який одним ударом обриває пронизливе життя.

Високо в пам'яті залишився розриваючий і фантазмагоричний удар. Це була твоя дихотомічна присутність між буттям і небуттям. Життя, прожите у фотографічних миттєвостях, яке зберігає все і в одну мить виселяє себе. Тому що ти живеш у мені поза мною. Зітри свою долю і живи часткою.

Це позачасове відчуття поширюється на наступні моменти. Немов політ, не покидаючи місця.

Ця мить що не зупиняється. тому що тому що
ти дихаєш. е ніколи

ти можеш зупинитися, що змушує тебе дихати.

Життя настільки ж сильне, наскільки сильний імпульс до дихання. Але просто дихати - це не життя.

Коли ти перестав жити, ти не перестав дихати.

Таким чином, до нас доходить безпорадний образ.

Без обмежень і наслідків, до наступного етапу. Те, що з'являється з буття іншого щомиті змітає нас від того, ким ми є насправді, ця ілюзія прірви є самобичуванням життя, поки ми живі, те, що рухає нами - це природа, яка нас оточує і постійно лише відволікає, я маю на увазі, що все поглинання моменту є лише ілюзією, оскільки природа відображає всі кадри випадковим чином і чудово перевершує кожну мить людського руху.

Все, що виникає навколо грифа "я", є зовнішнім, що збільшує внутрішнє, однак захоплює лише відчуття відволікання, але є більшою істотою, яка рухає нами, - матір'ю-природою. Якщо в якусь мить доброчесне, суперечливе вторгається в вас, то ці входження не можуть бути прирівняні до пізнання і виходу будь-якого імпульсу.

Я радий, що ви виринули з неосяжних і далеких думок.

Я хотів би поговорити про... Ти вирішуєш, ти завжди маневруєш. Помінятися ролями означає замовкнути.

Політ слова - це вчинок. Як ігнорувати тебе і забирати.

Ти там. літаєте літаєш на тій вітру.
вітру. Тому що ти

ти ховаєшся, з'являєшся, коли тобі заманеться.

Хіба ти не бачиш?

Займися справою. іншого. іншим, і матимеш ще
один друга. який не о твоїх простих
нещасть.

Все з'являється, випаровуючись.

Саме так, дорахувавши до десяти, я зрозуміла, наскільки
миттєво промайне мить вікна майбутнього, і побачу
лише останній димок, який розширюється, і як клацання
майбутнього стає великим і неосяжним.

Авторське право Філіпе Са Моура © 2009